

Giới thiệu Đây! Nữ Phụ Thì Làm Sao

Thể loại: Truyện Tình Cảm, Truyện Tự Sáng Tác, Xuyên Không

Trần Thiên Tuyết chính là một trạch nữ chính yếu. Một hôm cô tìm được một cuốn tiểu thuyết ngôn tình thực máu chó, khiến cô tức giận đến nổi xé tan nó.

Điều cô không nghĩ đến sáng hôm sau khi tỉnh dậy cô thấy mình đã xuyên qua cuốn tiểu thuyết đó và trở thành nữ phụ có số phận bi thảm.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Á á á... Xuyên rồi sao?? ồ tổ kê!!!

- Tiểu thư à, xin người chú trọng thân thể! - Người đàn ông có vóc dáng cao to, mặc bộ vest màu đen lên tiếng.

- Móa, coăn mọe nó! Tiểu thư cái đầu nhà ông ấy! Ông mau tránh ra để tôi còn đi học, trễ giờ của tôi rồi đây này, phiền phức! - Vừa nói cô gái có mái tóc màu xám bên dưới đuôi còn có điểm chút màu xanh dương trông rất đẹp mắt vừa đẩy cái người cao to nào đó đang chắn trước mặt của mình.

- Xin tiểu thư đừng như vậy, sức khỏe của người không tốt nên ở đây nghỉ ngơi dưỡng bệnh không nên chạy lung tung, lão gia và phu nhân đang trên đường đến đây mong cô đừng làm loạn - Người đàn ông áo đen nói.

- Này, tiểu thư gì ở đây đầu óc ông có vấn đề à! Mau mau tránh ra coi. Tôi là Trần Thiên Tuyết không phải tiểu thư gì gì đó của mấy người, tôi cũng chẳng quen biết gì với cô ta cả. Nếu mấy người có muốn nhờ tôi tìm người giúp thì cứ nói ko cần làm tới mức bắt tôi đâu!

Cô vùng vằng tức giận, cô thật hận khi không thể cho cái tên trước mặt kia 1 cú đấm vô mặt. Cái gì mà tiểu thư, cô là cô không biết gì nha! Chẳng qua bản thân cô vừa mới thức dậy thì đã thấy 1 tên cao to ""đen"" nhưng hồng có hơi đứng ngay bên cạnh, 1 câu câu tiểu thư này tiểu thư nọ, 2 câu không tiểu thư thì cũng là người này người nọ thật khiến cô bực mình a:))

- Tiểu thư người đừng có đùa được không, người là tiểu thư của tôi sao lại vô cớ nói bản thân mình không phải là tiểu thư vậy? - Người đàn ông không khỏi tỏ vẻ bất ngờ nhìn cô gái trước mặt mình.

- Trời ạ! Này, ông chú ông không hiểu tiếng người sao. Tôi đã nói tôi không phải tiểu thư của ông rồi mà. Ông đừng có rảnh rồi sinh nông nổi mà tìm tôi kiếm chuyện nhá! - Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt rồi nói.

- Xin tiểu thư đừng nói như vậy mà, hay là người bị tai nạn mạnh đến nỗi khiến đầu óc không được tỉnh táo rồi sao? - Người đàn ông tỏ vẻ lo lắng ân cần hỏi.

- Không được tỉnh táo cái con khi! Người không được tỉnh táo chính là ông đó! Người gì đâu mà lấy mà nhày như thế này chứ bộ.... đúng là đồ thần kinh! - Cô bắt đầu lầm bầm trong miệng.

- Người đang nói gì vậy tiểu thư? - Người đàn ông thấy cô cứ lầm bầm trong miệng mà không nói nên sinh thắc mắc cúi xuống hỏi cô.

- À à, không không, tôi không nói gì hết á! À mà nếu ông cứ khẳng khẳng nói tôi là tiểu thư của ông thì ông nói xem tôi là ai, cha mẹ tôi là ai, gia đình tôi như thế nào. Nào ông nói thử xem, nếu ông nói được thì tôi sẽ chấp nhận tôi chính là tiểu thư của ông! ok. - Tính kiên nhẫn cũng có giới hạn nên cô quyết định hỏi ông ta xem tại sao cứ khẳng khẳng nói ngang như vậy.

- Cái này thì đơn giản, người không làm khó được tôi đâu. - Người đàn ông tự tin nói.

- Được, nếu đơn giản thì ông nói thử xem. Biết đâu miệng ông nói vậy mà lòng ông lại ko biết thì sao? - Cô tỏ vẻ thách thức nói.

- Được tôi sẽ nói cho tiểu thư biết nhưng tiểu thư phải hứa với tôi từ nay về sau không được nói bản thân mình ko phải là tiểu thư nữa được không? Người hứa đi. - Người đàn ông như bị khiêu chiến với sự tự tin của bản thân liền nói.

- Rồi, rồi, tôi hứa với ông là được chứ gì! Nào ông nói đi coi. - Mất bình tĩnh, mất bình tĩnh, cô thật sự mất bình tĩnh rồi. Kiên nhẫn không nổi nên chỉ đành ậm ừ cho qua.

- Vậy tiểu thư nghe kĩ đây..... E hèm....: Tên của tiểu thư là Lãnh Thiên Tuyết, là tiểu thư của gia tộc họ Lãnh. Cha của tiểu thư là Lãnh Minh Hoàng, mẹ của tiểu thư là Hoàng Minh Châu, cùng với anh hai của người là thiếu gia Lãnh Thiên Tuấn. Gia tộc họ Lãnh chính là 1 trong thập đại gia tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất trên thế giới. - Người đàn ông thao thao bất tuyệt 1 hồi rồi dừng lại nhìn vị tiểu thư của mình.

- Ừm ừm tốt, rất chi tiết, đúng rồi nhưng có cái gì nó sai sai thì phải.... Á hã, cái gì cơ Lãnh gì Lãnh gì cơ, ông nói lại xem - Cô bắt ngờ ""xúc động"" lên

tiếng:)).

- Là Lãnh Thiên Tuyết và gia tộc họ Lãnh thừa tiểu thư. - Người đàn ông cung kính nói.

Cô choáng, choáng tuyệt đối. Tại sao cô lại là Lãnh Thiên Tuyết - nữ phụ trong cuốn ngôn tình hôm qua vừa mới đọc là sao? Chắc hẳn có nhầm lẫn, hoặc đây chỉ là mơ. Nghĩ là làm, cô liền nói với người trước mặt.

-Này ông chú, ông thử đánh tôi 1 cái xem. Thật đau vào, nào mau đánh nhanh lên. - Cô sốt ruột thúc giục ko ngừng.

- Nhưng thưa cô, tôi... tôi - Lời nói còn chưa hết thì đã bị cô cắt ngang.

- Nhưng nhị cái gì, mau mau đánh tôi coi. - Cô đang hết sức nóng ruột mà lại gặp ngay phải cái ông chú lăm mồm khiến cô thực sự bức bối nga.

Đốp. Người đàn ông dùng lực đạo **""hoi""** mạnh đánh lên đầu của cô khiến cô đau đớn ko thôi nhưng cũng chưa đến mức phải bất tỉnh nhân sự. Vẫn định mình bản thân chưa tỉnh ngủ nên cô liền dùng toàn lực của bản thân mà phi vào 1 cái đâm sầm vào cái tường màu trắng đằng sau lưng. ***Rầm***. Thôi toi, cô tại sao lại thấy bầu trời đen kịt như vậy a, thật đáng sợ a, nhưng mà sao cô thấy nhiều sao quá vậy nè, 1 nè, 2 nè, 3 nè,... ôi ôi sao nhiều dữ vậy ta. Thật đau đầu nga! (T/g: ***mặt khinh bỉ*** ai biểu nguoi ngu, cho đáng đời nha cung!)

Dần dần lấy lại ý thức, cô lắc đầu mấy cái cho tỉnh hẳn. Đang hân hoan vì bản thân đã tỉnh ngủ, thoát khỏi ác mộng mang tên nữ phụ. Hón hờ quay người lại thì... AAAAA tại sao a, tại sao cô vẫn nhìn thấy ông chú áo đen vậy nè. Vậy là cô ko ngủ sao, vậy là sự thật sao, cô chính thức trở thành nữ phụ người gặp người ghét, hoa gặp hoa rụng rồi sao a. Cô không cam tâm.

Như vẫn không chấp nhận được sự thật cô liền bắt lấy cái vật thể đang ở trên giường đưa lên trước mặt ngắm nghía.(T/g: là cái gương đó mấy má, không lại kêu con của con là đồ điên) Oa... mỹ nữ a. Người gì đâu mà đẹp dữ vậy nà. Mối đó hồng căng mọng chum chím, nước da trắng mịn như em bé, đôi mắt màu xám tro phảng phất nỗi buồn, cặp lông mày thanh tú cùng chiếc mũi cao, nhỏ làm tổng thể gương mặt đẹp không thể tả được. Thân hình bốc lửa với ngực cup chữ D, vòng eo con kiến, đôi chân thon gọn cùng hòa với nước da trắng sứ khiến cô thật sự không thể tin được là có người lại đẹp đến như vậy ở trên đời nha.

Tự mình chìm đắm trong nhan sắc của bản thân trong gương 1 hồi lâu để rồi cô nhận ra 1 sự thật khủng khiếp: Đây chẳng phải chính là hình dạng của nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết ngôn tình câu huyết với tựa đề hết sức sến sảm **"" Tiểu thiên thần đáng yêu, em chính là ánh sáng của cuộc đời tôi! ""** cô đọc tới hôm qua sao. Vậy thực sự là cô đã xuyên không sao???

AAA.... Xuyên rồi thì phải làm sao? Ò tó kê??????

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chấp nhận sự thật mà đau đến tan nát... Lục phủ ngũ tạng a~~~~

Sau khi biết đc sự thật phũ đến nỗi ko còn gì có thể phũ hơn đc nữa, cô liền thu mình vào 1 góc tường.... đếm mấy con kiến bé xíu xiu đang đuy **""đã ngoài""** ngoài cửa sổ để thôi miên bản thân ngủ thêm lần nữa với hy vọng: biết đâu sau khi ngủ dậy mình lại trở thành chính bản thân mình thì sao. Nhưng **""cuộc sống đâu lường trước điều gì""** dù cô có đếm mờ cả mắt ra cũng ngủ không nổi. Cảm giác niềm hy vọng của bản thân bỗng chốc bị tan vỡ cô liền đau lòng hú hét không thôi.

- Tiểu thư người làm sao vậy? - Người đàn ông không khỏi bất ngờ trước biểu hiện lạ thường của tiểu thư nhà mình liền hỏi.

- Sao, sao cái đầu nhà ông ấy! Bây giờ trời vẫn còn sáng chưa tối lấy đâu ra sao cho ông, đừng mà mơ tưởng nhá! - Cô nhủ mảy nói, đương nhiên rồi vì có sao mà ông chú này luôn cắt đứt nguồn cảm hứng của cô nga.

- Không, không có, tôi không có ý đó thưa cô. - Người đàn ông xua xua tay vội vã nói.

- Xi. O mà đây là đâu vậy sao toàn màu trắng thế ông chú!

Cô nhìn xung quanh mình toàn thấy màu trắng: nào là giường trắng, tường trắng, rèm trắng, đến quần áo cô đang mặc dép cô đang đi cũng là màu trắng, thấy là lạ nên không giấu nổi sự tò mò của bản thân liền hỏi cái người mà mình luôn gọi là ông chú.

- Bệnh viện, tiểu thư đang ở trong bệnh viện! - Người đàn ông trả lời.

- Bệnh viện sao... Ừm, cũng đúng trắng toàn tập thể này cơ mà. Nhưng sao tôi ở đây, tôi đâu có bị bệnh gì đâu. Đến cả tiêm vắc-xin tôi cũng tiêm đủ rồi mà!:))

- Tiểu thư hỏi gì kì vậy, cô không nhớ gì sao? - Người đàn ông thắc mắc hỏi.

- Nhớ gì là nhớ gì có chuyện gì mà tôi không nhớ sao, trí nhớ tôi vốn rất tốt mà! - Cô kinh ngạc hỏi lại, rõ ràng cô là người hỏi, ông chú đó trả lời mà sao giờ lại đổi ngược lại vậy nè.

- Thì là lí do mà tiểu thư phải ở trong bệnh viện, cô thật sự không nhớ gì sao? - Người đàn ông hỏi dò.

- À, à đương nhiên là tôi nhớ chứ, ông chú nghĩ cái gì vại! - Cô lúng túng trả lời.

- Nhưng vừa mới tỉnh lại nên... a... tôi... nên... - Cô lắp bắp nói không hết câu.

- Nên...??? - Người đàn ông cúi xuống nhìn cô cung kính nói.

- Nên chỉ nhớ được mang máng chứ ko rõ ràng lắm vì thế ông chú ""làm ơn"" kể lại mọi chuyện cho tôi nghe cùng với lí do tôi nằm trong bệnh viện, ok!

Cô nói dối không chớp mắt, sẵn sàng chặt chém mọi nguồn thông tin khiến chúng trở nên sai so với sự thật.

Mọi chuyện là như vậy... - Người đàn ông thành thật kể rõ từng chuyện một.

Cũng nhờ nguồn thông tin quý báu của ông chú kia thì cuối cùng cô đã biết là do nguyên chủ chính là nữ phụ trước khi cô xuyên qua tạo dựng nên 1 âm mưu hãm hại nữ chính nhưng âm mưu đã bị phá sản do hậu cung đông đúc của nữ chính phát hiện khiến cho nguyên chủ không chỉ không hãm hại được nữ chính mà còn tự rước họa vào thân. Cô nghĩ thôi cũng đã thấy đau lòng rồi. Vì sao, vì sao a. Đương nhiên là do nếu xét theo nội dung này thì câu chuyện đã được phân nửa và nguyên chủ sắp lìa đời, cuộc sống của cô chưa được bao lâu thì lại sắp kết thúc. Đây mọi người nghĩ xem đó không phải đau lòng thì là gì a...

Buồn bực không thôi, cô liền đi về phía giường bệnh nằm úp mặt lên cái gối, mông thì chống lên trời mà... ngủ. Đang dần chìm vào mộng đẹp thì bỗng cửa phòng bệnh bật mở khiến cô giật mình tỉnh dậy đưa ánh mắt ai oán truy tìm cái con người nào mà vô duyên đến nỗi dám phá mộng đẹp của cô để dân cho 1 trận toi bời, cô biết là cô chuẩn bị chết lần nữa không hả mà ngay đến ngủ cũng không cho cô yên. Đang định mở miệng chửi người thì bỗng..

- Tiểu Tuyết con có làm sao ko? Ôi, con gái bè bồng đáng yêu của mẹ! Con có cảm thấy mệt mỏi ở đâu không, có muốn ăn gì không, may quá con không bị rách da thịt gì hết chỉ bị xước 1 chút thôi, con yên tâm nó sẽ không để lại sẹo đâu. Đừng lo lắng, mà con. - Từ đâu 1 người phụ nữ chạy đến hỏi cô tới tập làm cô không khỏi 1 phen chấn động tâm lí.

- Stop, nhức đầu quá, phiền phức! - Bực mình cô liền hét lên.

- Ôi, mẹ xin lỗi mẹ không cố ý! Mà con nhức đầu sao để mẹ gọi bác sĩ vào khám cho con nhé! Bác - Người phụ nữ lo lắng, ánh mắt xót xa nhìn cô.

- Thôi, không cần đâu mà bà đây là...

Nhìn người phụ nữ trước mặt: gương mặt hiền từ nhưng chứa đựng trong đó là 1 vẻ lạnh lạnh không rõ nguyên nhân, ánh mắt quẩn rũ đầy mỉa mai hoặc màu tím cùng mái tóc màu khói đậm chất quý sỡ tộc khiến cô không khỏi cảm thán 1 câu nga ""Sao ăn gì mà đẹp dữ zậy nà"". Nói là nói vậy thôi chứ hơi đâu mà cô nói ra thật, cô là cô chỉ dám cảm thán trong lòng mà thôi. Nhưng mà đẹp thì cũng mặc kệ đi, cái vấn đề chính là người phụ nữ này là ai vậy cự nhiên lại đến ôm cô cứng ngắt rồi lại hỏi cô cực kì nhiều câu hỏi dù có muốn cô cũng chẳng trả lời kịp.

- Mẹ, là mẹ đây. Tiểu Tuyết à con vì tai nạn đó mà quên mẹ rồi sao? - Người phụ nữ ngạc nhiên hỏi.

- Mẹ, mẹ sao! - Cô gượng gạo nói.

- Đúng đúng Tiểu Tuyết, là mẹ đây con có nhớ mẹ không? Mẹ là mẹ này, mẹ - Hoàng Minh Châu của con đây! - Người phụ nữ kích động nói.

- Mẹ này, con đương nhiên nhớ mẹ mà, con chỉ đùa với mẹ 1 chút thôi, mẹ làm gì mà kích động như vậy nga! - Nghe thấy tên của người phụ nữ đó như vậy, cô liền chắc chắn 100% đây chính là mẹ của nữ phụ Lãnh Thiên Tuyết mà cô xuyên vào. Vì không muốn bị phát hiện cô liền ngộ nhận luôn a.

- Cái đứa nhỏ này làm mẹ hú vía nha, mẹ còn nghĩ con ko nhớ mẹ là ai sau khi bị tai nạn.... haizzz từ lần sau không được đùa như vậy nữa nghe chưa? - Đưa tay lên ghì vào trán đứa con gái ánh mắt bà nghiêm lại nhưng chứa đựng sự yêu thương vô bờ.

- Vâng thưa mama, à mà bao giờ con đc xuất viện vậy mẹ? - Cô nhìn bà rồi hỏi.

- Không được, sức khỏe của con vẫn còn yếu nên phải ở lại bệnh viện cho đến khi hồi phục hoàn toàn mẹ mới cho con xuất viện! - Bà nghiêm mặt, lông mày xô vào nhau tỏ rõ vẻ không hài lòng.

- Đi mà, đi mà mẹ. Con muốn xuất viện cơ, trong này rất chán, không có gì chơi cả, lại còn có mùi thuốc sát trùng cực khó chịu con chẳng thích chút nào, và lại về nhà con sẽ thấy thoải mái hơn và con vẫn được điều trị mà. Nha mẹ, nha nha, cho con xuất viện nha... - Cô đưa đôi mắt cún con lên nhìn bà, trông rất đáng yêu nha, chỉ muốn cắn 1 cái vô mặt cho bõ ghét.

- Nhưng... thôi đc rồi mẹ sẽ cho con xuất viện đc chưa! - Dù bà không muốn nhưng vừa nhìn vô cặp mắt kia thì bà làm sao mà chịu nổi nên đành miễn

cường đồng ý.

- Yahh yêu mẹ nhất luôn đó, bây giờ mẹ dọn đồ và làm thủ tục xuất viện cho con nha, để con đi thay đồ nhá! - Nói lè 1 cái, xong cô liền chui tọt vô toilet mà thay đồ.

Nhìn đứa con gái bỗng đột ngột thay đổi ko còn như xưa nữa bà liền vui vẻ 1 bụng ko thôi liền thu dọn hành lý và đi làm thủ tục xuất viện. Ngoài phòng là như vậy chứ còn bên trong toilet kia thì có 1 bọn trẻ nào đó đang vui sướng không ngừng. Vì sao, vì sao a, đương nhiên là vì đc xuất viện rồi chứ nếu còn ở đây thì cô nhất định sẽ giữ không nổi cái mạng này đâu a. Còn về lý do cô biết á, còn có cái lý do nào ngoài việc cô vừa vận động xong nội dung của cái chương nữ phụ bị nằm viện này nên mới biết đó thấy cô may mắn hơn. Ahhhi cô tự thấy mình thiệt thòi mình khi cố gắng đọc xong cái chương này ở giữa cuốn nga.

Bước ra khỏi toilet cô cũng vừa vận thấy bà đang vội liền chạy đến cùng sánh bước với bà đi khỏi bệnh viện, trong lòng thì không ngừng nở hoa, hạnh phúc đến mức rớt luôn cả nước mắt vì bản thân thoát được nạn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Anh hai boss !!!!! =..=

Hai chân nhanh chóng cô theo mẹ ra khỏi bệnh viện, lên xe trở về nhà. ~~~~~ Đến nhà ~~~~~

"" Woa! To quá đi a"", đó là những gì mà cô cảm nhận được khi thấy ""ngôi nhà"" trước mặt. Nói ngôi nhà thì không đúng lắm vì có ngôi nhà nào mà to mà cao mà đẹp mà sang trọng hiện đại đến mức hai điện như vậy đâu, nói một cách chân thực và chính xác nhất thì chỉ có thể gói gọn trong một từ ""biệt thự"".

Căn biệt thự được xây trên chỗ đất rất rộng có hướng nhìn ra bốn phía thuận tiện, không bị che lấp. Ngay vừa bước vào cổng của biệt thự ta có thể nhìn thấy ngay hai hàng hoa cẩm tú cầu, bông tròn màu trắng trông cực thích mắt, ngay ở phía bên trên là giàn cây Fuji đang nở hoa, từng giàn hoa rủ xuống mềm mại với màu chủ đạo là màu tím. Sau khi bước qua con đường hoa dài khoảng 20 mét ta có thể thấy một con đường nhỏ được lát bằng đá mây trắng rộng 3 mét dài 8 mét, 2 bên chính là hồ bơi, cách đó một khoảng là gara rất lớn dùng để xe. Men theo con đường nhỏ, cô chăm chú nhìn căn biệt thự màu xám trước mặt, trong ánh mắt không giấu nổi sự thích thú.

- Có gì mà cần thích thú đến vậy? - Bỗng một giọng nói lạnh lạnh vang lên sau lưng khiến cô không khỏi một trận rùng rợn (r)ym, sống lưng lạnh ngắt.

Cả người run bần bật, cô sợ sệt quay người lại thì... ""Ủ uây, người gì đâu mà đẹp như vậy nà. Dáng người to, cao trên 1m8, da trắng, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, đôi môi mỏng bạc, chiếc mũi cao cùng cặp mắt lạnh lùng như nhìn thấu cả tâm tư của người khác. Kiểu này chắc chỉ có chuẩn lạnh lùng công hoi! "" Cô đưa mắt từ từ đánh giá con người trước mặt, trong lòng thì vô cùng phấn khích mà tưởng tượng ra cái cảnh anh công bảnh trai này đang ""ăn hiếp"" tiểu mỹ thụ nào đó nga mà không hề biết con người kia đối với hành động của cô làm trong ánh mắt không biết có bao nhiêu ghét bỏ, ghê tởm tột cùng.

- Cô nhìn đủ chưa? - Chịu không nổi tình cảnh này chàng trai kia lên tiếng.

- Chưa, chưa, đương nhiên là chưa đủ rồi, mới ngắm từng này thì bỏ bèn gì... - Như không thấy được tình hình xung quanh, cô cứ dán mắt lên người kia mà nói, nước dãi cũng xém chút rơi luôn ra.

- Hả, cái gì cơ, cô nói lại xem? - Bực mình người kia nói, cả người toát ra hàn khí.

- Á hả, chết cha, tôi xin lỗi, tôi không cố ý! - Vội vàng nhận ra tình cảnh của bản thân cô liền cúi người xin lỗi.

- Này, Lãnh Thiên Tuyết hôm nay có ăn phải cái gì không đúng rồi hả? - Cái con người kia cư nhiên bực tức, đem ánh mắt khinh bỉ ném vào người cô.

- Gì chứ, này đừng tưởng... - Cô đâu có bị mù đâu mà không thấy tên kia đang nhìn cô như thế nào chứ. Đang định bụng sẽ xả cho hắn một trận nhưng cô đâu ngờ lời nói của bản thân chưa dứt đã bị xen ngang bởi một người mà cô không có can đảm mà bật lại.

- Tuấn nhi, con đừng như vậy. Tiểu Tuyết còn nhỏ, một số chuyện còn chưa rõ nên mới hành động bồng bột như vậy, con đừng trách Tiểu Tuyết! - Giọng một người phụ nữ lên tiếng. Người này còn có thể là ai, đương nhiên chính là người mẹ vô cùng vĩ đại là người đã đích thân sinh ra Lãnh Thiên Tuyết cô.

- Aiyo, mẹ à, tên kia kìa, hắn đó là hắn đó, hắn dám ăn hiếp con, hắn còn nói sẽ thả con cho cá mập ăn nữa đó! - Thấy bản thân đang được mẹ bảo vệ, cô liền được nước làm tới mà tha hồ mà bỏ thêm chút mắm, chút muối, chút tiêu, chút đường, chút ớt,... bóp sai sự thật, vu oan cho người *vô* tội.

- Tiểu Tuyết nói thật không Tuấn nhi? - Bà nghi hoặc hỏi.

- Con không có! - Hấn nhàn nhạt mở miệng trả lời.

- Tiểu Tuyết con không cần lo, anh hai Tuấn nhi của con chỉ đùa vậy thôi! Mà nếu điều đó có thật, mẹ nguyện ý từ nó! - Bà quay sang nói với cô nửa đùa nửa thật.

Nghe xong mặt cô liền tái mét, cô không nghe nhầm chứ: là anh hai, thật sự là anh hai, thật sự cái tên trước mặt cô là anh hai của nguyên chủ - Lãnh Thiên Tuấn cao cao tại thượng đây sao. Cô ngạc nhiên đến nỗi mắt chữ O mồm chữ A, cảm thiếu chút nữa là chạm đất. Ái ya, nếu để cô nhìn thấy bản thân lúc này chắc có lẽ cô muốn đào ngay một cái hố để chui xuống.

- Mẹ, con không rảnh làm việc đó, điều đó chỉ làm bẩn tay con thôi, thật ghê tởm. - Hấn quăng cho cô mấy câu rồi lạnh nhạt bước đi qua cô và bà.

- Tiểu Tuyết con không cần để ý đến lời Tuấn nhi nói, nếu nó có làm gì con thì hãy nói với mẹ, mẹ sẽ giúp, còn bây giờ thì vào nhà thôi. - Lắc đầu ngăn ngấm nhìn cậu con trai, con trai bà lúc nào cũng vậy lúc nào cũng chỉ một vẻ mặt, cũng chỉ lạnh nhạt, rất hiếm khi nở nụ cười trừ khi ở bên Tiểu Hy. Nhanh chóng khôi phục bà lấy lại gương mặt âu yếm quay sang nắm lấy tay cô cùng cô vào nhà.

Chậm rãi sai từng bước theo bà, cô cùng bà trên đường hàn huyên đủ thứ rất thú vị khiến cô có chút nhớ về gia đình của mình, mẹ của mình. Loáng một cái cô và bà đã vào đến nhà, vừa bước vào trong là hai hàng người hầu trái dài đang cúi đầu đón tiếp chủ nhân của mình. Thấy được cảnh tượng này cô cảm thấy bản thân như một nàng công chúa trong những câu chuyện cổ tích đầy mộng mơ. Thu hồi cảm giác của bản thân cô tò mò đưa mắt từ từ quan sát ngôi nhà. Nguyên cả ngôi nhà độc nhất chỉ chủ đạo hai màu đen trắng, phòng khách xa hoa được đặt giữa nhà với hai bộ ghế salon dài, chiếc tivi smart cỡ lớn được đính thẳng lên bức tường. Cầu thang được làm bằng kính trong suốt cơ hồ rất đẹp, phía xa là phong bếp được trang trí sang trọng nhưng không cầu kì.

Nhìn đứa con gái bà không khỏi cảm thấy có chút buồn cười vì sao con gái bà lại cư nhiên nhìn căn nhà mà bản thân hằng ngày đều đặt chân vào bằng con mắt mở to có chút kinh ngạc như vậy. Đưa tay lên vỗ lấy bả vai cô, bà ra hiệu bảo cô về phòng. Giật mình cô liền nghe theo từng bước từng bước mà cẩn thận đi lên cầu thang như sợ nó hồng mắt, theo trí nhớ của nguyên chủ để lại cô dò dẫm tìm phòng của mình. Lần lượt cẩn thận để ý đi qua từng phòng, cô đã rút ra được một kết luận ""Nhà giàu thì cái gì cũng phải khác người"", lí do vì sao ư đương nhiên là do mỗi phòng cô đi qua đều cách rất xa nhau chứng tỏ rằng mỗi căn phòng đều có kích thước không phải dạng vừa đâu mà lại có tầm gần mười căn phòng như vậy trong một tầng khiến cô không khỏi muốn khóc một trận vì mỗi chân a.

Cúi gằm mặt bước đi vì không để ý nên cô đã va phải hấn khiến cô được dịp mông chạm đất, đau muốn khóc luôn á. Chật vật đứng dậy định xoay người quay đi thì hấn nói.

- Cô định gây sự chú ý hay sao, mà năm lần bảy lượt đều đụng người đụng mặt với tôi vậy! À mà thôi, Lãnh tiểu thư lúc nào cũng như vậy mà, lúc nào cũng cái tật hám trai không bỏ được, kinh tởm. - Hấn khinh bỉ lạnh nhạt nói với cô.

- Này này, tôi chưa có động chạm gì đến anh mà anh cứ thích gây sự thế, rảnh quá hả, nếu rảnh thì tìm cái gì tiêu tốn thời gian đi, tôi không có thời gian rảnh để dành cho anh đâu! - Gì vậy, cư nhiên si nhục cô bộ tên này hơn có não hả hay bị chạm dây thần kinh à. Vừa mệt, vừa mỏi chân nhưng vừa mới lên tới cửa thì lại bị tên nào đó sỉ vả, thử hỏi xem có bố con nào mà chịu được, cô chỉ nói như vậy là may cho hấn lắm rồi đó.

- Cô nói gì cơ, cô bảo cô không làm gì tôi sao? Ha, nực cười, vậy chuyện cô làm với Tiểu Hy là chuyện gì vậy tôi thật muốn biết nha! - Thiên Tuấn khinh miệt nói.

- Cái này thật ra ách... - Cô bỗng như nhớ lại, ờ thì đúng rồi còn gì nữa, nguyên chủ đã hại nữ chính thánh thiện Tiểu Hy - Trần Văn Hy trước khi cô xuyên qua trở thành nguyên chủ, vậy nên nguyên chủ hại tức là do cô hại. Cảm thấy bản thân dù có cố cãi thì cũng chỉ là cãi cùn cô đành cầm nín.

- Sao không nói được chứ gì? Lần sau nếu mà cô còn động vào Tiểu Hy dù chỉ là một cọng tóc tôi cũng sẽ không cho cô được sống yên đâu. - Cảnh cáo cũng đã xong hấn liền quay người đi.

Bóng hấn vừa khuất cô liền chửi rủa hấn không thôi, gì mà Tiểu Hy thế này Tiểu Hy thế nọ, cô còn không thèm quan tâm đấy. Ban nãy cô không dám nói gì hấn bởi vì sao, đương nhiên là bởi trong hậu cung rộng lớn của nữ chính thánh mẫu thì hấn chính là người lãnh đạm lạnh lùng nhất một khi hấn đã buông lời ra thì không ai là dám kháng cự không thì sẽ nhận lại một kết cục bi thương song song với đó hấn còn là phó chủ tịch tập đoàn nhà cô nữa, cô đẹp nhưng đâu có điên mà ngu dại động vô hấn. Cô là cô không muốn chết sớm vậy đâu nên đành cầm lại cho yên ổn bởi ông cha ta đã có câu "một điều nhịn bằng chín điều lành".

Chửi cũng đã chửi xong rửa thì cũng đã rửa xong nên cô đành vào phòng mà nghỉ ngơi, lấy lại sức để có được tinh thần tốt nhất mà đấu qua đấu lại với Thiên Tuấn trong những "trận đấu" tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Xin chào gia sư!

- Tiểu thư, mời người xuống ăn sáng! - Tiếng người làm trước cửa phòng cô nói. - zzzz..... zzzzzz..... - Đáp lại tiếng của người làm đó chính là tiếng thờ đều của cô.

- Tiểu thư, cô mau dậy, mọi người đang chờ cô! - Cô hầu nhân nại bên cửa tiếp tục gọi.

- zzzz.... zzzz - Nhưng đáp lại cô hầu vẫn là tiếng thờ đều nhẹ của cô.

- Tiểu thư, người mau dậy! - Cô hầu đen mặt, trực tiếp mở cửa đánh về dọa người bước vô phòng của cô mà lôi cô dậy. Đừng hỏi cô hầu tại sao lại dám làm vậy, đơn giản chỉ là do từ lúc tiểu thư của cô từ bệnh viện trở lại tính tình theo đó cũng khác hẳn trở nên dễ chịu hơn.

- Á á á, chị làm gì vậy? - Cô mắt nhắm mắt mở với quả đầu bù xù ngược mặt lên hỏi cô hầu.

- Không có gì thưa tiểu thư! Tôi chẳng qua chỉ muốn kêu cô dậy nên mới làm vậy. - Cô hầu bày bộ dáng thần nhiên như việc làm vừa rồi của mình chẳng có gì sai.

- Ách, nhưng chị có cần độc ác như vậy không? - Cô đưa ánh mắt cún con dành cho cô hầu, mong sao nhận được được chút thương cảm.

- Tôi có độc ác sao, tiểu thư? - Cô hầu nhướn mày về phía cô, hỏi.

- Chị.... chị..... chị làm em tức chết mà! Hừ. - Cô bày bộ dạng trẻ con, ngồi lì trên giường mà ăn vạ.

- Tôi nào dám chọc tức cô, nhưng mong tiểu thư mau xuống nhà dùng bữa sáng mọi người đã chờ cô lâu lắm rồi. Bà chủ có nhờ tôi nhắn với cô rằng: "Cắt thẻ". - Cô hầu nói như bay rồi dừng lại nhấn mạnh vào từ "cắt thẻ".

"Vèo" như một cơn gió cô bay một cái vô nhà vệ sinh để làm vệ sinh cá nhân.

~~~~~ 15 phút sau ~~~~~

- Con xuống rồi, đừng cắt thẻ nha mẹ. Nha nha nha! - Chạy thật nhanh xuống bếp với một chiếc áo sơ mi màu trắng kết hợp với yếm bò, cô dùng hết sức cổ nói lên thật to. Đừng hỏi cô tại sao ở nhà mà lại mặc như vậy, thôi cho cô xin nha, đây là bộ quần áo từ tể nhất mà cô thấy trong tủ của nguyên chủ đó.

- Hừm, gì vậy? - Quay đầu nhìn đứa con gái của mình bà không khỏi cảm thấy buồn cười, con gái của bà từ lúc nào lại trở nên đáng yêu như vậy nga~~~~~

- Học... học..... đừng..... mẹ..... đừng cắt thẻ của con nha! Từ lần sau con hứa dậy sớm. - Cô vừa thở gấp vừa nói, mọi người phải hiểu một điều rằng, cô chạy như vậy thực sự mất rất nhiều sức nga~~~~~

- Mẹ có nói sẽ cắt thẻ của con sao? - Bà tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi cô con gái của mình.

- Nhưng chị ấy nói vậy mà..... Nhưng mẹ lại nói không có vậy.....hừm..... Á Á Á Á chị dám lừa em!! - Cô đưa ánh mắt nhìn về phía cô hầu đã gọi mình dậy, cả người ngẩn ra suy nghĩ rồi hét toáng lên, chạy đến rượt cô hầu đó.

- Tiểu thư Lãnh Thiên Tuyết của Lãnh gia đây sao, thật ngu ngốc, cô nghĩ mình đang làm cái quái gì trong nhà vậy? - Lãnh Thiên Tuấn bước từng bước tiêu soái xuống cầu thang hướng phòng bếp mà tiến tới, trên miệng không quên nở nụ cười nửa miệng đầy khinh bỉ.

- Còn anh thì sao? Anh trai, buổi sáng "" vui vẻ""! - Nghe giọng nói lạnh lạnh, vô cảm của Thiên Tuấn chất chứa trong đó có sự khinh bỉ dành cho cô, cô liền dừng ngay việc rượt đuổi với cô hầu mà quay phắt người lại, người đối người, mặt đối mặt, mắt đối mắt với Thiên Tuấn.

Cả hai đứng đó một lúc chỉ để trao cho nhau ánh mắt đầy ""thương mến"".

- Hai đứa thôi đi, Tuấn nhi con không nên ăn nói như vậy với em gái của mình, thật không nên! - Bà Minh Châu chịu không nổi tình cảnh này liền nghiêm khắc nhìn hai đứa con của mình mà dẫn dắt, bà biết hai đứa con của bà vốn dĩ không yêu mến gì nhau, đặc biệt là Thiên Tuấn nó ngày càng không ưa gì Thiên Tuyết sau lần va chạm không đáng có của Thiên Tuyết với Tiểu Hy.

- Hừ! - Thiên Tuấn hừ lạnh rồi bước tới ngồi vào vị trí của mình trong bàn. Cô thấy hắn không làm gì nữa thì liền tung tăng về vị trí của mình, sau đó còn không quên đi đằng sau Thiên Tuấn mà bày ra đủ mọi loại mặt, trong miệng còn nhai đi nhai lại lời Thiên Tuấn nói với mình.

Ngồi vào chỗ của mình, nhìn qua một lượt các món được bày lên bàn cô thật muốn nhét tất chúng vô bao tử của mình nha~~~~~ món nào cũng ngon như vậy thì xin thứ lỗi cho cô là cô không thể giữ cái dáng chuẩn này của nguyên chủ rồi. Nuốt nước miếng một cái, cô nhanh chóng mời cơm mẹ của mình rồi cúi đầu xuống ăn lấy ăn để. Về mặt của cô đầy mãn nguyện khi được ăn ngon, miệng thì đầy ứ thức ăn, tâm tình của cô cũng vui vẻ lạ thường, nhưng đang ăn thì....

- Tiểu Tuyết, năm nay con đã bước vào năm cuối của cấp 3, con định chọn những môn học nào cho mình, con mau chóng chọn đi bởi không phải là con sắp đến ngày tựu trường rồi sao? Tính đi tính lại cũng chỉ còn vẹn một tuần nữa thôi là con bắt đầu học rồi đấy! - Bà Minh Châu tốt bụng nhắc nhở đứa

con gái của mình về lịch học hành trong những ngày tháng sắp tới.

Ngay lập tức ""phụt"", thức ăn trong miệng cô liền bay hết vô mặt của Thiên Tuấn.

- Ya, á! Cô nghĩ mình vừa làm cái gì vậy, sao cô dám phun hết thức ăn vào mặt tôi. Cô chán sống rồi sao, Lanh Thiên Tuyết! - Thiên Tuấn gầm gừ tức giận hét vô mặt của cô, điều này chính như là đang hạ nhục hẳn vậy từ trước đến giờ chưa có ai dám làm vậy với hắn.

- Ôi, ôi tôi xin lỗi tôi không cố ý! - Cô hoảng hốt vội đưa khăn giấy cho Thiên Tuấn lau rồi quay qua nói với mẹ mình:

- Mẹ à, con không muốn đến trường con có thể tự học ở nhà, nha mẹ nha, đi mà! - Cô mè nheo với bà. Nghĩ sao, nghĩ sao mà cô lại đến trường học vậy trời. Cô đẹp nhưng đâu có ngu, cô đâu muốn đến trường để ăn đủ ánh mắt của mọi người dành cho mình, vì vậy nên cô dù có chết cô cũng nhất quyết không đến trường đâu.

- Nhưng con,..... haizzz thôi được rồi, mẹ sẽ cho con học ở nhà được chưa! - Bà định phản bác nhưng rồi lại đổi ý khi thấy được bộ dạng của cô đang ra sức đề thuyết phục bà.

- Dạ được, dạ được. Con hứa sẽ cố gắng học nha~~~~~ - Cô vui mừng nhảy cẫng lên nhưng niềm vui chẳng kéo dài được bao lâu thì đã bị Thiên Tuấn đập đổ. * sau khi anh nhà đã tân trang lại nhan sắc của mình*

- Aiyo, tôi thật không ngờ có một ngày Lanh tiểu thư đây lại chăm chỉ quyết tâm học tập như vậy, hay..... là để tôi mời gia sư đến đây giúp Lanh tiểu thư một tay để việc học thuận lợi hơn. Mẹ, con nói như vậy có được không? - Thiên Tuấn nghe được liền tỏ vẻ mỉa mai nói.

- Không không, không cần, anh hai không cần hao tâm phí lực cho đứa em gái vô dụng này! - Lời của hắn vừa thốt ra cô liền một mực từ chối, làm gì có chuyện hắn lại tốt như vậy với cô, chắc chắn cái tên giả sự hắn nói sẽ chẳng tốt đẹp gì hay nhờ đâu lại là một tên sát thủ hắn đưa tới ám sát cô thì sao?

- Tiểu Tuyết, anh hai của con đã có ý tốt như vậy con không nên từ chối. Thiên Tuấn mẹ thấy ý của con cũng không tồi, cứ như vậy đi, mai sẽ bắt đầu! - Bà quay qua nhắc cô rồi tỏ vẻ đồng ý với Thiên Tuấn.

- Nhưng... nhưng con..... con..... thôi được rồi, còn đồng ý! - Vốn dĩ cô định không đồng ý nhưng lại bất gặp ánh mắt mắt đầy "yêu thương" của mẹ mình thì liền bất đắc dĩ đồng ý.

~~~~~ Sáng hôm sau ~~~~~

- Aiyo, cái tên gia sư kia sao mãi không đến vậy! Đừng tưởng mình giỏi mà kiêu nha, loại người gì đâu mà trễ hẹn dữ!! - Cô nằm dài trên ghế salon mà than vãn kêu ca.

- Thực kiêu như vậy sao? - Bỗng một giọng nói lạ hoắc đầy chất phong lưu vang lên.

- Đúng vậy đó, là rất kiêu độ! - Dường như không phát hiện ra sự khác lạ cô vô tư trả lời.

- Nhưng tôi đâu có vậy! - Tiếng nói tiếp tục vang lên.

- Nè,.... - Vừa nói cô vừa ngẩng đầu lên thì lập tức kêu lên....

- AAAAAAAAAA AAAAAAAAAA, người là ai mà dám vô đây, người đâu có trộm, trộm, có um.... um....

- Suy! Im lặng tôi là gia sư của cô. - Người đàn ông vội nhảy dựng lên bịt miệng cô, cô thì ngạc nhiên đến mức mắt mở to tròn ngược cả lên.....

~~~~~ Hết chương rồi ạ ~~~~~

Thông báo khẩn: Vì sắp tới mình có kì thi học kì 1 nên sẽ tạm ngừng đăng truyện trong một thời gian. Xin lỗi các bạn đọc, cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện. Thân ^^

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nam chính thứ hai xuất hiện == đời thật là đen @@

"Khộp"- Á Á Á Á, cô là cái thể loại gì vậy..... chó hả? Sao tự nhiên cắn tôi, bộ lên con rồi hả???? - Người đàn ông lạ mặt bỗng nhảy dựng lên khi bị cái con người nào đó cắn cho một phát vào tay.

- Hả, cái gì mà chó tui là người độ! Bộ anh không nhìn thấy sao mà nói vậy? - Cô điên, cô điên rồi nha~~~~, dám nói cô là chó hả, cô xinh như vậy mà dám nói chó hả??? =)))

- Cô như vậy mà lại nói không phải chó sao? Căn người như thế không phải chỉ có..... loài chó mới làm hay sao? Cô nói bản thân không phải chó thì thật khiến tôi thắc mắc cô là cái giống gì a~~~~, là nhân cầu sao, hừm. - Người đàn ông tỏ vẻ giễu cợt.

- Anh... anh..... - Cô giận tím mặt, từ trước tới giờ chưa có người nào dám nói cô như thế trừ cái tên "" anh hai yêu quý"" ra, vậy mà cái tên này lại dám dùng cái giọng nói cợt nhả để xúc phạm cô. Cô hờn, cô hờn, cô hờn, cô nguyên rủa cả mười tám đời tổ chim à nhảm tổ tông nhà hấn ở dưới địa ngục dù đã chết cũng bị dày vò đến không thờ nổi.

- Anh sao em, anh đẹp quá, soái quá đúng không? Anh biết mà nhiều người cũng nói với anh như vậy, em không cần khẳng định lại một định lí đã được chứng minh từ lâu như vậy đâu! Haizzz..... mà sao em lại nói lấp dử thế, bệnh rồi sao, nhớ bảo bố mẹ đưa đi khám sớm nha không thì bệnh để lâu sẽ nặng thêm không tốt đâu... - Thấy biểu cảm của cô như vậy người đàn ông không khỏi cảm thấy thú vị vẫn cố tiếp tục trêu chọc cô nhưng cũng không quên tự sướng về bản thân.

- Đồ điên, đồ đáng ghét! - Tức chết cô mà, hấn dám nói cô thế sao? Cô bực mình hét toáng lên.

Tưởng như vô tình nhưng tiếng hét có sức công phá "" hơi lớn"" của cô lại cố tình gây ảnh hưởng lớn đến một số người.....

- Tiểu Tuyết con làm sao mà lại la hét om sòm như thế? - Bà Minh Châu từ trong bếp đi ra trên tay còn bưng một đĩa hoa quả.

- Mẹ, cái người..... A A A A dâu tây, con muốn dâu tây!! - Mặt mày nhăn nhó cô hướng về phía bà định nói gì đó nhưng chưa hết câu thì đã bị bé dâu tây đáng yêu nào đó trong đĩa hoa quả trên tay bà hấp dẫn nên không kiềm chế nổi bản thân liền lao tới mà ăn lây ăn để.

- A con chào bác, lâu quá không gặp bác vẫn khỏe chứ ạ! - Người đàn ông nhìn thấy bà liền vui vẻ mà chào hỏi.

- Ôi, đây không phải là Vũ nhi, Dương Vũ sao?? Con làm sao mà lại ở đây? Lâu quá không gặp con, bác vẫn khỏe! - Bà nói.

- Dạ, Thiên Tuấn nói.... - Người tên Dương Vũ định nói gì đó nhưng chưa kịp nói hết câu thì...

- Đến rồi sao? - Thiên Tuấn với bộ vest màu xám, trên tay còn cầm một tập hồ sơ màu đen đi từ cầu thang xuống.

- Đến rồi! - Dương Vũ nhếch môi hướng Thiên Tuấn cười nhẹ.

- Tuấn nhi rốt cuộc là gì vậy, sao tự nhiên Vũ nhi lại tới đây? - Không khỏi ngạc nhiên bà liền hỏi.

- À, là con nói Dương Vũ đến đây làm gia sư cho Lãnh Thiên Tuyết, phải không Dương Vũ? - Thiên Tuấn cố ý nói to để cho cô nghe thấy nhưng biết đâu được, cô là cô đang ăn nhá, có xảy ra chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến cô đâu.

- Đúng đó, vậy nên từ giờ trở đi có lẽ bác sẽ thấy con xuất hiện trong nhà bác nhiều hơn. Không biết bác có thấy phiền gì không ạ? - Tỏ vẻ ngoan ngoãn Dương Vũ hỏi dò bà.

- Thật sao! Không phiền không phiền bác vui còn không kịp thì phiền cái gì, thêm người thêm vui con nói xem có đúng không Tuấn nhi, Tiểu Tuyết. - Bà vui mừng quay qua nói với Thiên Tuấn và cô, dừng hỏi tại sao bà lại vậy bởi bà thật sự rất quý Dương Vũ. Bà thật hy vọng sau này nhờ có Dương Vũ mà tình cảm của hai đứa con mình cũng sẽ tốt lên.

- Dạ phải đó mẹ! - Nhận được sự hưởng ứng của bà Thiên Tuấn liền đồng tình.

-..... - Aiyò, bạn nhỏ nào đó vì bận ăn uống nên không trả lời... =..=

- Tiểu Tuyết! - Bà lớn tiếng nói.

- (D)ạ (d)ạ, (c)on (đ)ây (m)ẹ (b)ào (g)ì (c)on! - Miệng đầy dâu tây, cô trả lời bà không rõ tiếng.

- Con thấy mẹ nói vậy được không? - Bà hỏi cô.

- (D)ạ (đ)ược ạ! - Dù không hiểu bà đang nói về chuyện gì nhưng cô vẫn gật gù đồng ý như đúng rồi.

- Vậy mẹ vừa nói gì con còn nhớ không? - Bà nheo mắt hướng cô nói.

- (H)à (c)on..... (c)on (kh)ông (nh)ớ..... - Cô bối rối nói, tay thì không ngừng nhét dâu tây vô đầy miệng.

- Haizzz... vậy con nghe lại đây. Ban nãy Dương Vũ nói sẽ là gia sư của con, mẹ rất đồng ý, con thấy có được không? - Bà đưa tay chỉ về phía Dương Vũ đang trong tình trạng khoe răng.

"Phụt" ngay tức khắc bao nhiêu dâu tây từ miệng cô được dịp như vòi rồng phun ra hết sạch.

- Không được, không được, tuyệt đối không được, con không đồng ý! - Cô ra sức lắc đầu bày tỏ sự không đồng tình của bản thân trong vấn đề này. Nghĩ sao mà cô lại để cho cái tên Dương Vũ nào đó làm gia sư của mình được, hấn vừa chửi cô xong chứng tỏ tên Dương Vũ đó không phải người tốt gì. Cô là cô rất tinh và đẹp zoi.... ý nhằm là đẹp xinh nhá đừng hòng mà lừa được cô. @@

- Tại sao? - Bà nhíu mày không vui hỏi.

- Tại vì.... ừm vì.... ờm..... - Chết cha cô tìm không nổi được cái lí đó nào đây nè, hồng rồi hồng rồi a~~~~~

- Vì con lười học nên mới không đồng ý không? Nhưng mẹ đã quyết rồi vì dù sao Dương Vũ cũng là người có học lại có cả đồng bằng cấp còn con thì lại sắp vào giai đoạn quan trọng của bậc THPT này, hơn hết Dương Vũ là con cháu của Lâm gia rất thân với gia tộc chúng ta nên để cho Dương Vũ kèm con là cực kì hợp lí. Lần này con liệu mà học hành cho cẩn thận không thì xác định trước với mẹ! - Bà nghiêm giọng nói.

- Nhưng... nhưng..... - Cô cố gắng mè nheo với hy vọng bà sẽ thay đổi quyết định.

- Không có nhưng nhĩ gì cả, con ở nhà phải nghe lời Dương Vũ học tập biết không! Còn bây giờ mẹ với anh hai con còn có chút chuyện phải ra ngoài, nhớ ngoan ngoan học hành! - Bà dặn dò cô rồi cùng Thiên Tuấn đi ra ngoài, chỉ còn lại cô miệng thì vẫn còn gọi "mẹ".....

Khung cảnh thật bi thương..... =)))

Bóng của hai người kia vừa khuất, cô liền khôi phục hình dạng bản thân, trùng mắt với Dương Vũ.

- Nói rõt cuộc anh là ai? Là sát thủ hay là bọn buôn bán trẻ nhỏ, phụ nữ. Đến đây làm cái gì?

- Cô có vấn đề sao hả Lãnh tiểu thư, bộ não cô không thông hay là nghe tiếng người mà không hiểu. - Dương Vũ liếc liếc mắt nhìn cô mà nói.

- Cái gì mà não không thông có mà cả dòng họ nhà anh không thông não! - Cô quát mắt.

- Cô... cô.... - Dương Vũ không nói nổi chữ nào chỉ biết mở to mắt nhìn chăm chăm chăm cô.

- Cô sao hả con, định nói cô đẹp hả, cô biết mình đẹp mà không cần nói nữa đâu! - Được nước làm tới có liền nhái lại cái giọng hỏi nãy mà Dương Vũ nói với mình làm hấn giận tím mặt.

- Được, được coi như là cô giỏi. Còn bây giờ mong Lãnh tiểu thư mau chóng đi lấy sách vở để học bài! - Cố gắng không để bản thân mất hình tượng được nữa, Dương Vũ cao giọng ra lệnh cho cô. Hấn nghe nói cô tiểu thư này học hành không được tốt tí nào nên đành dùng cách này để cho cô một bài học cũng như là trả thù cho bảo bối của hấn.

- Không. - Cô ương bướng nói.

- Cô nói lại thử xem. - Hấn không tin là bản thân không trị được cô.

- Không không không không không..... có chết cũng không. Anh là cái thá gì mà bắt tôi nghe theo! - Cô mạnh miệng.

- Tôi lấy danh nghĩa là gia sư của cô, là bạn thân của anh trai cô, là người của Lâm gia có quan hệ thân thiết với Lãnh gia để bắt cô nghe theo. Như vậy cô còn không nghe sao! - Dương Vũ dương dương tự đắc.

- Lâm gia sao..... Hả không lẽ anh là Lâm Dương Vũ??? - Cô ngờ vực hỏi, trong lòng thì cầu mong cho điều đó không phải là sự thật.

- Phải! - Hấn khó chịu trả lời, không lẽ lúc hấn nói chuyện với Lãnh phu nhân cô không nghe gì sao mà giờ còn hỏi lại. Thật xúc phạm hấn nga~~~~~

"Phụt" ôi thôi xong dây thần kinh của cô đã đứt. Cô không chịu, không chịu đâu. Cô đã gây nên tội tình gì mà giờ phải chịu vậy nè. Có sao gia sư khó chịu của cô là Lâm Dương Vũ độ, thật sự là Lâm Dương Vũ độ hấn chính là một phần trong dàn hậu cung của nữ chính Trần Văn Hy. Nhìn hấn vô hại vậy thôi nhưng hấn là người đứng đầu của giới hắc đạo, giết người không ghê tay. Hấn đồng ý làm gia sư cho cô chắc chắn là muốn hành cô tới chết vì tội làm xức tí da tí thịt của bảo bối nhà hấn đây mà. Sao ông trời lại nhần tằm với cô vậy, tại sao lại để cho cô gặp thêm một nam chính nữa vậy.

Ôi cái số cô, ôi cái cuộc đời của cô thật là..... ĐEN..... >.<

~~~~~ Come back~~~~~

Con t/g bắt trị lại trở lại đây, xin lỗi vì để mọi người phải chờ đợi lâu như vậy. Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện. Thân! ^^

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Này, tình. Lãnh Thiên Tuyết, tình, cô mau tình cho tôi! - Dương Vũ ra sức dùng tay vỗ đôm đốp vỗ má cô.

- Hừm, cái gì mà kì vậy? Oa.... tránh ra cho tôi ngủ đừng mà có nhiều.... zzzz..... - Hai bên má đột nhiên đau lạ thường cô liền vùng dậy làm bầm nói mấy câu rồi trực tiếp gục xuống bàn.

- Cô... này mau tỉnh, cô như vậy thì tôi biết ăn nói với bố mẹ cô ra sao? Đây, mau tỉnh mà dậy học. - Dương Vũ mặc kệ cô là con gái cứ nhiên lấy tay nắm lấy vai cô mà lắc mạnh.

- zzzz..... * OvO*

Dương Vũ đen mặt, hần đã làm tới vậy rồi mà cô không chịu dậy, là đang cố tình chơi hần sao? Dù thật sự là hần không có ưa cô, không những không ưa mà còn có chút khinh thường, ghét bỏ cô nữa nhưng Dương Vũ hần đã hứa với bố mẹ cô sẽ giúp cô học hành tiến bộ hơn nên không thể chỉ vì tâm lí cá nhân mà hần trở thành kẻ không biết giữ hứa được, hơn hết lại chính là Lâm gia và Lãnh gia có quan hệ rất thân thiết với nhau.

Hết cách hần liền để cô ngủ còn bản thân thì ngồi lên lan can cửa sổ phòng cô mà thả hồn, chốc chốc lại quay người nhìn về phía cô xem cô có lật ngời mà ngã xuống đất không. Đừng hỏi hần tại sao đã không thích mà còn lo cho cô nhưng biết sao được bởi vốn dĩ đây không phải là lo lắng mà chỉ là một thói quen....

Còn nhớ lần đầu hần gặp cô là ở Lâm gia, khi ấy cô mới 5 tuổi còn hần đã 10 tuổi. Lúc đó nhìn cô đặc biệt đáng yêu với chiếc váy công chúa màu tím nhạt dài đến đầu gối có đính thêm một chiếc nơ nhỏ màu xanh dương ở thắt lưng hơi lệch về bên trái tạo điểm nhấn. Chân thì đi đôi giày búp bê đồng màu với chiếc váy, mái tóc màu xám được thả tự nhiên dài ngang vai. Gương mặt nhỏ nhỏ phúng phính hồng hồng nhìn chỉ muốn cắn, làn da trắng nõn mịn màng đến không tưởng, đôi mắt to tròn màu xám tro trong veo, ngầy thơ hóp hóp nhìn người nhìn, chiếc mũi nhỏ cao, khuôn miệng bé cùng đôi môi chúm chím, căng mọng, đỏ hồng, hàng lông mày ngang đậm nét hoàn hảo, tất cả làm cho tổng thể của khuôn mặt đẹp đến kì lạ, tưởng như mơ mà lại là thật, thanh thoát không vướng chút bụi trần. Thiên sứ là có thật.....

Tin được không nhưng thực sự lúc đó hần đã rung động trước cô, tuy còn bé nhưng hần hiểu rất rõ về tình cảm của bản thân. Hần biết thế nào là những rung động đầu tiên với một người con gái.

Mỗi lần nhìn thấy cô cười, cô gọi một tiếng "' Dương Vũ ca'", cô làm nũng đòi hần chơi với cô thì ngay tức thì tim hần đập mạnh, nhanh lạ thường, cả người cũng không tự chủ mà cảm thấy thật vui, thật hạnh phúc. Đổi lại khi thấy cô khóc, cô bị thương, cô không vui thì tâm trạng hần cũng trùng xuống khác lạ.

Nhưng quá khứ mãi mãi chỉ là quá khứ càng không phải là thực tại, mọi thứ đều có thể dễ dàng thay đổi ngay cả tình cảm của hần dành cho cô cũng vậy..... Có muốn trách cũng không thể trách hần được là do cô thay đổi nên hần mới phải đổi thay.

Nhảy xuống lan can, hần bước đến bên cô, ôm lấy đặt cô nằm xuống giường còn cẩn thận đắp chăn cho cô. Nhìn ngắm gương mặt thân quen này một chút... hãy để hần chỉ một lần thôi được quan tâm đến cô lần cuối, được không?

~~~~~ Sáng hôm sau tại phòng khách ~~~~~

- Ha ha ha ha. - Dương Vũ mở miệng cười lớn đến mất hết hình tượng, cả người thì không ngừng gập lại nằm bò trên salon, khoe mắt thì đã uрон ướt híp cả lại nhưng vẫn cố mở to ra nhìn cái vật thể lạ trước mặt.

- Anh cười cái gì, ngậm miệng lại cho tôi! - Gì gì, cái gì vậy, mới mở banh mắt ra đã bị cười vô mặt rồi.

- Được, được nhưng..... phụt..... ha ha ha ha.... tôi... ha ha... không nhịn được..... ha ha ha....

- Anh ngậm miệng lại nhanh! - Rốt cuộc là cái gì vậy, vì sao mà cái tên Dương Vũ này vừa mới thấy cô đã cười như lên cơn vậy.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha..... - Vâng bạn trẻ nào đó vẫn cười =..=

-..... - Đen mặt.

- Cô tự xem đi. - Thiên Tuấn tay cầm một tách coffe đi ngang thấy cô mặt đen như đất liền cứ bị tốt bụng không biết lấy từ đâu ra một cái gương ném cho cô rồi trực tiếp đặt mông xuống cạnh Dương Vũ.

- Ôi ôi, rơi rơi..... haizzz may chết mất. Nào để xem..... - Không kịp phản ứng, cô luống cuống đỡ lấy cái gương đang nhảy lung tung trên người mình.

* Chết lâm sàng* Lãnh Thiên Tuyết hoa lệ ngã cái bịch xuống sàn phòng khách, mắt nhắm chặt, tay thì vẫn khur khur giữ lấy cái gương. Bất động 5s thì trực tiếp phi thẳng vào nhà vệ sinh để làm một cuộc cách mạng đổi mới. =)))

Chẳng qua như vậy là vì Lãnh tiểu thư của chúng ta hôm nay phong cách có chút biến đổi, là người tiên phong cho việc theo đuổi xì - tai đầu bù xù, nước miếng chảy vắn nửa khô nửa ướt, người thì mặc bộ đồ ngủ Hello Kitty màu hồng bánh bèo, chân thì chơi hần một đôi dép tổ ong..... trông thiệt tông xuyệt tông a~~~~~

- Cậu định ăn nhờ ở độ nhà người ta đến bao giờ hả, Dương Vũ?

- Đây đây, cậu là đang muốn đuổi tôi hả? Người gì đâu mà ki bo, nhà giàu muốn nứt tường luôn á vậy mà cho tôi ở nhờ có hôm mà không được! Xì! - Dương Vũ bủn mủi.

- Nhà cậu không vậy sao? - Thiên Tuấn thấy vậy liền quắc mắt, giọng lạnh lạnh.

- Ngưng ngưng, gì mà căng dữ vậy, tôi mới nói có mấy câu mà cậu như muốn ăn tươi nuốt sống tôi rồi, bảo bối thật sự rất đáng lo nga ~~~~ - Dương Vũ giả bộ nghiêm túc mà suy nghĩ.

- Tiểu Hy ờ với tôi thì sao, không tốt sao? Dù không tốt nhưng còn hơn ở bên cái người như cậu, suốt ngày chém giết, máu thịt tứ tung mọi nơi như vậy mới thật đáng lo cho Tiểu Hy! - Thiên Tuấn băng lãnh giáo huân Dương Vũ.

- Cậu.....- Lời Dương Vũ còn chưa kịp dứt thì đã bị cắt ngang.....

- A, Dương Vũ! Anh cũng ở đây sao? - Giọng nói nhẹ nhàng, thanh âm trầm bổng tựa tiếng sáo của một người con gái khẽ vang lên.

- Ó, bảo bối. Em làm sao mà ở đây? - Dương Vũ ngạc nhiên hỏi.

- À, Thiên Tuấn hẹn em đi chơi, bảo em đến nhà đợi anh ấy chút. Còn anh? - Thiên Hy mỉm cười nhẹ hỏi Dương Vũ.

- Anh.... - Anh nhà tiếp tục bị ngắt lời. @@

- Cậu ta ăn vạ ở nhà anh từ tối qua đến giờ. - Thiên Tuấn nhanh miệng xen vô.

.....

- Oa, đẹp chết mắt, người gì đâu mà đẹp dữ dội, đẹp lay động lá cành, đẹp muốn nổi sóng thần, muốn phun trào núi lửa vậy a~~~~ - Thiên Tuyết có một thân một mình trong nhà vệ sinh mắt lấp lánh đầy sao nhìn theo bóng dáng ba người hai nam một nữ đi ra khỏi phòng khách.

Cô thật không khỏi hâm mộ nữ chính này nga~~~~~. Người gì đâu mà vừa đẹp vừa dịu dàng lại có chút gì đó rất bí ẩn cùng quyền rũ chết người mang theo hơi hướng trưởng thành, thảo nào mà có một đàn mỹ nam trong hậu cung của mình. Nước da trắng bóc, mái tóc đen dài đến hông, đôi mắt to tròn long lanh màu nâu ngậy thơ, chiếc mũi dọc dừa vừa nhỏ vừa cao, khuôn miệng nhỏ xinh cùng đôi môi đỏ hồng quyến rũ, hàng lông mày ngang sắc sảo, thân hình nóng bỏng với ba vòng chuẩn hơn siêu mẫu 90 - 59 - 93, chiều cao 1m75 nổi bật, quả thật không ngoa khi nữ chính Trần Vân Hy này được ca tụng là nữ thần.

Bên cạnh đó hai nam thần kẻ nàng cũng không phải dạng vừa, một người mang vẻ lạnh lùng, băng lãnh khó tả, người còn lại thì đào hoa, sát gái với mái tóc màu xanh khói, đôi mắt dài hẹp đầy ma mị, gương mặt hoàn hảo góc cạnh, nước da trắng, thân hình săn chắc khỏe mạnh cao từ 1m85 đổ lên.

Oa, mỹ cảnh, thật sự là mỹ cảnh nga~~~~~. Nhìn được cảnh tượng này cô cũng chỉ thốt ra được mỗi từ đó..... À à suýt quên, cô thề, cô hứa, cô đảm bảo dù có cho cô tiền cô cũng không dám chạm mặt nữ chính nhà bọn họ nữa, đi bộ gặp mà gặp mặt cô sẽ quay người đi ngược lại, đi ô tô mà chạm ô tô cô sẽ đi chậm lại, đi à mà thôi tóm lại đi gì cũng được cô cũng sẽ tìm cách tránh đụng chạm. Đùng mà có nói cô tự ti khi đứng cạnh nữ chính nhà người ta, gì chứ cô mà tự ti á, chẳng qua là cô sợ mình mà có chạm mặt nữ chính nhà người ta biết đâu nữ chính có mệnh hệ nào thì đàn mỹ nam đông đảo sẽ đến lột da cô, phơi xác cô thì sao? Đây là cô đang suy nghĩ cho tương lai của mình nga~~~~, cứ nhìn cách họ chăm sóc, quan tâm Vân Hy mà xem, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, cứ như chỉ cần va chạm nhỏ thôi là nàng ta sẽ bay mất, biến mất chẳng bằng, cô là cô khinh nhá, nam nhân gì đâu mà cứ như vú em vậy trời.

Nhưng nhà vệ sinh này cũng thú quá đi.....

~~~~~ HAPPY NEW YEAR ~~~~~

Chúc mọi người năm mới vui vẻ nga~~~~~, dù có là tết dương lịch cũng phải vui vẻ nga~~~~~.

Thật ra chương này tui định đăng từ tối hôm qua vào lúc 0h nhưng biết sao được tui thức hồng có nổi nên bây giờ mới đăng lên nè =))).

Mà tui đã cố gắng không cho nhiều lời thoại vô nữa thay vào đó là kết hợp với miêu tả cùng bộc lộ cảm xúc nhân vật, mọi người thấy có được chưa, ai rảnh thì cho tui ý kiến nha! Cảm ơn mọi người! Một lần nữa lại chúc mọi người năm mới vui vẻ * điều quan trọng phải nói 3 lần mới chịu* =))

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Kết bạn cùng... Nam chính. ~~~

- Xin lỗi, cô không thể tham gia được! - Người đàn ông đưa tay chặn trước mặt Thiên Tuyết.- Gì chứ! Sao lại không? - Cô bức xúc, tay múa chân bay trước ông ta. =))

Thấy cô như vậy người đàn ông liền chỉ chỉ lên trên, cô giương ánh mắt nhìn theo thì... Cái gì "" TRÒ CHƠI CHỈ GIÀNH CHO NGƯỜI CÓ CHIỀU

CAO TỪ 1M75 TRỞ LÊN. ""=.=

Giờ đùa cô sao, trò chơi mà cũng qui định chiều cao hả trời? Có biết cô hôm nay vất vả, khó khăn thế nào mới đến được khu vui chơi này để chơi trò đó không hả? Có biết muốn bước chân ra khỏi nhà cô đã phải xin xỏ suốt gần nửa ngày với mama vĩ đại của mình không, có biết cô đi xe vừa đến cổng biệt thự thì xe liền hết xăng không, có biết cô vừa bước chân vào cổng khu vui chơi này đã ăn dính.... à ờ ăn ờ.... dính.... ờ thì là ăn dính.... là dính phân chó đó.... Thấy chưa, thấy cô xui dữ chưa, xui như vậy mà ông bác kia còn không cho cô chơi đó. ~~~~~

Đưa ánh mắt ai oán cô nhìn chăm chăm ông bác rồi bước đi nhưng vừa đi được mấy bước thì....

* Bích*

- Á!

-..... Cô có sao không? - Giọng nói của một người đàn ông cất lên.

- A... xùy xùy.... a a đau, đau, đau chết tui mắt. Ai, ai, ai làm bõn cô nương ngã chèo queo vậy nè! - Dường như không nghe thấy cô đảo mắt xung quanh tìm thủ phạm. gương mặt không sợ bị xấu mà bày ra vẻ hung dữ, dọa người.

- E hèm! Cô có sao không vậy? - Bị cô cho ăn bơ miễn phí cả một rổ, người đàn ông giả bộ ho ho mấy tiếng thu hút sự chú ý của cô.

- Hớ, anh..... là ai? - Cô ngây thơ hỏi, trong lòng thì không ngừng cảm thán "" Sao cái người này lại cao đến vậy a~~~ làm cô nhìn muốn lòi cả hai con mắt mới biết anh ta đứng ngay trước cô thế mà làm cô tưởng là cái cột. Có biết chiều cao của anh ta chính là làm hại cái cổ của cô không, cổ của cô đau muốn khóc luôn á. ""=.=

- Tại tôi không để ý nên đi đã va phải cô, cô có sao không? - Hai lần, hai lần tính nguyên thêm cả lần này thì chính là ba lần, là ba lần hấn hỏi cô cái câu "" cô có sao không?"" rồi mà cô không thêm trả lời hấn.

- Không, không... à có, có sao, có sao.... a a a, đau đau đau.... - Cô chặt vật đứng dậy rồi ngay tức thì ngã xuống, cái mặt thì không ngừng nhăn nhó đủ kiểu.

- Xin lỗi, xin lỗi, hay để tôi đưa cô đến bệnh viện. - Vừa nói hấn vừa đỡ cô đứng dậy.

- Khỏi khỏi, tôi không muốn! - Lắc, lắc, lắc, cô ra sức lắc đầu. Nghĩ gì mà để cô vào bệnh viện, cô hờn cô hờn cái nơi quái quỷ đó nhá.

Nếu cô đã không muốn như vậy thì hấn cũng không ép, nhanh chóng để cô ngồi xuống cái ghế đá gần đó rồi chạy vụt đi.

- Ê, ê, ê.

Cô mở miệng gọi lớn. Má của con ời, đây là thể loại người gì vậy, làm người khác bị thương rồi chạy đi đâu mất tiêu. Ngoại hình thì không đến nỗi nào nếu không muốn nói là cực phẩm thể gian nhưng mà sao cái tâm nó lại vô tình vậy.... Đang thầm khóc than thì:

- Này, của cô!

- Hừm, anh mua cho tôi hả?

- Ừm, cầm lấy, dù sao tôi cũng làm cô ngã.

- Cảm ơn, mà anh cũng ngồi đi đừng có đứng nữa. - Đón lấy chai nước từ hấn cô vui vẻ cảm ơn còn không quên nhích người sang bên trái một chút để chừa chỗ cho hấn. Hóa ra là cô hiểu nhầm hấn, hấn tốt như vậy mà cô ngỡ nghĩ xấu về hấn.... thực lòng xin lỗi vị ca ca tốt bụng, thực lòng Thiên Tuyết này xin lỗi ca ca!

- Tôi cũng không có ý định đứng! O^O

Cô có thể..... rút lại lời xin lỗi vừa rồi được không? OvO

- Cô có muốn đi chơi một chút không? - Hấn đột nhiên quay qua hỏi cô.

- Có, có, tôi muốn nhưng chân của tôi.... - Đi chơi đương nhiên là cô muốn rồi nhưng mà chân của cô thì làm sao? Oa oa oa cái số cô sao lại xấu, lại thảm hại như vậy? Oa oa oa oa....

- Lên đi, tôi cõng cô! - Vừa nói hấn vừa cúi người xuống trước cô.

- Anh... anh... tôi, tôi.... anh cõng tôi hả? - Cô ngơ ngác hỏi.

- Ừm!

- Anh cõng tôi thật á?

Nhiều lời, nhiều lời, cô thực sự rất nhiều lời đấy, cô có biết không? Phiền phức, phiền phức, cô cũng chính là đại phiền phức, cô có biết không? Hẳn thật sự muốn đem hết những lời này nói cho cô biết. Không thêm một, hai lời dài dòng với cô, hẳn trực tiếp xoay người bế bổng cô lên mặc cô kêu, la, hét muốn thùng mặc nhĩ.

~~~~~ 2 tiếng sau ~~~~~

- A ha ha ha, hôm nay chơi vui quá đi, cảm ơn anh nhiều, đại ca! - Cô vui vẻ, đôi mắt vì cười nên khẽ cong cong.

- Không có gì.

- Mà anh cũng thật lợi hại nha! Tôi xin muốn khàn cả họng, ông ta cũng không cho tôi chơi vậy mà anh chỉ nói đúng có mấy từ gì gì mà "" Long"" ấy nhỉ ông ta liền cho tôi với anh cùng vào chơi.

- Tôi có nói vậy sao? - Hẳn giả bộ, trong lòng thì thầm nghĩ "" Tiểu cô nương biểu cảm của cô đa dạng như vậy thực muốn biết khi cô biết tôi là ai thì sẽ sao nhỉ? "".

- Hề không có sao? Mà thôi có hay không có thì hôm nay tôi chơi vui như vậy cũng đều nhờ anh cả! Hay.... chúng ta kết bạn đi, được không? - Cô chớp chớp đôi mắt, miệng thì không ngừng cười cười. Người này tốt như vậy, thú vị như vậy cô rất muốn cùng hẳn ta kết bạn nha~~~~ dù sao ở đây kẻ thù thì cô có hàng vạn tá rồi, thêm bạn thì bớt đi nguy cơ có một kẻ thù, không phải sao? Cô có cảm giác hôm nay bản thân thật thông minh a~~~~.

Kết bạn.... kết bạn sao? Đây là lần đầu tiên có người ngó ý muốn kết bạn cùng hẳn....

- Cô thực muốn kết bạn cùng tôi sao? Sẽ không hối hận chứ?

Ồi mẹ ơi, hẳn ta là đang cười với cô đó, thật sự là đang cười với cô đó, cô hiện tại thật muốn rụng rời tim. Mái tóc ngắn màu bạc kim rực rỡ dưới ánh nắng, đôi môi trái tim hơi kém màu khẽ cười, hàng lông mày rậm, chiếc mũi cao tùy hứng rất duyên, đôi mắt màu xanh lá hiếm có, thân hình cao lớn cùng với chiều cao đáng ngưỡng mộ 1m89, làn da trắng không kém gì con gái nhưng.... kém cô... =..=

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào mình nhưng lại không có phản ứng gì hẳn liền mở miệng hỏi lại lần nữa:

- Cô thực muốn kết bạn cùng tôi sao? Sẽ không hối hận chứ?

- Hả, hả, cái gì cơ.... À tôi muốn, tôi muốn chứ, tuyệt đối sẽ không hối hận đâu. Đứng rồi còn nữa tên của anh là gì, tôi là Lãnh Thiên Tuyết! - Haizz.... may là hẳn ta còn chưa phát hiện cô đang mê mẩn nhan sắc nghiêng nước nghiêng thùng... à nhằm thành của hẳn, hẳn ta mà biết kiểu gì cũng sẽ không thêm kết bạn cùng cô cho coi.

Lãnh Thiên Tuyết sao? Không ngờ lại gặp cô sớm vậy nhưng cũng thật nghĩ không ra là lại gặp cô ở hoàn cảnh như vậy.... Khẽ nhếch môi, nở nụ cười khinh bỉ đều giả, hai cánh môi nhẹ nhàng phun ra mấy chữ:

- Ra là Lãnh tiểu thư sao, nghe danh cô đã lâu. Rất hân hạnh được cùng cô kết bạn, tôi là Bạch Đình Phong...

Nói xong liền trực tiếp quay người tiêu soái bước đi....

Có thể cho cô một lần nữa..... rút lại lời nói của bản thân không? O^O

Nam chính, nam chính, là nam chính đó.... Cô thực ngu ngốc sao lại có thể mở miệng xin kết bạn cùng với nam chính nhà người ta!

CÔ PHẢI LÀM SAO? ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sinh nhật của lãnh thiên tuyết!

- Tạm biệt quý khách!- Tạm biệt, tạm biệt.

Hai tay cầm một đồng hồ Thiên Tuyết vui vẻ bước chân ra khỏi trung tâm thương mại. Một bên là quần áo, một bên là đồ ăn vặt, nhiều vô kể tưởng như dùng để dự trữ. Nhảy chân sáo từng bước đến gara để lấy xe về biệt thự, biểu hiện của cô hôm nay quả thực vui vẻ hơn mọi ngày rất nhiều.

~~~~~ Tại biệt thự, phòng Lãnh Thiên Tuyết ~~~~~

"" Ân..... a..... ""

"" Người dùng khăn trang, còn dài mà..... ""

"" A.... a... đừ.... ng..... đừng làm khó ta.... a....

* Phụt, đèn sáng*

- Cô là đang làm cái gì vậy? - Thiên Tuấn dựa lưng vào tường thản nhiên.

- Tôi... tôi... tôi không có làm gì hết á. Mà... mà... mà sao anh vô phòng của tôi tự nhiên vậy, không biết gõ cửa sao?

- Nhà tôi, tôi ở, tôi có quyền. - Bá đạo, Thiên Tuấn quả thực vừa bá đạo vừa lạnh lùng.

- Nhưng đây là phòng tôi, tôi ở, tôi có quyền. - Bạn nhỏ nào đó nhại lại. =)))

Nhíu mày không hài lòng, Thiên Tuấn tiến gần đến cô... khoảng cách thực gần. Tim đập mạnh, mồ hôi tuôn ra, môi mấp máy nói giọng khẽ run run:

- Anh... anh... tôi... tôi... tôi... anh không được làm vậy... vậy...

- Cô nghĩ mình là ai?

Đưa tay giật lấy cuốn sách đằng sau cô hần cười nhạt.

- A, trả cho tôi, trả đây, trả đây!

- Không. Để tôi xem cô là đang đọc cái gì.

- Đừng....

-..... - * Đọc*

1 giây..... 2 giây..... 3 giây.... 30 giây sau..... Hần ngẩng đầu lên, mặt phỉm hồng, miệng thét giận dữ:

- LÃNH THIÊN TUYẾT!

- Tôi thật ra... tôi... tôi... - Chết cha, hần đọc được rồi. Sao số cô lúc nào cũng đen vậy? CÔ KHÔNG CAM TÂM ~~~~~

- Cô từ đâu mà có được nó? - Hần gằn giọng, cổ cũng vì thế mà nổi gân xanh.

- Mua, là mua, là tôi mua.

- Từ nay về sau cô không được phép đọc mấy cái thứ như vậy nữa, rõ chưa? Nói.

- Nhưng...

- Nhưng.... - Hần nheo mắt nhìn cô.

- Rồi rồi rồi, tôi biết rồi. - Cô còn trẻ còn khỏe, cô là không muốn chết sớm đâu nga~~~~

- Nhân đó cô cũng dọn luôn phòng đi, phòng gì mà như cái chuồng lợn! Cô có đúng là con gái không hả? - Mở miệng giáo huấn xong hần liền quay người bỏ đi.

" Anh mới là con gái, anh mới là con lợn nái đó. Chuyện tôi, tôi quản mặc mớ gì đến anh! Đồ bại hoại, điên, khùng, thần kinh, thiếu thuốc.... " Giậm chân bực tức cô lầm bầm chửi bới cái con ác quỷ kia. Hần có thể nào bỏ đi cái tính thích xen vô chuyện của người khác không?

Thật đau lòng mà, hôm nay là sinh nhật cô, cô chỉ hi vọng bản thân sẽ được nằm dài đọc mấy cuốn đam mê, sẽ được ăn đồ ăn vặt thoải mái nhưng... Goai, goai, theo mi goai, tại sao lại không cho cô được toại nguyện, hần có biết bản thân mình nhấn tâm thế nào không, chen vô lúc nào không chen lại chen đúng lúc đến đoạn à mà thôi... Tóm lại cô hận cô hận cô hận!

Khí thế bực tức cao trào lại đột nhiên hạ xuống đột ngột vì:

- Mẹ gọi cô!

- Mẹ của tôi ơi, giặt hết cả mình.... Haizz tôi biết rồi, cảm ơn ""anh trai""!- Cô hét lên như chưa từng được hét, cuối cùng lại còn không quên giờ giọng mĩa mai Thiên Tuấn.

~~~~~ Phòng khách~~~~~

Oa... thật đẹp a~~~, đây là đang làm gì vậy? Thật khiến cô tò mò. Mọi thứ đều được trang hoàng cẩn thận với tông chủ yếu màu hồng tím. Người giao người đi lại thật náo nhiệt, bàn tiệc được sắp xếp không theo một trật tự nào cả nhưng thật sự rất đặc biệt. Phía dưới sàn còn có rất nhiều hoa Bluebells màu xanh dương... đẹp, đẹp, tuyệt đẹp... Đang ngẩn ngơ thì...

- Tiểu Tuyết!

- Dạ... dạ... - Bất ngờ, cả người giặt này lên, cô theo phản xạ của bản thân mà ""dạ, dạ"" mấy tiếng.

- Con mau lại đây.

- Con.. con ư nhưng bác là ai vậy? - Đưa tay chỉ vào bản thân rồi lại quay qua hỏi người đứng trước mình, là một người đàn ông. Cô thật không khỏi hâm mộ a~~~, người này thoát nhìn nếu không để ý kĩ sẽ rất dễ nhầm lẫn bởi vì quá trẻ, ngũ quan lại cực kì sắc lạnh, cả người đều toát ra khí chất vương giả mà không phải ai cũng có nhưng nhìn kĩ lại thì dễ dàng thấy được ở phía đuôi mắt đã có nếp nhăn, phần da ở tay đã có dấu hiệu của người lớn tuổi. Mà người này thật sự rất giống một người a~~~ là ai nhỉ, là ai ta..... * suy nghĩ* giống Lãnh Thiên Tuấn sao? * khó tin*

- Con.. thật sự là không nhớ ta sao? Cha, là cha của con này, Lãnh Thiên Minh. - Ông vội hét hoảng, tuy ông có nghe về bệnh tình của con mình nhưng không ngờ là nặng đến mức này, đến mức mà không nhận ra cha nó là ai.

Hờ, cái gì cơ? Lãnh Thiên Minh, đây không phải là cha của nguyên chủ sao? Thảo nào mà cô có cảm giác rất giống với nam chính Thiên Tuấn, ờ nè... cũng đúng mà người ta là cha con với nhau không giống nhau chả lẽ lại đi giống ông hàng xóm =)))

- Con có sao không Tiểu Tuyết? Ta biết là con bệnh nhưng không là lại đến mức này... - Ông đang tay ôm lấy cô nhẹ nhàng nói.

Xúc động, xúc động chết cô rồi. Cô thật cảm thấy nguyên chủ thật không biết hưởng thụ gì cả, có một người cha, một người mẹ luôn quan tâm, yêu thương mình, dù cho nguyên chủ có thành cái dạng gì nữa vẫn một mực yêu thương nguyên chủ, một mực dành cho nguyên chủ những tình cảm đẹp nhất... Được rồi, bây giờ cô đã là nguyên chủ mà nguyên chủ lại không phải cô nên cô sẽ hào hào mà quan tâm, chăm sóc, phụng dưỡng cho họ để họ được hưởng trọn vẹn niềm vui còn lại của cuộc đời mà họ chưa từng có và còn để phần nào bù đắp những tổn thương mà nguyên chủ gây ra cho họ...

- Hề hề, con đùa xiu thôi, con làm sao mà quên cha được!

- Con nhỏ này thật nghịch ngợm, dọa cha hết hồn.

- Mà cha hôm nay về có chuyện gì sao?

- Cái đứa nhỏ này, đến cả ngày sinh nhật của mình cũng quên. Hôm nay cha về không phải là để mừng sinh nhật con sao? Từng này tuổi rồi mà còn không nhớ! - Ông xoa xoa đầu cô.

Sinh nhật, cô đâu biết sinh nhật nào đâu, cô chỉ nhớ hôm nay là sinh nhật của cô thôi mà. Là sinh nhật của Trần Thiên Tuyết cô chứ không phải là sinh nhật của Lãnh Thiên Tuyết hay là mạch truyện nó thế nhớ? Nhưng cũng không đúng, theo truyện thì sinh nhật của nguyên chủ qua lâu rồi mà... hay tại sự có mặt của cô nên khiến cho nội dung truyện thay đổi.... Không phải chứ?

~~~~~ Lâm nhâm~~~~~

Tui có cảm giác chương này mình viết cứ sao sao ý, mọi người cũng cảm thấy vậy đúng không? Rốt cuộc là sao ta? * khó hiểu, khó hiểu* & * suy nghĩ, suy nghĩ* Nghĩ hơ ra nên thoy. =))) ~.~ =..=

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sinh nhật ta là nơi các người tụ hội sao?

- Tuyết nhi, con đẹp lắm.- Thật sao mẹ?

- Thật, mẹ có bao giờ dối con đâu.

Quả thật vậy, hôm nay cô diện bộ đầm đen đơn sắc, cổ khoét chữ V vừa sang trọng lại cực quyến rũ. Mái tóc màu xám được búi lên gọn gàng nhìn vô thường mà xinh đẹp. Gương mặt thập phần hoàn mỹ chẳng cần phấn son, làn da trắng sứ nổi bật trong tone màu đen của váy. Cô hiện tại thật sự là quá xinh đẹp vừa trong sáng, thuần khiết như một thiên thần lại quyến rũ, yêu mị như ác quỷ.

~~~~~

- Bây giờ xin mời sự xuất hiện của Lãnh tiểu thư - Lãnh Thiên Tuyết.

Lời nói vừa dứt cô cũng từng bước đi xuống cầu thang, nở nụ cười dịu dàng nhưng chưa được bao lâu thì:

- Hờ, anh đứng đây làm gì? Mà sao anh lại ở đây? - Mặt đột nhiên xuất hiện ba vạch hắc tuyến, cô gượng gạo cười, nghiêng răng nghiêng lợi để mà nói. =)))

- Tôi?

- Phải. - Mớ, cái tên này là nghe mà không hiểu hay nghe rồi mà cố tình không hiểu, cô phi, cô phi.

- Tôi được mời mà, trí óc của cô kém vậy sao Lãnh tiểu thư? Haizz... thật không có tư chất mà.

- BẠCH ĐÌNH PHONG! - Hấn, hấn dám nói cô không có tư chất sao? Hấn dám nói cô như vậy sao? Thật đáng ghét, hấn có biết cô là đỉnh của đỉnh không, cô có IQ hơi bị cao độ, chẳng qua là đang ở trong tình trạng là nguyên chủ nên cô mới phải giả bộ. A A A thật muốn tức chết cô mà.

- Tiểu Tuyết, con làm gì mà đứng mãi đây vậy? Nhanh lên con, mọi người đang đợi con kia. Mà Phong nhi sao con lại đứng đây, mau ra kia cùng mọi người đi.

- Dạ, con chào bác gái, chúc bác buổi tối tốt lành.

- Ôi, con thật ngoan, nào mau lại kia cùng hòa tiệc với mọi người đi.

Cái quần què gì đây? Hình như mắt của cô bị bắn cần mang đi rửa lại hay sao ý. Lật bàn, cô muốn lật bàn, không cô lật bàn xong rồi. Phi, phi, phi, cô phi chết cái tên hai mặt kia. Gì mà ""chúc bác buổi tối tốt lành"", hấn là đang làm bộ hay thật vậy, còn bày đặt hôn má mama của cô nữa chứ, thế sao lúc này hấn không xử sự với cô như vậy đi, lịch sự như vậy đi, xì! Đồ Phai hật mong, hứ! Cô đây phóng khoáng không thêm so đo với hấn nhá...

Chu miệng bất mãn, cô dậm chân đi từng bước mà như nện xuống sàn nhà đã thế lại còn trong tình trạng hai hàng song song. =)))

~~~~~

- Cảm ơn mọi người đã bỏ ra thời gian quý báu của bản thân để tới đây dự buổi tiệc sinh nhật này của tôi, cảm ơn rất nhiều! - Vừa nói cô vừa cúi gập người xuống để bày tỏ sự cảm kích rồi tiếp tục:

- Mong mọi người sẽ có một đêm vui vẻ ở đây.

Lời nói của cô vừa dứt mọi người ở dưới vỗ tay vô cùng nhiệt tình, một số người còn kháng khái nói lớn "nhất định". Nhưng biết sao giờ khi bọn họ toàn là một lũ giả dối. Họ có lẽ không biết nhưng cô biết họ là đã làm gì với mình, họ dùng tưởng cô có mắt chỉ để trung mà không nhìn thấy họ tỏ ra thái độ cực không tốt với mình. Cúi đầu xuống miệng hơi nhếch lên cô khẽ khinh bỉ, nếu không phải là 1 tiểu thư nhà giàu thì không biết họ sẽ như thế nào nữa, lúc ấy không phải sẽ lộ hết bản chất sao, đàn độn.

Ở một nơi "xa xa"....

- Cô lại định làm chuyện xấu nữa sao? Không dễ đâu... hừ!

Trong góc tối của căn phòng một người đàn ông tay cầm ly rượu vang đỏ lắc nhẹ, trong mắt xẹt qua tia quỷ dị.

Nở nụ cười đều giả hấn ta đứng dậy nâng bước chân đến gần cô trên tay còn có một hộp quà màu ngọc rất lớn.

Ngoại hình kiện mĩ dần hiện ra... Mái tóc màu lục kì lạ, đôi mắt đỏ tựa máu dài hẹp sắc lạnh, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng bạc, gương mặt sắc sảo khiến người ta không dám nhìn thẳng. Chiều cao ấn tượng xấp xỉ 1m90 cùng làn da trắng thật sự là quá nổi bật... Cả người đều toát ra khí chất quý tộc châu Âu khó cưỡng trong bộ suit đen.

Chốc lát hấn đã đứng trước cô còn không quên nở nụ cười vạn người u mê:

- Lãnh tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.

Miệng thì cười nhưng trong lòng hấn lại thầm khinh bỉ người con gái có nhan sắc tựa tiên nữ trước mặt mình... thật sự là quá lẳng lơ. Làm sao đường đường là một tiểu thư quyền quý lại có thể say mê nhìn vào một người đàn ông trong buổi tiệc của mình.

Trong khi đó nguyên chủ nhà chúng ta lại...

Oa oa oa trai đẹp, quả thực là cực phẩm nga~~~~. Cô thực sự muốn biết tại sao ông trời lại có thể tạo ra nhiều soái ca ngôn tình như vậy nhưng rất tiếc họ không là của cô a~~~~. Nuốt nước miếng "" ực"" cái, tâm hồn hủ nữ của cô lại trỗi dậy "" A A A cái tên này mà là một đôi với Phai hật mong chắc đẹp muốn ngất luôn á"". Á há há, mới nghĩ thôi cô đã thấy nó thật tuyệt con mẹ nó vời rồi. =.=

* Thiệt ngàn con mẹ nó chám.... *

- Cảm ơn! - Cười đến nỗi không thấy Tô Quốc ở đâu nữa cô đưa tay đón lấy món quà.

- Cô không... à mà thôi...

- Anh có chuyện gì sao? Tôi có thể giúp gì cho anh không? Mà anh tên là gì?

Cô không nhận ra hấn sao? Là đang giả bộ hay là cố tình để gây sự chú ý vậy? Thật lắm thủ đoạn:

- Cô không biết tôi sao? Hừm, là không biết thật hay là không muốn biết... Vậy nếu cô đã không nhớ thì để tôi giúp cô....

Vừa nói hấn vừa cúi mặt sát gần cô, rướn người khẽ thì thầm bên tai cô:

- Nhớ lấy tôi là.....

- Sinh nhật vui vẻ, Lãnh Thiên Tuyết!

- Lâm Dương Vũ, sao ngươi lại ở đây ăn bím nữa vậy? Mau mau biến, biến, biến. - Nhanh mồm, nhanh miệng không bằng nhanh chân, nhanh tay cô liền nhanh chóng dùng tay đẩy Dương Vũ.

- Này này, một vừa hai phải thôi nhé cô tiểu thư kia. Tôi Lâm Dương Vũ là được mời đến đây đấy nhé, hứ!

- Thì sao, đây chỉ là mời thôi chứ ai khiến anh vác xác tới đây đâu. Người gì đâu mà...

- Mà mà gì cơ, cô nói ra thử xem.... Ờ, tên kia sao ngươi lại ở đây? - Mắt mở to ngạc nhiên Dương Vũ nhìn người đàn ông, phút chốc sát khí liền ngập trời.

Không nói gì người đàn ông chỉ khẽ cười.

Thấy tình hình hơi bị dị dị, cô mon men tới gần Dương Vũ hỏi dò:

- Anh biết anh ta sao?

- Biết thì sao mà không biết thì sao?

- Gì gì mà căng, anh nhìn tôi muốn lòi cả con mắt ra thì tôi cũng không chết đâu, nhìn chi mắt công. Không biết thì tôi mới hỏi chứ bộ, chứ anh nghĩ gì mà tôi biết rồi còn đi hỏi anh sao? - Cô bĩu môi.

- Hấn ta là kẻ thù của tôi.

- À há, vậy sao thể anh ta là bạn của tôi. Anh không được nhìn anh ấy nữa, biết chưa.

- Tại sao?

- Anh chưa nghe câu "" kẻ thù của kẻ thù chính là bạn"" sao?

Chu chu môi cô lên giọng giảng đạo lý cho Dương Vũ song còn quay ra khoác tay lên vai người đàn ông kia làm màu. O/O

Đột nhiên:

- Vương!

- Tiểu Hy...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Biển xanh, cát trắng và

- Bạch tuộc nướng đi...- Mực chiên đi..

-.....

Oa, thật hấp dẫn, bao nhiêu đồ ngon như vậy cô phải ăn cho bằng được a~~~~. Hít một hơi lớn... thật sảng khoái, cảm giác này thực quá tuyệt vời đi. Không gian quá thoải mái đáng...:

- Lãnh Thiên Tuyết nhanh cái chân lên, cô muốn bị bỏ lại đúng không? - Lâm Dương Vũ quay đầu hét.

- Rồi rồi, khỏi cần nhắc.

Lè lưỡi, bĩu môi, nhăn mặt, cô là cô muốn đánh chết cái tên nhóc tóc màu xanh khói dị người kia nhá.

* Tóc màu xám thật đẹp * =)))

~~~~••~~~~ HỒI TƯỞNG ~~~~~••~~~~

- Đi đi mà, hai người định bỏ rơi con sao? - Tay trái vung, tay phải lắc cô mè nheo ba mẹ.

- Ta... ta... ta không cố ý. Hay là con cùng với Tuấn nhi tự đi với nhau ha.- Bà Minh Châu khó xử. Hiện tại bà đang có một cuộc hẹn rất quan trọng cùng chồng mình không thể không đi nhưng còn Tiểu Tuyết, bà đã hứa hôm nay sẽ cùng nó đi biển lại còn đã đặt phòng trước, thật là...

- Há lô, mọi người đang làm gì vậy? - Lâm Dương Vũ chân bước vui vẻ, tay còn đưa đưa lên vẫy chào.

- Vũ nhi, con tới chơi sao?

- Dạ, có gì sao bác trai.

- Thế cả tuần này con có rảnh không?

- Dạ rảnh ạ!

Ê ê, cho cô xen cái mặt vô được không? Gì vậy, hỏi thế là có ý gì vậy? Mớ cái quần, định nhờ hấn đi chơi cùng cô sao? OoO

- Hào, vậy tuần này con cùng Tuấn nhi dẫn Tiểu Tuyết đi biển hộ ta và bà ấy nha. Cứ như vậy đi, ta đi đây. Tạm biệt.

Rồi xong, quả thực nhanh - gọn - lẹ đến không tưởng nha. Hự hự, cô thở huyết rồi, cô chết đây, tạm biệt.... Ahuhu, cô thực sự chết không nổi mà cứ thử nhìn cái mặt của tên gia sư kia thử đi xem có chết nổi không. Te te tồn tồn, phe phe phòn phòn, nhìn là muốn quất cho một phát vô mặt rồi, cái mặt nhìn kiểu như "" Bị bỏ rơi rồi sao, chó con. "".

~~~~••~~~~ ~~~~~••~~~~~••~~~~~

- Đây, bạn nhỏ, bạn muốn chơi với cá mập sao?

- Hờ, á hả.

Tóc bạc kim, mắt xanh lá...

- Bạch Đình Phong?

- Ồ, quên tôi rồi sao... mới có ba ngày thôi mà. Chắc chắc, kém thật!

- Kém, kém cái... - Lời cô còn chưa dứt thì liền bị cắt ngang:

- Phong, Phong mau tới.

Một, hai, ba mở mắt ra bạn thấy gì, à tôi thấy... nữ chính Trần Vân Hy, óa óa óa đây là định mệnh mà người ta hay nói đó sao? Định cái gì mà mệnh đây phải gọi là đoạt mệnh mới đúng làm cô quần quéo đến đau lòng thùng dạ dày. =)))

Nhưng cái tên Loius Vương và Hàn Tử Thiên cũng tới là sao? Đây chính là hộ tống "" hoàng thái hậu"" trong truyền thuyết mà ngàn năm mới thấy một sao... thiết quần quại mà@

- Tiểu Hy tới rồi sao?

- Ừm, tới rồi. Em còn kêu thêm Đình Phong, Vương và Tử Thiên cùng đi cho vui nữa.

Tốt, trai xinh gái đẹp sống với nhau như vậy là tốt mặc dù nó không phải lí tưởng sống của cô. Nhưng đầu mề rang có ai có thể nói cho cô biết tại sao " anh trai đáng yêu " của cô lại hỏi Vân Hy nữ chủ như vậy không?

Kéo chân quần, kéo tay áo, mặt hầm hờ cô ra về xã hội đen bước đến trước Thiên Tuấn giặt vạt áo hần:

- AI CHO PHÉP... phép... anh... phép... thôi bỏ đi, hết rồi anh cứ tận hưởng cuộc sống đi ha. Ahhihi, tui đi đây ha.

Khí thế hùng hực, lửa cháy rừng rực trong chốc lát của cô liền bị băng sơn ngàn năm không tan của ai đó đóng băng. Cô tò tò lùi người lại về tít phía sau, miệng cười mà như mếu trông quả thật rất ngốc.

~~~~~

- Lãnh Thiên Tuyết, nước.

- Tới đây, tới đây. Nước của Hàn thiếu gia đây.

- Cô cũng biết điều phết nhỉ? - Nhếch miệng cười nhạt hần phun ra mấy chữ.

Biết điều cái đầu hần ý. Quần què đây là được nước làm tới sao? Gì chứ, trông cô bây giờ chẳng khác nào ôsin cấp cao của hần cả. Không cam tâm, cô không chịu đâu cô chỉ... chỉ... ờ thì chỉ... chỉ làm..

- Biểu cảm như vậy là sao hả, Lãnh tiểu thư?

- A tôi đâu có biểu cảm gì đâu. Hihi, tôi vẫn cười rất tươi mà.

- Như vậy thì tốt, tôi nghĩ là cô không muốn hưởng thọ sớm đâu nhỉ?

- Hi hi.

Nở nụ cười nịnh nọt đến lúc bóng Hàn Tử Thiên xa dần, bạn nhỏ nào đó liền lật mặt...

Ồ, đây thấy chưa. Thấy cái bản mặt xấu xấ, thối nát, tả tơi của hần chưa. Thấy rồi thì ai mà có lờ " yêu Hàn thiếu gia từ cái nhìn đầu tiên " thì bỏ ngay, biết chưa. Nói cho mà biết hần ta là sát thủ, là sát thủ đó chỉ cần hần ngứa tay, ngứa chân là người chết cứ phải gọi là " be bét như lá vàng mùa thu ".
=)))

- Haizzz... á hự. Ngươi... là.... ai...

Thoáng cái liền có bóng đen vụt qua nhẹ ôm cô vào lòng, hài lòng nhếch môi... là đàn ông.

- Bắt được rồi!

~~~~~ END CHAP.

Hôm nay là lần đầu tiên t/g ở nhà một mình cảm giác thật... cmn toẹt vui... Hú hú ~.~ =)))

Mong mọi người tiếp tục ủng hộ t/g cùng bộ truyện ha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ồ hổ, bắt cóc?

- Lãnh tiểu thư, mời cô dùng com- Hớ, à ừm.

- Vậy tôi xin phép nếu có việc gì cần đến cô cứ gọi tôi.

Dứt lời người đàn ông mặc suit đen liền trực tiếp quay người.

- À mà này.

- Có chuyện gì sao ạ?

- Tại sao tôi lại ở đây?

- Cô đã hỏi tôi đến 101 lần rồi Lãnh tiểu thư nhưng xin thứ lỗi vì tôi không thể nói gì cả. Xin phép.

- Ê, ê đừng... có... đi... mà...

Ya cái tên dị nhân này nói ra thì hẳn chết được chắc có gì mà làm giá, xì, giờ cô không thêm nữa nhá. Nhưng cô thật sự vẫn muốn biết mà. Quái thật, lạ thật, quái lạ thật... Cô đã nghĩ đến tận ba trường hợp có thể xảy ra rồi: thứ nhất đây là do cô mơ, thứ hai là do bọn người Lãnh Thiên Tuấn đưa cô về khách sạn và thứ ba - cuối cùng là bắt cóc. Tuy nhiên cho cô xin lỗi cái cuộc đời tươi đẹp này đi nhá, cô đây chính là bị bắt cóc rồi.

Vì sao, vì cái gì... đương nhiên là vì nếu là mơ thì há rằng cô đây là đang tự kỉ trong mơ? Bỏ đi, cô vẫn còn bình thường lắm, còn nếu là bọn người Lãnh Thiên Tuấn đưa cô về thì đầu cần phải bí bí ẩn ẩn như vậy, lại còn sai người đến chăm coi cô... hờ hờ, họ mà tốt như vậy thì chắc tận thế sắp đến rồi. =)))

* Tận thế suýt đến, tận đường thì đến rồi * ~.~

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

- Tỉnh.

- Ừm... oa... oa... oáp... zzz

- Cô - Lãnh Thiên Tuyết mau tỉnh.

- zzz...

* Áo*

- Á sặc nước. Mớ cái quần què con lợn nái ai mà chơi kì vậy? Muốn...

- Muốn chết?

- Đúng, là muốn chết đúng không?

Này có gì đó sai sai đúng không ta?

- Ngươi là ai? Sao lại ở đây? Ngươi có mục đích gì? Ngươi...

- Dừng lại, cô nói nhanh như vậy là để ai nghe? Cô hỏi nhiều như vậy là cho qui trả lời sao?

- Ờ, sao không?

Cái gì, bạn trẻ này là được chui ra từ trứng thối sao mà ăn nói " dễ nghe " đến mức cô muốn tặng cho mấy cái ghê luôn á. Cô nói nhanh, nói nhiều so với tên này cũng chỉ như " xương rồng trên sa mạc thôi mà ". =)))

** Hạn con mẹ nó hán lời. **

-....

-... Anh là người đưa tôi tới đây hả?

- Đúng.

- Anh bắt cóc tôi?

-... Đây gọi là bắt cóc sao?

- Thế con người anh nghĩ đây là gì hả? Anh có biết anh làm vậy sẽ tổn hại đến mầm non tương lai của tổ quốc không? =)))

- Cô... mồm non tương lai? Không nhầm thì cô đã 18 tuổi cách đây được 1 tuần nhỉ?

Đây là thể loại người gì vậy? Bất cóc người khác mà lại làm cái mặt tỉnh bơ kiểu "tôi không quan tâm" hay "có gì sao" như hấn ta chẳng làm việc gì sai cả. Đáng bị đào thải.

- Anh... giỏi, giỏi coi như tôi thua anh ha. Nào giờ anh muốn gì... tiền?

- Nhìn tôi giống thiếu tiền lắm sao?

Ờ ha, nhìn hấn như vậy mà có thể thiếu tiền được sao. Tiền hấn không cần vậy không lẽ...

- Anh, không được.

- Cái gì không được?

- Ủm thì là cái đó đó.

- Cái đó?

- Đúng là cái đó.

- Cô... trong đầu cô là đang nghĩ gì vậy?

Biểu cảm gì vậy cha nội? Tự nhiên nhảy dựng lên đã thế lại còn dùng tay ôm người nữa chứ. Gì mà, mà căng đét, cứ như cô chuẩn bị làm gì hấn ta ý.

- Thì không phải là anh muốn giết tôi sao?

- Giết cô? Chẳng lẽ cái đó đó cô nói là tôi muốn giết cô sao?

- Đúng rồi, anh muốn giết tôi là vì tôi giàu hơn anh, tôi đáng yêu hơn anh, tôi đẹp hơn anh.

Haizz... nhìn thôi cũng biết rồi. Này để ý mà xem hấn không phải là Gay thì cô đâm đầu vào tường luôn á. Thụ lời... Da trắng này, tóc đen này, miệng nhỏ hồng này, mắt màu hồ phách này, mũi dọc dừa cao hết phần thiên hạ này, được mỗi cái chiều cao vượt trội xấp xỉ 1m90... đẹp dữ dội. Nào có ai dám nói cậu ta là thẳng không hử? Nhưng không sao cô là cô cứ bị thích ấy...

** Cười dâm dề tiện... **

- Hờ hờ... nào cô phẳng lăm đúng không?

- Hớ hớ... anh muốn chết đúng không?

- Cô đừng có lằng nhằng nữa, đi với tôi.

-....

- Cô đi đâu?

- Đi tắm, tôi ướt nhẹp rồi còn đâu. Ít nhất thì cũng cho tôi "biến thân" đã chứ.

- Ờ, tôi bảo người lấy đồ cho cô. Nhanh lên đây.

Chàng trai nói xong liền quay người bỏ đi.

- À khoan.

- Cái gì nữa.

- Thế anh tên là gì? Mà cái đó đó ban nãy anh nghĩ là cái gì, tôi thấy anh tự nhiên biểu hiện khác thường.

- E hèm... khụ khụ. Không có gì, tôi là Trần Văn An.

- Ồ.

- Ồ cái gì mà ồ. Cô không thấy mình vô duyên sao? Là con gái mà lại đứng thò đầu từ phòng tắm ra nói chuyện. Liệu mà tắm nhanh lên.

- Xi...

Ú ọe, bày đặt, xí... I DON" CARE, OK? =)))

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

END CHAP....

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Không thấy.- Cái gì? Không thấy sao?

- Tôi đã lục tung chỗ này rồi nhưng không thấy.

- Cô ta thì có thể đi đâu được chứ?

- Lãnh Thiên Tuấn, anh đừng vội lo lắng tôi nghĩ Lãnh tiểu thư sẽ không sao.

Vỗ vỗ bả vai Thiên Tuấn, Hàn Từ Thiên nói. Dù rằng hấn chẳng ưa gì cái cô Lãnh tiểu thư kia nhưng cũng không thể làm ngo, ai biểu cô ta là con cháu gia tộc họ Lãnh chứ. Nếu mà chuyện cô ta mất tích là thật mà bị lan truyền ra ngoài thì đến hấn cũng chẳng dám nghĩ đến tương lai của bản thân.

- M* kiếp!

Mất bình tĩnh Lãnh Thiên Tuấn phun ra mấy chữ thô tục. Là vì ai mà hấn phải ở trong tình trạng tiến không được mà lùi cũng chẳng xong như vậy hả? Hấn từ nhỏ đến lớn đều chưa từng nghĩ đến có ngày mình phải trong trường hợp qui dị này, có kẻ dao vào cổ thì hấn cũng chẳng tin.

- Tuấn, bình tĩnh. - Trần Vân Hy bên cạnh không ngừng đưa tay vuốt dọc sống lưng giúp Lãnh Thiên Tuấn bình tĩnh lại. Nàng chưa từng thấy hấn như vậy bao giờ cả, mất bình tĩnh vì một người con gái... thật sự là nàng chưa từng thấy qua.

- Bình tĩnh? Hiện tại thì có thể bình tĩnh được hay sao? - Nắm lấy tay của Vân Hy hấn hất mạnh.

- Anh vượt quá giới hạn hạn rồi đấy! - Nhẹ nhàng đỡ lấy Vân Hy, Loius Vương mạnh mẽ.

Hấn - Loius Vương không phải là người thuộc dạng không rõ trước sau phải trái. Nhưng căn bản ở đây không phải là Thiên Tuấn đã biểu cảm hơi quá rồi hay sao? Ai mà chẳng biết hấn ta - Lãnh Thiên Tuấn đó rất không thích cô em gái mình, lúc nào cũng coi như cái gai trong mắt vậy mà giờ lại lo lắng đến không kiểm soát được bản thân... thật lạ.

-... tôi...

- Tôi nghĩ chúng ta nên trở lại khách sạn chứ hiện tại tìm kiếm cũng chẳng ích gì. - Bạch Đình Phong lên tiếng.

- Không, tôi sẽ tiếp tục tìm.

- Mọi người cứ về nghỉ trước đi. Em sẽ ở lại cùng Tuấn.

- Không được, Hy. Về đi, em về đi.

- Nhưng..

- Về đi!

- Vậy... em về đây.

Màn đêm dần buông xuống, mọi thứ đều chìm trong bóng tối, chẳng còn gì cả ngoại trừ tiếng sóng vẫn mãi hát vang ca khúc của biển. Lặng lặng một hình bóng in trên cát...

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

- Này!

-...

- Ê!

-...

-... ANH KHINH TÔI?

- Xin thứ lỗi, tôi chẳng biết ai tên " này " và " ê " cả.

- Thế anh... anh... ờ mà anh tên gì nhỉ? Tôi quên rồi.

- TRẦN VĂN AN! Cô giới đấy, đến tên của tôi đấy mà cũng dám quên.

- Hi hi, lỗi kĩ thuật.

-... Nào phăng!

- Anh.. khốn khiếp, khốn nạn.

Mẹ ơi! Có khi nào cô gây ra chuyện gì không mà xui dữ vậy nè. Đã phải xuyên không rồi không cho cô làm nữ chính ngôn tình thì cô cũng chịu, được cô làm nữ phụ cũng không sao. Cô sẽ hão mà yên phận những vì tại sao, vì cái gì, vì có gì mà lại không cho cô yên. Hết gặp được một đồng nam chính giờ thì lại bị bắt cóc không rõ nguyên nhân.

THẬT SỰ ÔNG TRỜI MUỐN CÔ SỐNG SAO, HẢ?

- Cô thôi ngay cái kiểu làm bầm đó đi. Quê mùa.

- Tôi quê thì... ừm... ừm...

- Im lặng giùm tôi.

Chóp mắt, Vân An đã lấy cả người ôm lấy cô còn không quên đưa tay bịt cái miệng nhỏ nhưng sức công phá thì lại chẳng nhỏ chút nào kia lại. Cứ như vậy mà vô tư mang cô ra xe.

~~~~~●●~~~~~

- Đây là nơi nào?

- Bar.

- Hả, cái gì?

-... Không lẽ Lãnh tiểu thư chưa từng tới nơi này sao?

Máu chó! Hắn là đang làm khó cô sao? Cô thật sự là chưa từng tới quán Bar, thật đấy cô thề. Nhưng mà trong cái tình cảnh " tiếng lành đồn xa " như vậy thì cô không thể nói " không " được rồi. Biết sao được cô là nữ phụ, là nữ phụ Lãnh Thiên Tuyết mà. Máu chó!

- Đương nhiên là không rồi. Nhưng...

- Vậy còn không mau vào, đây là quán Bar tốt nhất ở đây đấy. Cô tha hồ mà " hưởng thụ ".

Vừa nói Vân An vừa dùng tay đẩy cô tiến vào trong, hắn khẽ nhếch môi.

Cô vừa rồi là tự mình chui vào hổ rồi, đúng không? =)))

Phải làm sao? Phải làm sao, hả? Rốt cuộc cô phải làm cái gì bây giờ? Ôi cha mẹ ơi, cô thật sự hối hận muốn chết rồi. Thà ban nãy cô nói là " có " thì có phải tốt hơn không, thà cô mang tiếng giả bộ ngây thơ trong sáng thì có phải tốt hơn không?

~~~~~●●~~~~~

Nhạc được mở lớn, đâu đâu cũng cũng là người, già trẻ gái trai đều có, thật sự là quá hỗn loạn loạn.

Nép mình vào góc, đầu cúi gằm xuống cô đây thật sự là không muốn hòa nhập với " cuộc sống trái đất " đâu, là thật sự không cần " đen tối " thêm đâu.

- Sao vậy?

- Hà, không sao, không sao. Anh cứ uống tiếp đi.

- Uống một mình rất buồn.

-...

TRẦN VÂN AN NGƯỜI LÀ ĐỒ VÔ LIÊM SỈ, LÀ CÁO GIÀ GIẢ NAI!

Phi, phi, cô phi chết cái tên họ Trần kia. Hấn là mù hay là khinh người người quá đáng vậy. " Uống một mình rất buồn " sao? Vậy thì cho cô khi hỏi: Cả đám nữ nhân theo xì - tại cái bang thiếu vài bên hấn là đang uống rượu một mình sao? Hấn là đang cười nói phóng túng một mình sao?

Nở nụ cười nịnh nọt, cô ngọt ngào ngào nói:

- Tầm lượng của tôi rất kém.

- Không sao.

- Nhưng..

- Của cô, uống đi.

-...

Vậy là bạn nhỏ nào đó đã ngoan ngoãn uống rượu, uống tới nổi mặt đỏ bừng....

~~~~~

END CHAP.

Chap sau chắc có biến...

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

- Oa anh đẹp trai hức... hi hi lại đây chơi nè!- Cô thôi đi.

- Anh hức... đẹp trai... đẹp... hi hi.

-...

Trần Vân An hiện đang thực hận chính mình. Hấn vốn định chơi cho Lãnh tiểu thư kia một vốn những bây giờ thì sao? Tay vung chân múa cô ta là muốn cho ai xem, hả? Đưa tay giữ cho cô ngồi yên thì cô lại vùng vằng giật ra lại còn tự tạo hiệu ứng âm thanh nữa thế mới kinh khủng hoảng.

- Em là em bé ngoan... hi hi kia là con bướm xinh...

- Thôi đi!

- Không, tôi là ca sĩ hức... tôi hát. Ừ anh làm gì vậy, buông ra tôi muốn hát. Kia con chim béo... hi hi, hức!

-...

Xấu mặt quá đi... =..=

Dùng tốc độ nhanh nhất hấn một loáng liền đưa cô ra khỏi Bar trong tình trạng không biết giấu mặt vào đâu.

Điều này thật sự là rất rất quá với hấn rồi từ bé đến lớn à nhầm không phải, phải là từ khi chỉ là một bào thai đến hiện tại bây giờ chưa lúc nào hấn phải xấu mặt như bây giờ.

Biết bao ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào cô và hấn còn không quên chỉ này chỗ nọ. Như vậy đã đành rồi cô lại còn hú hét hát hò đủ thể loại.

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Cần thận, cần thận một chút.

Đỡ tay cô khoác vào vai mình hấn chậm chậm đưa cô vào phòng. Đặt cô nằm xuống giường hấn mệt mỏi thả người xuống bên cạnh cô.

Khẽ đưa mắt nhìn sang... ôi con mẹ nó thảm họa, cô ta đang làm cái gì vậy. Cả người bật dậy hấn nhanh chóng đưa cô vào nhà vệ sinh.

" Ừa... Ừa... "

Hấn hiện tại còn gì để nói nữa sao? Ôi cha mẹ ơi, hấn chữa rồi thật sự là chữa rồi. Hấn từ nay về sau nguyện thề sẽ không chơi xấu Lãnh Thiên Tuyết nữa bởi phúc thì không có mà họa thì một đồng luôn nè. Cái điệp khúc " ủa ủa " của cô ta từ nãy đến giờ vẫn không chịu kết thúc còn bầu không khí của hấn thật sự là con mẹ nó chấm rồi. ~.~

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Tuấn con mau nói đi.

- ...

- Không nói được gì sao? Không phải mẹ đã nhắc trước rồi sao?

-... Con xin lỗi!

- Xin lỗi thì em con sẽ về sao? Mẹ biết vốn dĩ con không thích Tiểu Tuyết nhưng ít nhất cũng đừng đặt lời nói của mẹ ngoài tai như vậy.

- ...

- Thôi. Bỏ đi bỏ đi, mau chóng tìm tung tích của nó đi.

- Vâng.

Đối diện với con thịnh nộ từ trước mới thấy của mẹ mình Lãnh Thiên Tuấn không khỏi một phen run sợ. Hấn biết bà là vì an nguy của Lãnh Thiên Tuyết nên mới như vậy chứ không phải là cố tình lớn tiếng với hấn.

- À mà Tuấn.

- Dạ.

- Đừng để ba con biết được.

- Vâng.

Ra khỏi phòng, hấn cúi đầu trầm mặc suy nghĩ thực nghiêm túc.

Hấn biết mẹ rất lo cho Lãnh Thiên Tuyết nhưng không ngờ là lại lo đến mức luôn cho người để ý đến cô ta rồi lúc cô ta mất tích thì lập tức dẹp công việc sang một bên để về đây tìm hấn.

Bao hấn tìm kiếm tung tích của cô ta? Không phải là hấn không làm mà là vốn dĩ là làm không được. Cô ta bị bắt cóc đó đã là một bí ẩn nhưng đến dấu vết của việc cô ta bị bắt cóc thì lại càng bí ẩn thêm. Thực đau đầu mà...

Hấn? Hiện tại là đang lo lắng cho Lãnh Thiên Tuyết sao? Diên rồi...

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Cô! Đừng có nhúc nhích nữa đấy, biết chưa?

Chống nạnh Vân An chỉ chỉ tay vào con lợn trên giường đang say đến không biết trời đất.

Cô ta thật sự là khắc tinh của hấn mà. Nói thật hấn từ trước tới giờ chưa từng phải chăm sóc cho người say nên làm được như vậy đã làm tốt lắm rồi, còn lại thì để cho cô ta tự mình mà " khai hoang ". Hấn đây không có hứng thú!

Ôi nghỉ ngơi, hấn cần nghỉ ngơi. Phịch cái hấn liền nằm xuống đang dần chìm vào mộng đẹp thì:

- Cô xuống khỏi người tôi mau!

Giấy. Chắc hẳn điên mất. Tình thì không nói nhưng sao đến lúc mê cô ta vẫn có cách khiến người khác bực mình như vậy nè. Chịu không nổi cái tình trạng có người nằm trên người mình hẳn liền định bụng đẩy cô ra thì cô bỗng ngẩng mặt lên cười hi hi với hắn.

Nhưng lúc này cô thật sự phi thường xinh đẹp. Muốn có bao nhiêu quyến rũ, mị sắc liền có bấy nhiêu. Không phải hẳn làm quá nhưng quả thực là vậy: đôi mắt to tròn mơ màng, đôi môi đỏ hồng đầy đặn ướt át, làn da trắng sứ nổi bật trong bộ váy đen dài, hai bên má khẽ hồng vì men rượu... quả thực là quá yêu nghiệt.

Như bị mê hoặc hắn từ từ rướn cổ lên, để mặt mình áp sát mặt cô. Đôi mắt nhắm lại chỉ trực hôn lên môi cô thì..

" Ừ ừ ừ "

- Mớ cái quần què. Con mẹ nó cô lại thái ra. Lại còn thái trên người tôi.

- Hi hi.

- Cười cái đầu cô. Tránh ra.

Thô bạo đẩy cô ngã xuống giường hắn liền phi thân vào nhà vệ sinh làm chuyện trọng đại.

Hắn hôm nay hình như thần kinh có vấn đề thì phải? Cả tim nữa cứ đập liên tục. Có khi nào hắn bị ảo tưởng không nhỉ? Rồ rồi, điên rồi. Con mẹ nó ngớ ngẩn.

~~~~~

END CHAP.

Xin lỗi mọi người vì t/g đăng chap muộn. Tại mấy tuần nay t/g cứ kiểm tra 1 tiết hoài hà. □□□

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Aiyo sao đầu đau dữ vậy nè, cô nhớ mình đâu có bị gì đâu ta. Ong ong, ù ù lại còn choáng choáng thực đặc biệt mà, đặc biệt đến nỗi cô muốn khóc luôn rồi nè. =.,=

Vật lên vật xuống cũng không dậy nổi cô liền hóa lười mà trở về vị trí cũ thì..

Má ơi, hết hồn hà. Cái tên cà chớn Vân An này tự nhiên nằm ngay bên cô làm cô sợ muốn chết. Chột chột má... không tỉnh, dùng tay捏 mũi... không tỉnh. Khả Khả đã vậy đừng trách cô vô tình.

Nở nụ cười dễ tịen, qui dị nhất của bản thân cô bắt đầu soi mói khắp người của Vân An. Kể ra thì hắn cũng thuộc dạng được xếp vào " bảo vật quốc gia " đấy. Đôi mắt nâu nhắm lại để lộ hàng lông mi dài khẽ rủ xuống. Chiếc mũi cao, môi cười, lông mày rậm đầy cương nghị, mái tóc ngắn đen cùng khuôn mặt góc cạnh nổi bật trên nền da trắng.

Từ từ đưa đôi mắt chuyển dần xuống phía dưới... ôi thôi rồi body của phải gọi là mê ly. Vai rộng, chân dài má nó chứ, trên tưởng thụ mà dưới lại công là thể quái nào. Áo sơ mi đen phía trên cổ có mở cúc làm lộ làn da người người ngưỡng mộ. Liếc liếc mắt nhìn sâu vào bên trong, má nó chứ máu mũi của cô đang phun trào núi lửa đây này. Xương quai xanh con mẹ nó quyến rũ đến không tưởng được. Phía dưới còn...

- Cô đang nhìn gì vậy?

- Không thấy sao mà còn hỏi. Đang soi body của tên khó ưa kia chứ còn làm gì.

- Vậy sao?

- Ừm vậy đấy. Kể ra body cũng tốt phết... Nhưng, mớ anh dậy rồi hả? Tôi... tôi... hi hi.

- CÚT!

Mặt mày hăm hực Vân An đưa mắt hướng theo cái con người đang ba chân bốn cẳng chạy đến bạt mạng kia. Khốn nạn, không lẽ con gái bây giờ đều là như vậy, đều là thích xem thân hình của nam nhân. Lại còn lộ liễu kinh hoàng, máu chó!

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

Hú hồn, suýt chút nữa là toi rồi còn đâu. Gì chứ, phải thông cảm cho cô chứ đây là lần đầu cô xem body nam nhân một cách chính diện như vậy. Mọi lần cô chỉ là một chút cũng chỉ được xem qua ảnh, tranh, poster lần này được như vậy nên cô muốn tự mình tận hưởng nhưng ai ngờ... thôi cũng chẳng muốn nói tới nữa.

Mà cô còn chưa được chạm thử, thật đáng tiếc mà... =)))

Mà cô là đang ở chỗ nào đây? Cây xanh, hoa màu sắc mọc tứ tung. Trong ngôn tình thì cô dám cá là kiểu gì cũng có một màn tỏ tình lãng mạn rồi sau đó sẽ không có sau đó nữa. =)))

Nhưng về vấn đề chính, cô là đang ở đâu?

Má nó, sẽ không phải là bị lạc đi. Rồi xong, đã xác định cô Trần Thiên Tuyết á nhầm bây giờ phải là Lãnh Thiên Tuyết đã chính thức bị lạc. Yeah yeah, tên tên ten ten hoan hô, bung lụa rưng bông.

Stop, gì mà bung với cả lụa.

CÔ BỊ LẠC RỒI! MÁ OI, MÁU CHÓ!

~~~~~

END CHAP!

Chap này hơi ngắn xiu chap sau sẽ bù cho mọi người nha. ^^

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bí mật không bật mí

"Đường và chân là đôi bạn thân; chân đi chơi, chân đi học; đường ngang dọc đường dẫn tới nơi...".

LỪA TÌNH! =..=

Làm như thân nhau quá thể vậy. Ở đây, cô bị lạc đây thể chân với đường không thân nhau nữa à? Không thân nhau nữa nên đường mới không chỉ cho chân lối ra phải không? =)))

Ngồi bệt xuống đất, đem hai tay để về sau thành cái đỡ chống cho cả cơ thể, cô thở dài một tiếng.

Thật sự cô đang rối lăm lăm. Trời đã bắt đầu nhá nhem tối rồi, chân cô thì lại chẳng thể lê lét nổi nữa. Không lẽ cô phải qua đêm tại đây sao? Má ơi, thể giết cô luôn đi cho rồi. Đây là rừng chứ đâu phải khách sạn mà qua đêm như đúng rồi vậy.

ÈO UỘT!

Biết thế cô mặt dày không đi cho xong. Dù sao thì nguyên chủ mặt cũng dày mà. Ai nói không dày, vì dày nên mới không mọc mụn đấy biết chưa.

* Ục ục *.

Bụng đánh trống rồi... cô đói rồi... ngượng quá đi... =)))

#Đứa nào vừa kêu mặt dày nh? =..=

Xoa xoa bụng, cô thật sự đói lăm lăm rồi. Thật đấy, đói muốn xiu, muốn lăn một phát lăm lăm rồi... hay cô phịch cái lăm sàng luôn nhé?

Đã nói rồi cuộc đời sẽ chẳng để ai có được sự "an nhàn" đâu...

- LÃNH THIÊN TUYẾT. CÔ CÓ Ở ĐÂY KHÔNG?

Hình như có người gọi cô đúng không?

Lặng nghe một chút... hờn hờn chắc cô bị đói làm cho lão hóa tai rồi. Chắc chắc, nguy hiểm phết. Kiểu này thì...:

- TRẦN THIÊN TUYẾT.

Má ơi, là thật đó. Có người đi tìm cô kìa, thật hạnh phúc con mẹ nó phúc rồi. Nhưng ai lại tốt bụng đi kiếm cô nhỉ? Ai ta, ai nhè... chịu làm sao mà biết được ra khỏi đây rồi tính sau.

Toe toét miệng cười, cô hét:

- TÔI Ở ĐÂY! Ở ĐÂY NÈ, ĐÓI SẮP CHẾT RỒI MÀ CÓ MANG ĐỒ ĂN CHO TÔI KHÔNG DỢ? =)))

#Bạn thiệt vô tư...

- ĐÚNG YÊN Ở ĐÓ CHÚNG TÔI TỚI NGAY.

Ngâm nga khẽ hát một vài giai điệu quen thuộc mà bản thân yêu thích

... ông trời cũng có mắt chứ bộ. =)))

~~~~~••~~~~ ~~~~~••~~~~ ~~~~~••~~~~

-...

- Cát cái dáng vẻ đó đi. Thật khó nhìn.

- Sao anh lại tới được đây?

- Tìm

-...

#Câu trả lời thiệt liên quan...

Thu lại cái vẻ nghệt nghệt, ngơ ngơ, nước miếng từ miệng sụt rơi thành dòng đồng thời cất con mắt còn đang trong trạng thái "khó tin deso". Cái này thật sự là khó tin bỏ má ra. =)))

- Cô đứng thu thu ở đó làm gì, có đi hay không thì bảo.

- Đi đi. Nhưng...

- Nhưng?

- Có đồ ăn không vậy?

- Cô nghĩ trong trường hợp này sẽ mang theo sao?

- Mà...

- Cái gì nữa cô mau nói.

- Anh đi chậm một chút có được không?

-...

- Gì? Đây là không đồng ý sao? Dù có thế nào anh cũng phải nghĩ cho nhân loại chứ. Anh chân thì dài còn chân tôi thì lại... không nói đâu. Vậy á á, anh làm gì vậy?

- Bể cô.

- Mau thả tôi xuống.

-... Cô muốn gặp thần chết à?

-...

~~~~~••~~~~ ~~~~~••~~~~ ~~~~~••~~~~

Má ơi, chuyện vừa rồi làm cô sợ suýt quẩn ra đài hà.

Hờ hờ... không sợ sao? Ở thế cứ được Hàn Từ Thiên bế về như vậy xem có sợ đến nổi xỉu luôn không nhé. Cô đây không xỉu là may lắm rồi, biết chưa?

Chưa biết hả? Thôi luôn đi. =)))

- Cô xong chưa?

- Chưa, chưa.

Quên đi. Định gọi cô ra để tra tấn sao? Nằm mơ! Cô sẽ ngồi lì trong phòng tắm luôn, hứ. Tưởng gặp cô dễ lắm à. =)))

- Cô đừng có nuôi vọng tưởng mọc rễ trong đó nghe không?

Sao biết hay vậy cha?

Áp ứng, cô lớn giọng:

- À... à... ờ... ờ tui tắm xiu rồi sẽ ra. Anh tưởng nhà tắm của anh sang lắm hả? Tui đây không thềm!

- Vậy sao?

- Ờ, vậy đấy.

- Vậy để tôi vào trong đó đưa Lãnh tiểu thư ra ngoài.

- Ờ.

Mà này hình như có gì sai sai đúng không? Cô hình như vừa nói cái gì đó không đúng. Hàn Tử Thiên nói sẽ vào trong còn cô hình như vừa đồng ý đúng không? Má nó, đúng là cái miệng hại cái thân.

Vội lấy bộ áo tắm choàng trên giá cô nhanh chóng mặc vào người rồi mở cửa song phi ra ngoài.

Không phải là cô sợ hấn mà là cô đường đường là nữ hán tử trời không sợ, đất không sợ chỉ sợ không có đam để đọc, không có H để coi vậy mà lại để một tên gì đó vào tận phòng lõi ra. =)))

- Hi hi. Tôi ra rồi.

- Nhanh vậy sao?

- Tôi mà!

- Xong rồi thì theo tôi.

- Đi đâu?

- Ngủ.

- Nhưng tôi còn chưa được ăn... tôi đói.

-... Sáng dậy ăn bù.

- Không. Đừng mà. Không muốn...

- Càng kêu càng đói.

-...

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

- Hàn Tử Thiên.

- Sao?

- Tại sao?

- Sao gì?

- Anh điên rồi hả? Một giường như vậy thì làm sao mà ngủ?

- Ngủ chung.

- Hả?

-...

Không nhiều lời Từ Thiên liền đem con nhỏ hay thắc mắc nào đó trực tiếp "quảng" lên giường rồi bản thân cũng cùng lên giường ngủ.

Được một trận ê ẩm toàn thân, má ơi có cần dữ như vậy không? Đúng là không biết gì gọi là thương hoa tiếc ngọc cả. Chu chu môi tỏ thái độ bất mãn, xoay người một cái cô liền trong cái dạng chữ "đại" thoải mái mà cười thật vui.

Nhưng...

- Anh làm gì vậy?

- Ngủ.

- Không. Ý tôi là tại sao anh lại ôm tôi?

- Thích thì ôm thôi.

- Anh bị bệnh hả?

- Yên lặng một chút sẽ tốt hơn.

Đem mặt chôn vào hõm cổ cô hần khẽ hít một hơi sâu. Thật thoải mái... hương vị vẫn vậy nhỉ?

Nhẹ run người. Hần chó má là đang làm gì vậy?

- Đây.

- Gì?

- Cô không cần hần học như vậy.

-...

- Nhớ tôi không?

Trung ra bộ mặt ngu ngốc, cô xoay mặt nhìn thẳng vào Hàn Từ Thiên... hần nói gì lạ vậy?

Cười khổ một chút. Hừ, cuối cùng vẫn là quên. Đồ không biết giữ lời.

- Thôi. Không nhớ cũng chẳng sao.

- Đi. Anh nói đi.

-... Bí mật không bật mí.

- Nhưng...

- Ngoan ngoan ngủ đi.

- zzz...

Có lẽ quá mệt nên vừa mới trước đó chẳng bao lâu còn ầm ĩ làm ồn thì ngay sau đó cô liền phi thường nhanh chóng mà ngủ ngay.

Đưa tay siết nhẹ eo cô, hần khẽ thì thầm

- Em biết mà. Bí mật của tôi cũng là của em và nó sẽ chẳng được bật mí nếu...

~~~~~

END CHAP!

Thỏa mãn chưa? Dài vậy mà. Ahihi... phôn. ~.~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cả đời này đừng hòng thoát khỏi tôi

Sao nặng quá thể vậy nè. Nhìn người thì rõ "mi nhon" mà sao như con lợn vậy trời.

Đầy, đầy, đầy, tôi đầy.

Không có tác dụng... tui hờn.-_-

Vặn vặn, vẹo vẹo, vặn vẹo cả người... gãy bổ nó cột sống rồi, máu chó!

Nhưng hình như cô càng động thì tay siết eo cô lại càng chặt. Thử động xem... má nó, là thật. Hấn - Hàn Từ Thiên không biết thế nào được gọi là "nóng" sao? Không biết trên đời này còn có từ được gọi là "nóng" sao? Hay căn bản là "cổ tình". =..=

Thật không hiểu là hấn có tâm hay không nữa. Cô thì ê ẩm, đau nhức cả người vì bị hấn ôm chặt cứng như cái gối ôm; còn hấn, hấn thì sao? Còn sao với trăng gì ở đây nữa đương nhiên là ngủ như chết rồi.

Đó đó cái mặt kia, mần nguyện ghê chưa. Mẹ ơi, chưa bao giờ cô muốn được тет vô đường cong số ba của hấn như bây giờ. Thiệt hận đời mà... ai hiểu dạ dày của cô không? Hử? Hử? Hử?

Đang trầm khóc than thì...:

- Cô bị gì vậy?

-...

- Nói.

-...

- Được rồi. Không nói, không đồ ăn, ok?

- Tui... tui... đau eo...

- Eo?

- Thì không phải tại anh ôm eo tôi chặt như vậy sao? Tôi chỉ động có chút xíu thôi mà anh lại siết chặt thêm. Đau muốn chết luôn.

-... Xin lỗi...

... Cô nghe không nhầm đúng không? Hàn Từ Thiên nói "xin lỗi" cô đúng không? Hớ hớ, không ngờ cuộc đời cô còn đẹp như vậy, cư nhiên tỏ ra chút giận dỗi là có thể khiến cái tên kia cúi mình xin lỗi. Công lực của cô thiệt thâm hậu mà. >.<

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

Ngắm nhìn quang cảnh ven đường... hình như rất quen thuộc thì phải? Ngắm, ngắm, ngắm, ngắm muốn lòi cả mắt rồi nhưng cô lại chẳng thể nhớ được.

Đưa mặt áp sát vào cửa kính ô tô cô căng, cô mở, cô căng mở muốn nứt mắt rồi nhưng... chịu, nhớ không nổi. =)))

Dường như đối với hành động của cô Từ Thiên có muốn cũng chẳng thể hiểu nổi. Ngập ngừng một chút cuối cùng là vẫn nói:

- Cô... vẫn bình thường đúng không?

- Ý anh là tôi không bình thường?

Nheo nheo mắt, cô quay đầu lại liếc hấn mấy cái.

-...

Gi gì, cái kiểu gì đây. Khinh người dữ vậy cha nội. Tôi hỏi mà anh không trả lời lại còn cười nữa. Cười cái gì mà cười, anh biết không Hàn Từ Thiên anh cười chẳng kiếm được miếng nào đẹp để đầu. Mặt y chang còn khi đột vậy... đúng khi đột, là một con khi đột nên mới đột khi tỉnh. =)))

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Anh... anh... tôi... tôi... anh... nó... ờ... tôi... anh...
- Dừng. Có gì thì nói luôn đi.
- Sao lại tới đây?
- Cô bị bắt cóc nên lú rồi đúng không?
- Chết cha, anh nói tôi mới nhớ. Hình như tôi đi còn chưa nói cho Vân An biết. =)))
- Nào cô tàn rồi đúng không? Cô bị bắt cóc chứ phải đi chơi đâu mà nói với bảo.
- Ồ ồ.
- Vào thôi. À mà cô nói tên gì nhỉ?
- Vân An, Trần Vân An.

Vân An sao? Nghe thật quen. Trần Vân An... Trần Vân An... ra là anh sao? Thật thú vị.

- Sao anh còn đứng ngơ ra đó làm gì? Vào nhà thôi.
- Ồm

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

- Mẹ!
- Tiểu Tuyết!

Chạy đến ôm lấy bà, trong lòng cô không tự chủ được mà dấy lên một cỗ máy hạnh phúc. Thật sự lâu rồi cô mới được như vậy, mới được ở trong vòng tay mẹ...

Thật ra ở thế giới thực cô là người có tính khá trầm ổn khi ở nhà, chỉ khi nào ở cạnh bạn bè mới "bung bông rụng lụa". Bố mẹ cô thì đi làm suốt ngày, cả tuần gặp nhau còn chưa tính được trên đầu ngón tay. Chắc bởi vậy mà cô cũng ít khi bộc lộ tình cảm của mình với họ, ở nhà thì chắc chắn sẽ duy trì mặt liệt.

Bây giờ bỗng được quan tâm, yêu thương như vậy cảm xúc như thể là lẽ thường tình...

Ôm cũng đã đủ, tách nhau ra bà hỏi cô đủ chuyện. Lo lắng cô bị thương tổn mà bắt cô xoay vòng vòng để kiểm tra thân thể. Một lúc sau thì mới "tha" cho cô, quay về phía Hàn Tử Thiên không ngừng cảm ơn.

"Người lớn" bàn đại sự cô không tiện đứng đây làm kì đà. Chân bước, bước chân cô bước về tận phòng luôn rồi...

Tay cầm lấy nắm cửa chỉ trực mở ra thì:

- Về rồi sao?
- Anh... anh hai, khỏe.
- Cảm ơn.
- À... vậy... vậy... tôi vô phòng đây... tạm... tạm biệt...
- Đợi đã.
- ... Có chuyện gì sao?
- Cả đời này đừng hòng thoát khỏi tôi.

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Mừng thọ (1)

* Uych*

À há, vui chưa? Đẹp cái mặt chưa? Mặc cái váy thôi mà cũng không xong. Chân đi được nhiều bước mà té cho đập mặt?

Nhẹ nhàng đưa tay kéo tà váy... xin lỗi không có đầu nha. Thô bạo kéo chiếc váy trắng cup ngực dài cho đến đầu gối cô "lê" từng bước... =)))

- Cô là Lãnh Thiên Tuyết sao?

Hử, ai gọi bỗng cô nương vậy? Cái giọng gì mà ngọt như mật thể này hả trời?

Buông tà váy xuống, đưa đôi chân từ vị trí hai đường thẳng song song hợp thành một, trên môi nở nụ cười ngọt ngào cô quay người lại.

... Còn gì có thể nói nữa sao?

Trần Vân Hy.

Môi giật giật, mắt cũng giật giật đây quả thực là họa mà. Nữ chính thánh thiện, xinh đẹp đã "hiền lành". Thiên a~~~~.

Cả người đều cứng ngắc:

- Ha ha... à ừ. Lâu rồi không gặp cô...

- Nghe tin cô bị bắt cóc tôi lo lắm.

- Há? À à cảm ơn cô!

Má nội. Má không cần thiết phải ôm chặt như vậy đâu. Tôi sắp chết vì thừa cacbonic mà thiếu oxi rồi đây nè.

- Mọi người đang nhìn tôi với cô kia. Cô có thể bỏ... bỏ tay...

- Không sao.

Cô không sao nhưng tôi sao đây một đầu rồi nè. Tôi là hủ nhưng chỉ kết đam thôi, tôi không có nguyện vọng muốn trở thành less. TT

Gần một phút "tra tấn" đã xong, Vân Hy vẫy tay tạm biệt cô rồi biến đầu mất tăm. Biến đâu thì mặc kệ nàng. Nàng là nữ chính ngôn tình chứ đâu phải nữ phụ độc ác, xấu xa kiêu "xấu xí" như cô đâu. Kiêu gì thì kiêu dù có bị mất tích hay bắt cóc thì cũng có nguyên một đội ngũ đông đảo lật tung cả thế giới này tìm nàng.

... Thật không công bằng... tác giả chính là một kẻ trọng sắc...

Chép miệng một cái cô lại tiếp tục công cuộc "lết" vào đại sảnh của gia tộc họ Vương. Không sai. Chính là gia tộc của Loius Vương.

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Tiểu Tuyết sao giờ mới tới?

- Dạ con... con...

- Thôi nó đến là được rồi bà cầu nhau cái gì. Phiền phức.

- Phiền phức? Ông dám nói tôi phiền phức sao?

- Tôi... tôi...

... Thật mất mặt.

Lùi nhanh ra nơi vắng người trong đại sảnh cô khẽ thở dài... nhà giàu có khác.

Mọi thứ đều được trang trí rất đẹp rất bắt mắt. Chủ đạo ở đây là tone màu đỏ. Đường nhiên đây là lễ mừng thọ mà. Nghe đâu là mừng ông nội của Loius Vương thọ 75 tuổi.

Nhưng... cái này đâu liên quan gì đến cô đúng không? Đúng mà. Cô cũng thấy nó chẳng liên quan gì cả. Thứ nhất ở đây là hân họ gì? Họ Vương a~~~~.

Còn cô? Cô họ gì? Họ Lành a~~~~. Đúng vậy chính nó. Tiếp theo hấn với cô là gì của nhau? Không là gì cả. Chính xác nếu không muốn nói là thù địch.

Không tìm được miếng nào chung hết mà cô vẫn phải vác xác tới đây nè. Vì sao? Vì cái gì? Đường nhiên là vì bị ép rồi. Ai ép? Hời ngu thế không biết. Còn ai ép được cô tới đây ngoài mama và baba vĩ đại ra đâu. Hời thừa.

Cái gì mà là muốn gắn kết tình cảm của thập đại gia tộc. Nghe thật hay quá ha. =)))

Bắt quá ở đây cũng có rất nhiều đồ ăn ngon, đến đây cũng không phải quá thiệt. =)))

Ngó trước, ngó sau, ngó lên trần nhà rồi lại ngó xuống đất... oa oa oa nền nhà thật sáng bóng nga~~~~, cô soi được cả mặt mình luôn nè. Ý khoan, chết cha lại mọc mụn.

Nhưng đây đâu phải mục đích chính đâu cô đang nhìn xem có ai thấy mình không để đánh chén mà. Đúng là chết vì mụn là cái chết gây xương sụn... =..=

Đưa tay nhóp một miếng bánh bỏ vô miệng cô thỏa mãn... ăn thật ngon a~~~~. Nhóp thêm một miếng lại nhóp thêm miếng nữa... ngon bá cháy. Nhóp, nhóp, nhóp...

* Chát*

- Ăn vụng là xấu đấy bé yêu!

* Phụt*

* Nế*

- Anh... anh... làm gì ở đây.

- Cô làm gì mà ngạc nhiên vậy? Đây là lễ mừng thọ không tới mừng thọ thì tới để ăn vụng như cô sao?

- Tôi... tôi không có.

- Hừm, không có sao?

-... Không có.

- Vụng bánh dính trên mặt kia.

* Lau lau*

-...

- Ăn vụng còn nói dối bé yêu thật hư.

- Bé... bé yêu? Ai là bé yêu của nguoi hả? Đừng có ăn nói lung tung.

- Ê ê. Đi đâu vậy?

- Đi đâu kệ tôi.

Đời thật không như là mơ, đến ăn cũng không xong. Máu chó!

Cư nhiên đang yên lành thì lại gặp Lâm Dương Vũ. Hận đời.

* Rầm*

- A ui.

- Cô không sao chứ?

- Nguoi không biết... Há. Nguoi là...

- Đúng, là tôi.

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mừng thọ (2)

- Bớ, bớ bắt cóc... ừ... um...

- Cô bớt mấy tiếng không ai nói cô cầm đầu. Theo tôi.

Theo? Đây đại ca, anh mát đây thần kinh hả? Như vậy mà là theo, có mà bị lôi đi thì có. Người gì đâu mà... Hừ!

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

-... Nhìn gì mà nhìn mười nghìn một phút.

Bây ra bộ mặt qui cũng sợ cô bức tức nói.

-...

- Anh không nói hả? Muốn gì? Bắt cóc tôi mà không biết xấu hổ lại còn vác mặt đến gặp tôi.

- Cô... bị hoang tưởng à?

- Anh... anh...

- Bà cô, cô làm ơn bớt hoang tưởng đi. Cô nghĩ mình là ai mà tôi phải gặp cô.

- TRẦN VĂN AN!

- Được rồi, được rồi không nói nhảm nữa.

Anh hai, nhảm. Cô nói nhảm sao? Cái quần què, cô đây mà phải cùng hần ta nói nhảm sao? Tầm xăm ba lớp. Cô mà như vậy thì chắc cô mất trí rồi.

-... Anh rút cuộc muốn sao?

- Không có gì chẳng qua chỉ muốn có người cùng ngắm sao.

-...

Ngắm sao cái đầu hần, gì mà ngắm lại còn là ngắm sao? Hần để quên thuốc thần kinh ở nhà rồi đúng không? Đây muốn uống không? Giảm bệnh đi là vừa.

Lần trước thì là "uống một mình rất buồn" lần này thì lại "muốn có người cùng ngắm sao". Xin lỗi đi cô đây là nữ phụ chứ không phải nữ chính ngôn tình. Làm ơn bớt xăm =)))

- Biểu cảm của cô như vậy là không đồng ý?

-... Biết rồi còn hỏi.

- Không sao. Dù đồng ý hay không đồng ý cô vẫn phải ngắm cùng tôi.

-...

Má nó! Cù cái chua. Thế hần hỏi ý cô làm cái gì? Há? Hỏi là hỏi mà cũng như không hỏi. Hần thừa việc đúng không?

Giai nhân, mỹ nữ trong đó không thiếu. Cô tin chỉ cần hần nháy nháy mắt, vẩy vẩy tay chút xíu là họ sẽ sa vào lòng hần mà. Hần có thể có tình yêu thương con người một chút được không?

Còn nữa, cô còn phải ăn. Hần biết không? Há?

Cả người đều tỏa ra âm khí, cô đưa ánh mắt hình viên đạn trực tiếp trao cho Trần Văn An.

Nhưng biết sao giờ? Một cái liếc mắt hần cũng không thềm để tâm.

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

-...

-...

-...

-... Anh có chuyện muốn nói sao?

-...

Cái quần què, cô đây là lịch sự lắm rồi nhé, gì mà nửa câu cũng không nói vậy cha?

Loius Vương à Loius Vương dù hần nhìn có nhiều bao nhiêu cô cũng không có chết đâu. Nhìn chi mắt công. Thật ra cô đâu có cố tình tới đây đâu. Là bama vĩ đại của cô ép chứ bộ.

Nghĩ hần vì cô đến đây mà bực tức. Nuốt nước miếng một cái:

- Nếu anh không thích thì tôi đi đây. Tôi cũng không có cố tình tới. Tôi... tôi...

- Tôi... đã nói gì đâu.

- Thì không phải vậy sao? Anh tự nhiên lôi tôi đến đây lại còn không nói lời nào. Không phải thế thì còn là gì.

- Cô ngốc hả?

-...

Ồ đấy, cô ngốc đấy. Ngốc nên mới đứng đây tào lao với hần. Gì. Hần tưởng hần thông lắm sao? À đúng rồi, là thông công chứ lấy đâu ra thông minh.

- Cô có thấy ai đi nói chuyện với người đã bắt cóc mình không?

- Thế không phải là có tôi rồi sao?

- Được, cô giỏi lắm. Cứ thế đi.

-...

Này hần giận cá chém thớt sao? Lại còn dám dòi đi trước cô.

Cô hôm nay ngoan lắm rồi mà. Không chạm mặt, không nghịch ngợm, không gây chuyện còn giúp nhà hần giảm lượng đồ ăn thừa nữa. Không phải là cô rất có ích sao?

Vì có gì mà lại bực tức với cô? Há?

Máu chó!

- Cô làm gì ở đây.

- Á. Há?

- Tôi đang nói chuyện với cô đấy, em gái.

- Anh... anh... tôi... tôi...

- Em gái đừng mất bình tĩnh như vậy.

- Tôi... tôi...

- Tôi lo lắm đấy. Mà hôm nay em thực xinh đẹp!

Lãnh Thiên Tuấn bị điên rồi sao?

Cả người cô đều nổi hết cả da gà lên rồi này. Lạnh hết cả người rồi.

Loạn rồi, điên rồi. Má ơi nụ cười nửa miệng ác quỷ của hần. Tối nay ngủ không yên được rồi.

Thiên a!

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Tiểu Tuyết, con làm sao thế? Cả người đều không có tinh thần.

- Con? Không sao, không sao.

- Nhớ chú ý sức khỏe. Thôi, ra ăn sáng đi.

- Dạ.

Chân bước nhanh theo bà đến phòng ăn. Cô thật sự hi vọng... thôi cô hết hi vọng rồi.

Nhìn thấy mặt của Lãnh Thiên Tuấn thì còn hi vọng được cái gì nữa. Nhưng mà cư nhiên Trần Văn Hy lại ở đây vậy? Không lẽ... hai người tới qua " cùng nhau vận động mạnh" sao?

Soi, soi, cô soi. Chết chưa, có vết cắn ngay tại cổ kìa. Trên cổ Trần Văn Hy á. Tuy nàng có cố tình buông tóc cùng với sử dụng kem che khuyết điểm nhưng cô là ai chứ. Đương nhiên là nhìn cái biết ngay.

Bao nhiêu năm kinh nghiệm của cô hết đây. Thật tự hào mà!

Mà kinh nghiệm gì á... không nói đâu. Ahhi đồ ngốc. =)))

Kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, đối mặt với Trần Văn Hy cô ghẹo nàng:

- Aiyò, mới sáng đã gặp được cô rồi.

- Tôi... tôi...

- Ờ, mà sao có vết gì trên cổ cô kìa. Đỏ đỏ, hồng hồng thật kì quái a.

- Cái đó là bị... bị muỗi cắn. Đúng là muỗi cắn.

- Thật sao? Con muỗi này cũng lớn quá đi, cắn được vết lớn như vậy.

- Tôi...

- Em gái ngủ không tốt sao? Quàng thâm thực đậm.

-...

Cô còn có thể nói gì được nữa sao?

Mà nói đi nói lại cũng không phải do hán cùng với mấy tên kia mà ra sao? Nhờ có tính phúc của đám nam chính đó mà nguyên cả tối hôm qua cô ngủ không nổi nè.

" Còn không phải do mấy người sao? "

Làm bầm trong miệng mấy câu xong cô liền cúi đầu xuống ăn sáng.

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

- Tiểu Tuyết!

- Dạ, ba.

- Ba quyết định sẽ cho con đi học lại.
- Sao ạ?
- Ba thấy học ở nhà không phải là không tốt nhưng ít nhất còn cũng phải tiếp xúc với môi trường bên ngoài, không thể lúc nào cũng ở nhà được.
- Nhưng không phải là có Lâm Dương Vũ dạy con rồi sao?
- Ta biết nhưng nhà ta cũng không thể làm phiền nó nhiều được.
- Nhưng...
- Tôi thấy bác trai nói đúng, cô nên nghe theo bác thì tốt hơn. Với lại Vũ đạo này cũng khá bạn cùng tôi.

Ý tứ rõ ràng: Hấn không phải là của cô mà là của tôi.

Này, nàng không nói không ai bảo nàng câm đâu.

Cô đâu muốn nàng xen vào chuyện của cô đâu. Xen vào chuyện của cô thì nàng có lương hả?

Cũng đúng thôi, nàng là đang bảo vệ hậu cung của mình mà.

Nhưng có cần lộ liễu như vậy không? Bất quá, Lãnh Thiên Tuấn một chút biểu cảm cũng không có, trong ánh mắt còn có tia... chán ghét, đúng không?

Hồng rồi, mắt cô có vấn đề rồi. Làm sao mà lại nhìn ra được như vậy. Người ta rõ ràng là yêu không tính được mà nữ ghét bỏ, hoang đường.

Dường như cảm thấy có ai đang nhìn mình, Thiên Tuấn đưa mắt quan sát rồi phát hiện ra cô đang nhìn hấn chăm chăm. Đột nhiên hấn cười, một nụ cười mỉm.

Bị bắt quả tang, cô vội lảng tránh:

- Nếu vậy thì cứ theo ý ba đi, con sẽ đi học. Còn về trường học thì cũng do ba chọn đi, con không có ý kiến.
- Được. Mọi thứ ba đã chu toàn đầy đủ rồi. Sáng mai con đến CH nộp hồ sơ, rõ chưa?
- Dạ. Bây giờ con lên phòng chuẩn bị đây.
- Ừm.

Nhận được sự đồng ý của ông, cô liền như có tên lửa gắn vào vọt cái đã lên đến phòng của mình.

Ngả người nằm xuống giường, cô... ngủ... =)))

Người là heo? =..=

~~~~~●~~~~~●~~~~~●~~~~~

- Này này, nhìn xem kia chẳng phải là Lãnh tiểu thư sao?
- Đâu đâu.
- Kìa, ở cổng trường ấy.
- Ừì giời, gì mà Lãnh tiểu thư chứ, có mà Lãnh lẳng lơ. Bày đặt giản dị, áo phông quần jeans. Hứ!
- Ừ, đúng.
- ...
- ...

Hờ hờ, tai cô thính lắm đó tưởng cô không nghe được sao? Dù có cách xa tận bao nhiêu cô đây cũng cân tất. =)))

Bộ mặc quần jeans với áo phông cũng là bày đặt hả? Thế nhìn lại mấy cô xem, không áo phông với quần jeans thì là gì, hả? Bày đặt, hứ!

Gì chứ, hôm nay cô đã buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo phông trắng cùng với quần jeans màu đen, chân thì đi giày của Nike, mặt thì là mặt mộc đấy nhé. Hỏi thử xem cô bày đặt chỗ nào.

Chân cố tình bước nhanh qua mấy người đó, cô hiện tại phải đi tìm phòng của hiệu trưởng nộp hồ sơ đấy nhé nên tạm thời bỏ qua cho họ, không thì...

Mà cái trường này cũng không phải là quá rộng lớn rồi sao? Cô đi từ nãy đến giờ cũng chưa được nửa sân trường, thế này lúc muện học thì phải làm sao? Lúc muện học thì phải làm sao... đương nhiên là nghỉ học luôn đi cho nó khỏe. =)))

Chứ nghĩ gì mà mặt dày vác xác tới đây chỉ để chạy cho học mặt rồi vào lớp ngồi học như học sinh ngoan. ~.~

~~~~~●●~~~~~●●~~~~~●●~~~~~

Hồ sơ nộp xong, cô ra khỏi CH nhưng chưa về nhà ngay mà đi dạo một chút.

- Giết chết nó.

Ý, giọng nói này nghe thật quen nha. Theo tiếng nói cô tò mò đi đến nơi phát ra âm thanh. Là trong một hẻm nhỏ gần CH.

- Nghe rõ chưa, là Lãnh Thiên Tuyết, phải giết chết nó.

- Rõ!

Lãnh Thiên Tuyết? Không phải là tên của cô sao? Mà sao lại giết cô?

Nghiêng đầu nhìn vào bên trong.

Kia chẳng phải là...

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Kia chẳng phải là... Lục Căn Nhiên sao? Sao lại đứng cùng một đám nam nhân mặc đồ đen như vậy?

Không thể nào. Mắt cô mở to ngạc nhiên.

Làm sao mà có thể chứ. Cưng nhiên con bạn thân của cô lại xuất hiện ở đây. Không lẽ nó cũng xuyên qua giống cô sao?

Cô xồng xộc chạy đến ôm chặt lấy Lục Căn Nhiên.

- Sao mày ở đây? Xuyên qua giống tao hả? Cho mày chữa đi, ngón lù cho lăm vào. Há há há.

- Lãnh Thiên Tuyết?

- Mày giả ngu à. Tên của tao cũng gọi lộn. Trần Thiên Tuyết cơ mà.

- Cô đã nghe thấy những gì?

Ngó lơ lời nói của cô, Lục Căn Nhiên mặt lạnh hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ: Chết tiệt sao lại có thể bắt cần đến như vậy. Lỡ như cô ta nghe thấy thì sao?

Đây... không phải Lục Căn Nhiên. Lục Căn Nhiên sẽ không tỏ thái độ như vậy với cô. Lục Căn Nhiên sẽ không lạnh khốc, lạnh lùng đến đáng sợ như vậy. Lục Căn Nhiên sẽ không...

- Nói. Cô đã nghe thấy những gì?

- Tôi... tôi không nghe thấy gì cả... tôi... tôi không biết gì hết...

Thấy Lục Căn Nhiên từng bước đến gần mình cô vội nhắm mắt nói:

- Tôi thề, tôi thề.

Được một lúc, không thấy có động tĩnh gì cô hé mở mắt ra, nhìn ngược nhìn xuôi... người đâu?

Đến lúc này cô mới nhận ra bản thân bạn này thật hồ đồ. Người ta là đang muốn sát hại cô, cô lại còn chạy đến nhận người quen thế này thế nọ.

Kia chắc chắn không phải Lục Cần Nhiên đi.

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

- Bạch Đình Phong, anh đưa tôi đi đâu vậy hả?

- Về.

- Nhưng đây đâu phải là đường về nhà tôi đâu.

- Tôi có nói sẽ đưa cô về nhà của mình sao?

Này, hấn ngang như cua ấy.

Gi chứ, đâu phải cô tự bò lên xe của hấn đâu. Đây là hấn tự kéo cô vào xe đấy chứ. Cô là cô tốt bụng nên mới không kêu ca này nọ để hấn không mang tiếng bắt cóc trẻ em. =..=

Nhạc du dương, điều hòa ấm áp, ghé ngồi lại cực thoải mái thật sự, thật sự quá thích hợp để... ngủ rồi còn gì.

Nghĩ là làm, chỉnh lại ghế cùng với tư thế của mình cô lần ra ngủ. Cái này thì không thể trách cô được, cô là trạch mà. Lâu lâu mới ra ngoài, đi dạo chút xíu mà cả người đều giống như bị liệt vậy. Thế nên từ giờ trở đi cô sẽ... hạn chế ra ngoài để khỏe người. =..=

~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~ ~~~~~●●~~~~

Nghe thấy tiếng ngáy khê của cô, Đình Phong đảo mắt quá nhìn một lượt.

VÔ DUYỄN!

Ai đòi có đứa con gái nào mà lại như vậy không? Làm ơn ngủ cũng nên có chút ý thức giùm.

Chân thì hai hàng song song gác lên thành cửa, tay thì rũ xuống như xác chết cùng với đó là hiệu ứng tóc lòa xòa che mắt gần hết cái mặt.

Có một sự thật là: Thật tiếc cho cái mặt tiền.

Chịu không nổi, hấn đưa tay chỉnh lại người của cô, tiện tay cởi bỏ chiếc áo vest mặc trên người qua đắp cho cô.

Đây gọi là quan tâm? Không, cứ cho là sự thương hại của hấn dành cho cô đi.

Mà cô có phải bị ngốc không vậy? Cùng với đám người Cùng Vận ở một chỗ. Thiếu chút nữa là bị Cùng Vận cho một phát rồi, may mắn là Cùng Vận sau khi nghe một cuộc điện thoại liền bỏ đi. Đây gọi là: Sống nhờ một cuộc điện thoại? Thế mà cô còn luôn miệng kêu Cùng Vận là Lục Cần Nhiên. Mà ai là Lục Cần Nhiên?

Thôi kệ đi, đưa cô về nhà nghỉ ngơi đã.

Trên đường cao tốc có bóng xe Rolls Royce phi nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Tôi kể cô nghe chuyện này, kinh khủng lắm.

- Chuyện gì?

- Thì là Lãnh tiểu thư ấy, Lãnh Thiên Tuyết hôm nay qua tôi thấy cô ta lên xe của Bạch thiếu gia.

- Cô chắc không?

- Chắc chứ, tôi nhìn rõ mồn một luôn cơ mà.

- Eo ơi, cái thẻ loại gì đâu mà.

-...

Mó, hành tây đưa chuột. Này mấy người có nói thì nói trước mặt này, việc gì phải sau lưng.

"Thấy cô ta lên xe của Bạch thiếu gia" hờ hờ, làm như cô tự ý, cô sượng lăm ý. Quân, là hấn kéo cô lên đấy chứ. Mà người trong CH này có phải thiếu việc không vậy. Có một chuyện mà nói từ sáng đến giờ, cũng đã bốn giờ chiều rồi còn gì nữa.

~~~~~

Hôm qua hấn ta, Bạch Đình Phong ấy đưa cô về đến nhà liền một cước đá bay cô xuống xe rồi còn nói gì mà trả tiền rửa xe cho hấn. Mó, đã sợ cô làm bẩn xe của hấn thì việc gì phải kéo cô lên xe.

Đẩy đẩy, số cô như vậy rồi mà vào nhà cũng không được yên. Thì chẳng qua ông Lãnh, bà Lãnh có công chuyện phải xuất ngoại liền giao mọi việc trong nhà cũng như công ty cùng chi nhánh ở đây cho "anh trai đáng yêu" của cô. Không nói thì thôi nhưng nói tới thì lại tức muốn ói máu mà chết ngay tại chỗ.

Hơn nửa tiếng cô đứng ở trước cửa nhà bấm sắp nát hết luôn cả cái chuông rồi nhưng có ai thèm ra mở cửa đâu. Hớ hớ, khỏi nói cũng biết do ai làm. Xấu tính gì đâu mà. Ngay lúc cô định trèo tường vào nhà thì... thì đương nhiên lúc đó Lãnh Thiên Tuấn tiêu sái trong bộ suit đen thường thấy, mở cửa cái "tạch" rồi dứt tay vào túi quần lạnh lùng bước đi.

Đậu má, hấn nghĩ mình đang đóng phim sao?

Thò thò đưa cái chân xuống... sao cách mặt đất xa vậy? =..=

Lết xác vào nhà, bỏ qua mọi thứ, bỏ qua cái điệu dàng thực nữ... cô nằm ra giữa phòng khách...

Gì, mệt lắm chứ có đùa được đâu.

Nhưng mà sao cảm thấy lạnh lạnh vậy nè. Ngẩng mặt lên... má ơi Lãnh Thiên Tuấn, hấn đang nhìn cô chăm chăm nè. Sát thương lớn lắm đó, ôi trái tim bé nhỏ của cô.

- Cô đừng có làm bẩn nhà.

Cô? Bẩn? Máu chó, hấn sạch lắm à.

Bực tức cả người, cô vùng vằng bỏ đi:

- Com tôi trong bếp, cô nhớ hâm nóng rồi ăn.

Nói xong liền đi thẳng.

Cô có nghe nhầm không vậy? Hấn đang quan tâm cô à? Không, chắc chắn là không phải rồi. Đây chắc là hấn đang đảm bảo cho cô không bị mất đi miếng thịt nào để không bị trách mắng đây mà.

~~~~~

Mà thôi ngưng hồi tưởng, cô phải đi lấp đầy bụng nhỏ này đã. Biết sao được, ăn vào thì mới có sức để hồi tưởng được chứ. Vội lại ở đây có nguyên cả đám vịt trời chợ xanh cứ ba la bô lô làm cô muốn say luôn rồi.

Bước ra khỏi lớp học, cô bay một cái liền tới căn tin để thỏa mãn bụng nhỏ.

Woa, dữ dội ghê, nhiều đồ ăn quá trời luôn.

Cũng lấy khay đựng đồ như người ta, cũng đứng xếp hàng chờ đến lượt nhưng... mấy người nhìn cái gì? Chưa thấy ai đi lấy đồ ăn sao?

Liếc liếc mắt nhìn... chết cha đây là căn tin của khoa báo chí mà, cô ở khoa quản trị kinh doanh. Rồi xong một chân lọt khe rồi. Mà kệ đi, lọt một chân rồi thì lọt thêm cái chân nữa cho đủ vậy. Không sao, mặt cô đủ dày mà. ~.~

Vậy đến những phút cuối cùng, bạn nhỏ nào đó vẫn dày mặt ăn bám tại căn tin của khoa người ta.

~~~~~

Thỏa mãn, vuốt bụng một cái. Thật sự là quá nó đi mà. Đồ ăn ở căn tin của CH quả thật là không đùa được mà. Tuy cô có nghe qua rồi nhưng không ngờ là lại ngon đến vậy. Thảo nào mà người ta nói "đến CH không chỉ có học mà còn có ăn".

Đùa, chứ CH thì ai mà chẳng biết. Không chỉ bảo gồm cả cấp ba mà còn đại học, quả thật ngoài CH ra thì chẳng có ngôi trường nào như vậy cả. Học sinh cấp ba sẽ được học theo từng khoa mà mình chọn rồi cứ thế lên thẳng đại học rồi vào khoa đó.

Việc giảng dạy thì khỏi phải nói, tốt đến không tưởng những tiếc là cô đây không có hứng thú lắm nên việc học tập cũng chỉ dừng lại ở việc tiếp thu kiến thức còn thực hành gì đó cô cũng không quan tâm.

Nhìn quanh không thấy có ai, cô ngả người nằm xuống thăm cô ở khuôn viên phía sau CH. Dù gì thì ở đây cũng hiếm người quá lại, với cả tiết học sau cũng không quan trọng lắm, thà ngủ một giấc còn sướng hơn.

~~~~~

Phía sau bóng cây gần đó, xuất hiện một bóng người..

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Giáo sư tha cho em đi mà.

-...

- Giáo sư!

-...

- Tha cho em đi, giáo sư. Em chữa rồi. ~

-...

- GIÁO SU!

-... Không được. Tiếp tục thực hiện hình phạt, hết tiết này thì trở về lớp học.

Nói xong vị giáo sư già trong bộ suit đen liền trực tiếp quay đầu bước đi, trên tay vẫn còn cầm một chiếc thước gỗ dài chừng 50cm.

Nhăn mày nhăn mặt, trời ạ. Ai hiểu lòng cô? Tại sao đến ngủ mà cũng bị bắt là sao hả?

Biết không? Trong giấc mơ cô mơ thấy mình được ăn rất nhiều, được gặp rất nhiều sói ca, nam thần, được... còn chưa được gì thì đã bị nhéo tai ra giữa sân của CH để nhận hình phạt vì tội trốn tiết.

Quản, mấy người ăn gian... =)))

Tại sao lại là cô? Tại sao cô lại là người bị phạt? TẠI SAO? =..=

Đồng học trốn tiết nhiều như vậy, sao lại không bị gì mà lại có mỗi một mình cô bị "xử"?

Ánh nắng chói chang, rọi chiếu cả sân trường, từng đợt gió đông nam khẽ thoảng qua giữa tiết trời mùa hạ, bầu trời trong xanh rộng lớn... thật đẹp...
Nóng muốn chết chứ đẹp để nổi gì... =)))

Cô thật sự không tiêu hóa nổi cái hình dáng của mình rồi cuộc đã bị vận thành dạng gì rồi. Đứng thì là đứng tẩn, tay thì đưa lên đỉnh đầu đỡ cả một chậu nước... có phải rất "nghệ thuật" không?

Tóc nhẹ nhẹ bay, mồ hôi như sương sớm... cô với gió giữa sân trường cùng cô đọc... thiên nga bay trong gió là cô đây. @@

Mặt biểu cảm đủ đường, đúng chuẩn "năm mươi sắc thái"... bạn nhỏ này là đang đóng phim sao?

Trốn tiết khổ thế đấy, cô quyết tâm à không, phải là cô thè trên có chậu nước, dưới có gạch lát sân trường... từ lần sau nếu mà có trốn tiết thì sẽ tìm chỗ nào kín kín mà trốn, không thì trèo lên cây cũng được. Cô đây cũng không ngại a~~~~.

~~~~~

- Thưa giáo sư, em xin phép vào...

- Sao không nói tiếp đi?

- Em xin phép vào lớp ạ.

- Vào đi.

-...

Nhanh chóng di chuyển đến vị trí của mình, cô "bếp" một cái liềm ngồi xuống. Tay phải cầm bút, tay trái giữ vở, mắt hướng lên... phía vị giáo sư trẻ đẹp kia đang giảng bài. Cô hiện tại còn gì có thể nói nữa sao?

Tại sao? Vì có gì? Nguyên nhân? Lí do? Sao cái tên Trần Văn An lại xuất hiện ở đây, hà?

Không ngừng trao cho hần những ánh mắt " nồng nhiệt, ấm áp, đầy tình người", bạn nhỏ nào đó đã " xúc động" đến nỗi rung cả người.

- Đừng có nhìn tôi như vậy, tôi là giáo sư không phải kẻ thù.

Mó, hần có siêu năng lực à? Không đùa chứ.

~~~~~

- Trần Văn An, đi theo tôi.

- Vẫn còn ở trong trường, có phải cô nên gọi tôi là giáo sư Trần?

-... Giáo sư Trần, phiền giáo sư đi theo em

- Được thôi.

Lôi " xềnh xệch" hần từ cổng trường đến quán coffee đối diện, chọn một góc khuất ít người để ý. Cô thỏa mãn gập đầu một cái rồi ẩn hần ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn thân.

Tự mình gọi đồ uống rồi đẩy cho hần tách coffee đắng còn bản thân uống... cola. =)))

Nhìn chăm chăm hần, cô phát hiện hóa ra từ đầu đến cuối hần không thèm liếc mắt nhìn cô. Bạn gì đó ời, có phải bạn nên lịch sự một chút không?

Đậu mùa rau chân vịt. Mó, thế này là thế quái nào? Ngồi đối diện nhau lại còn cùng một cái bàn mà không thèm nhìn người đối diện lấy một cái. Hần là sợ bản mặt giống như cái tên Bạch Đình Phong sợ bản xe đó sao? Giống nhau kinh phết ẹ... =.=

Thắc mắc trong lòng, nhin không được cô liền buột miệng nói ra:

- Sao anh không nhìn thấy tôi?

... Cô vừa nói bậy cái gì đấy? A A A không thể tin được, máu chó.

Lén đưa mắt nhìn hần... hần cười cái quần gì? Hần không cần cười cô cũng sẽ biết rằng hần đẹp mà. Vậy nên ngưng khoe răng, OK?

- Cô muốn tôi nhìn cô?

- Không... không... không phải. Tôi nói đùa ấy mà.

- Không sao. Tôi sẽ nhìn cô.

-...

Hu hu đừng nhìn nữa, cô sợ rồi. Mắt hổ phách của hần thật sự rất biết cách giết người ta mà. Á hu hu, mẹ ời con sợ. Oa oa oa, có đứa bắt nạt con..

- Nói đi. Cô muốn nói cái gì với tôi.

- Nói? À đúng rồi, sao anh lại ở CH?

- Tôi là giáo sư.

- Không. Ý tôi là sao anh lại làm giáo sư ở CH? Anh vốn là... là...

- Là kẻ bắt cóc, phải không? Tiếc là không phải. Cô đã thấy có kẻ bắt cóc nào đẹp trai như tôi chưa?

- Thế sao lần đó anh bắt tôi?

- À, ngẫu hứng một cái.

Ngẫu hứng... giỏi. Có mà cái quần ngẫu hứng ấy nhé. Thử hỏi xem có người nào ngẫu hứng rồi đi bắt cóc người khác không?

- Thế anh làm gì?

- Tôi có thể nói là không làm gì cũng vẫn có tiền.

- Con nhà giàu?

- Có lẽ.

- Vậy...

- Thôi nhé, tôi bận rồi. Hẹn cô khi khác... à đúng rồi, nhớ trả tiền nước, cô mời tôi mà.

-...

Hờ hờ, đúng rồi cô mời thì cô phải trả tiền còn định phản bác cái gì nữa. Nhưng mà...

TRẦN VĂN AN, NGƯỜI KHÔNG THỂ MAN MỘT CHÚT ĐƯỢC SAO? =..=

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Câu chuyện của quá khứ

~~ 13 năm trước.

- Anh hai.

-...

- Đùng khóc, khóc rất xấu.

-...

- Đùng khóc mà, em... hức... hức... oa oa oa... anh hai đừng... đừng... khóc...

Vòng tay ôm lấy cô bé có mái tóc màu xám, cậu bé nọ vội chôn mặt vào hõm cổ của cô, cả người vẫn không ngừng từng đợt rung lên.

Cô bé kia có phải là quá khứ không? Thấy hành động của anh hai mình liền đưa tay nhẹ vuốt dọc sống lưng của anh hai, miệng không ngừng nói "đừng khóc, đừng khóc".

Được một lúc thì cậu bé kia cũng buông tay ra, đầu cúi gằm xuống hình như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Tiểu Tuyết!

- Sao vậy, anh hai?

- Anh hai xin lỗi..

- Sao anh hai lại xin lỗi?

- Anh hai xin lỗi vì đã để Tiểu Tuyết bị thương..

- Nhưng đây đâu phải là do anh hai, anh hai..

- Anh hai xin lỗi, anh hai sẽ không bao giờ để cho Tiểu Tuyết bị thương nữa.

- Ừm.

Dù không hiểu lắm nhưng cô bé kia vẫn gật đầu đồng ý.

Cậu bé nọ đưa tay lên khẽ vuốt nhẹ mái tóc cô, ánh mắt âu yếm của một người anh trai dành cho cô em gái nhỏ.

Cậu rất thương em gái nhỏ này của mình, vừa xinh đẹp, đáng yêu lại còn hiểu chuyện. Cậu biết là nam nhân mà khóc vì chuyện như thế này là không nên nhưng biết sao giờ, cũng chỉ vì cậu quá thương yêu cô em gái này thôi.

- Vào nhà thôi, anh hai. Em đói..

- Được, được chúng ta vào nhà. Nào để anh hai cống Tiểu Tuyết.

- Ừm!

Hình ảnh cậu bé tầm 10 tuổi cõng trên lưng cô bé nhỏ tóc xám khoảng chừng 5 tuổi đi dần về phía ngôi nhà có giàn hoa Fuji mờ dần.

Đôi khi không cần quá khoa trương, không cần nói lời hoa mỹ mà chỉ cần một hành động cũng đủ để người ta hiểu được tấm lòng của bạn, cũng đủ để người ta biết được vị trí của họ trong lòng bạn ở đâu. Đơn giản nhưng lại chẳng dễ dàng..

~~~~~ 2 năm trước.

- Anh hai, cuối tuần cùng em đi chơi được không?

- Được.

- Vậy...

- Tiểu Tuyết em ra ngoài trước đi, anh đang bận. Cuối tuần vẫn sẽ cùng em đi chơi.

- Ừm. Em ra ngoài đây.

~~~~~ Cuối tuần

- Đi chơi thôi, anh hai.

- Đi chơi?

- Không phải anh nói cuối tuần này sẽ đi chơi cùng em sao?

- Xin lỗi, anh quên mất. Để khi khác được không? Anh lỡ hứa cùng Tiểu Hy đi dã ngoại rồi.

-...

- Xin lỗi em, anh đi trước đây.

Không biết từ lúc nào hai người họ lại dần xa cách, không còn thân thiết như thuở đầu. Là do thời gian hay do con người?

~~~~~ 1 năm trước.

- Tiểu Tuyết, em dẫn Tiểu Hy tham quan quanh nhà được không?

- Em bận lắm.

- Thái độ của em như vậy là sao, hả?

- Không sao, chỉ là không thích.

- Không thích?

- Đúng, là không thích lắm và đặc biệt là không thích cô ấy.

- Em dám..

-... Việc gì em phải không dám?

* Chát*

- Anh... anh... xin lỗi... anh... anh... không cố ý...

- Anh vì cô ấy mà đánh em?

- Anh... anh...

~~~~~ 2 tháng trước.

* ùm*

- LÃNH THIÊN TUYẾT, CÔ VỪA LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY?

- Anh hai... em... em...

- Cô giải thích cái gì nữa. Cô vừa đẩy Tiểu Hy xuống bể bơi còn gì.

-...

- Cô tính giết em ấy?

- Không phải, không phải.

- Hừ, nực cười. May là tôi đến kịp không thì...

* ùm*

- LÃNH THIÊN TUYẾT!

~~~~~ Hiện tại.

- Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết.

Giật mình tỉnh dậy từ giấc mộng, Lãnh Thiên Tuấn vội lau mồ hôi trên trán.

Sao lại mơ thấy mấy cái truyện đó chứ? Hẳn thật sự không hiểu. Mấy cái chuyện này rõ ràng đã xảy ra lâu lắm rồi mà, tự dưng mấy ngày hôm nay lại liên tục mơ thấy.

Không lẽ có điều gì uẩn khúc sao?

Điên mất!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trải nghiệm thực tế (1)

Xin chào, cô là nhân viên thực tập mới phải không?

- Đúng, đúng là tôi.

- Vậy cô đi theo tôi.

- Ừm.

~~~~~

- Từ giờ cô sẽ thực tập làm việc ở phòng giám đốc, rõ chưa?

- Ồ, nhưng mà tôi đăng kí thực tập làm nhân viên ở phòng kinh doanh mà.

- Đâu có, cô đăng kí làm ở phòng giám đốc.

- Nhưng...

- Thôi, mau làm việc đi.

Ngẩng lên lại cúi xuống, lại ngẩng lên lại cúi xuống... thiên a, Lãnh Thiên Tuyết cô phải làm sao đây? Đúng là số con rệp mà.

Nói thật nghe nè, cô đã hạn chế đến mức ít xảy ra nhất rồi mà nó vẫn xảy ra. Nam chính, nữ chính cứ phải đụng đôm đóp với nữ phụ mới chịu được sao? Lãnh Thiên Tuấn thì còn không nói nhưng vì có gì mà vẫn đụng mặt đám người kia?

Tác giả... có phải người thay đổi nội dung của truyện này không? Nói đi, người sẽ được xem xét lại để giảm nhẹ tội. ~.~

~~~~~ Tuần trước.

- Tiểu Tuyết.

-...

- Giấy này là sao?

- Dạ, là giấy đăng kí thực tập của trường.

- Bao giờ hết hạn nộp?

- Bốn giờ chiều nay ạ.

- Cái con quỷ nhỏ này, ta mà không thấy chắc còn không đi thực tập luôn nhỉ?

- Nhưng mà cha...

- Không nhiều lời, mau đăng kí thực tập ở công ty Anisuce.

- Sao lại vậy, nhà mình cũng có Dineusa mà cha?

- Con định dựa hơi cha và anh hai con để thực tập.

-...

- Thôi mau đi nộp đơn đăng kí đi.

- Vâng.

~~~~~

Có ma mới biết cái tờ giấy đăng kí đó vào được tay cha cô. Cô nhớ là mình đã cho nó về với thùng rác rồi mà. Nhưng thôi, nghĩ nhiều chi cho mệt. Được, thực tập thì thực tập cô đây sợ gì chứ.

Đang cảm thấy lạ sao? lạ bởi vì sao cô mới đi học hơn tháng mà đã đi thực tập hơn nửa cô đang học lớp 12. Xì, CH nó vậy đấy, nó bắt đầu năm học mới sớm gấp mấy lần với các trường học khác, đã thế lại còn cái kiểu "tạo điều kiện" cho học sinh trong trường đi thực tập không quản là lớp mấy, bao nhiêu tuổi. Vì vậy đường nhiên cô so với các đồng học thì nhập học muộn gần một năm. Vậy nên thế đấy.

Đến một lúc, cô bước vào phòng giám đốc.

- Xin chào giám đốc, tôi là nhân viên thực tập mới nên có gì mong giám đốc bỏ qua cho.

Cúi đầu, gấp người 90° cô bắt đầu chào hỏi. Cô diên diên, tung tung cũng quậy thật nhưng ít nhất mấy cái quy tắc này cũng nên thực hiện một chút, dù sao thì cô cũng là nhân viên thực tập còn người ta là giám đốc cơ mà.

- Lãnh tiểu thư, không dám.

Cái giọng đều đều này nghe quen thật nha... Lâm Dương Vũ.

- Hớ hớ, sao người lại ở đây. Giám đốc đâu rồi.

- Tôi chính là giám đốc.

-... Quên nhé, đừng có lừa tôi.

- Mặt tôi gian lắm sao?

- Ồ!

-...

- Tôi biết Anisuce thuộc sở hữu của anh nhưng rõ ràng thì anh phải làm chủ tịch. Đừng cố quậy nữa, mau đi về làm việc đi. Tôi không rảnh chơi với anh đâu.

Lãnh Thiên Tuyết là bị cái gì nhập vào người sao?

Quậy? Chơi? Hẳn như thế này mà phải quậy, phải có người chơi cùng sao? Cô ta đang ra vẻ lớn hơn hẳn hả. Cái đáng về cũng ổn nhĩ?

- Thuộc sở hữu của tôi... nhưng là sau này không phải bây giờ. Chủ tịch là cha tôi thì đương nhiên tôi sẽ là giám đốc rồi.

- Anh làm giám đốc? Có ngu mới tin nhé.

- Không tin?

-...

Lắc, lắc, lắc, cô kịch liệt lắc đầu bày tỏ thái độ của bản thân.

- Thư kí Chu.

- Dạ, thưa giám đốc.

- Đã sắp xếp lịch làm việc chiều nay chưa?

- Dạ, rồi ạ.

- Tốt. Ra ngoài đi.

- Vâng thưa giám đốc. Tôi xin phép!

Nhếch môi cười một cái, hần mở miệng nói:

- Thiên Tuyết tiểu thư cô đã tin chưa?

Lại gật, gật, bạn nhỏ nào đó lại kịch liệt gật đầu.

Cười nịnh nọt:

- Hề hề, Lâm Dương Vũ...

- Sao?

- Hi hi, cái kia là tôi không biết nên có chút thất lễ, anh bỏ qua cho tôi nhé.

- Chút thất lễ?

-... Ồm thì là thất lễ...

- Cũng được.

Quản nhé, làm giám đốc thì oai lắm sao? Hờ hờ, nếu như đây không phải là đang thực tập thì cô đã sớm cho hần một phát, tâng cho hần đập mặt còn nữa phải gậy cả hai cái răng cửa.

Nhìn cái mặt vênh cún kia cô thật muốn nhét cả mấy miếng xương mồi vô miệng hần mà.

A A A, thật tức chết cô mà.

Hạ hòa, hạ hòa... phù... cô không thể tiếp tục nhấn nhó như vậy được, phải tích cực tung hô hần để sau này được dễ sống. Rồi sau khi được hần tính nhiệm cô sẽ quậy cho hần nát bét, sống không nổi. Hó hó, mới nghĩ thôi đã thấy vui rồi... =)))

Hiện tại thì cứ coi đây như "trải nghiệm thực tế" đi còn sau này thì... hắc hắc... =..=

Vậy là cái bạn nhỏ nào đó tích cực cười lấy lòng ~.~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trải nghiệm thực tế (2)

- Lãnh Thiên Tuyết, lấy giúp tôi tập hồ sơ ở trên giá sách.

-...

- Lãnh Thiên Tuyết, pha cho tôi tách coffee.

-...

- Sao lại đắng thế này, làm lại cái khác.

-...

- Sao lại ngọt thế này, làm lại cái khác đi.

-...

- Vị như vậy là được rồi nhưng nguội quá, làm...

- Thôi ngay đi nhé, cái tên mặt lợn kia. Cái này không được, cái kia cũng chẳng xong. Rốt cuộc anh muốn cái gì. Có chân có tay thì tự đi mà làm lấy, chưa nghe câu "muốn uống coffee thì trườn ra cắn tìn" à? Hơn nữa tôi không phải thư kí của anh.

Một bụng đầy tức giận cô quay lưng ra khỏi phòng giám đốc. Gì, bị stress như vậy thì còn làm ăn được cái gì nữa. Cô cũng định đối xử tốt với hần một chút để hần vui sướng một chút trước khi cô làm hần sống không nổi chết không xong... Nhưng giờ thì sao? Giờ thì sao, hả? Không phải giờ cô là người bị hần bức đến stress luôn sao?

Một câu Lãnh Thiên Tuyết, hai câu cũng Lãnh Thiên Tuyết. Đây tên của cô có bảo hiểm đấy, mỗi lần gọi là tiền cả đấy. Thế mà hần gọi như của chùa vậy... Bạn lớn Lâm Dương Vũ, mặt bạn gọi đồn lăm đấy, bạn biết không? =..=

- Đứng lại.

-...

- Tôi nói cô đứng lại.

- Gì? Sao? Cái gì nữa, hả?

- Cô cho tôi biết thư kí là gì?

- Lại thế nào nữa... được rồi, nếu như anh đã thành tâm muốn biết thì tôi cũng rất sẵn lòng trả lời, để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình của thế giới, tôi...

Câu thoại quen quen.... =..=

- Dừng lại, cô cho tôi biết thư kí và nhân viên như cô có điểm gì chung.

- Thì đều là nhân viên trong công ty, đều đi làm. Hết.

- Còn.

- Còn?

- Không phải đều dưới quyền kiểm soát của tôi sao?

-... Ý anh là, thư kí và nhân viên như tôi đều như nhau. Việc làm của thư kí cũng là của nhân viên như tôi?

- Coi như cả đời cô thông minh được một lần.

Nói như đúng rồi ý, có giỏi thì hần đi làm luật sư luôn đi việc gì phải làm giám đốc làm gì.

Công việc của thư kí cũng là của nhân viên. Hờ hờ... đùa nhau à?

- Tôi không chấp nhận.

- Được thôi, cô cũng không cần làm ở đây nữa.

Mẹ, đây là quần gì.

Không được nếu bị đuổi cô không thể thực tập ở một công ty khác nữa. Cái này sẽ đánh vào học tập ở trên trường. Nếu vậy thì cha mẹ sẽ biết và đòi cô sẽ đi tong.

Không, không được...

- Hề hề...

- Cô cười cái gì?

- A giám đốc à, anh coi như tôi còn nhỏ chưa hiểu chuyện mà bỏ qua cho tôi chuyện bạn này đi.

- Không..

- Hả? Không được á, không phải chứ. Hu hu, giám đốc à anh nở lòng nào phá hủy mầm non tương lai của đất nước...

Xoay đi xoay lại một cái cô đã ngon lành ngồi bệt xuống đất mà nước nờ khóc. Nước mắt cứ như nước mưa mà trào ra liên tục.

Bạn nhỏ Lãnh, bạn thật sự quá tài giỏi đi. Một, hai, ba... liền có thể khóc được... ~.~

Thấy hấn không có động tĩnh gì, cô tiến đến gần hấn mà... ôm chặt lấy chân hấn. Vừa khóc vừa ôm cứng lấy chân mà vùng qua vùng lại.

- Cô bị điên à? Tôi đã nói xong đâu mà cứ bỏ bỏ trước là sao hả?

-...

- Không phải là không được...

- Vậy sao? Ủ uôi người gì đâu mà tốt dễ sợ ghen...

- Lại nữa, tôi còn chưa nói xong.

- Thế anh nói đi, tôi không cắt ngang nữa.

- Không phải là không được nhưng cô phải dọn sạch sẽ nhà kho ở tầng hầm cho tôi để bày tỏ sự hối lỗi của bản thân.

- Nhưng... rồi rồi, tôi sẽ làm, được chưa.

Máu chó, cô đây cũng định phản bác lại đấy chứ nhưng vừa mới mở miệng thì hấn lại chùng chùng mắt nhìn cô. Cô cũng là người, cũng biết chữ "sợ" viết thế nào chứ.

~~~~~

Tay trái xước xột, tay phải cầm giẻ lau... cô đi đến gần Dương Vũ.

- Tôi làm xong rồi.

- Vậy đi làm việc đi.

- Anh... đùa tôi hả?

- Không có.

- Nhưng đã sáu giờ chiều rồi còn gì, mọi người đều đã tan sở nhưng sao tôi lại phải làm việc?

- Cô dám cãi lại, tôi còn chưa nghỉ thì cô nghỉ cái gì?

-... Đã biết...

Lặng lặng bước ra khỏi phòng giám đốc, cô lại gần bàn làm việc của mình. Khẽ cầm cái bút chì lên... cô bẻ.

Môi nhỏ mím lại... máu chó, đầu má... đây chính là giết người không dao trong truyền thuyết đó sao?

Làm việc từ bây giờ thì ít nhất đến mười giờ tối mới xong việc. Cô không cam tâm! =..=

~~~~~

- Xin chào, tôi là nhân viên giao hàng. Cho hỏi cô là Lãnh Thiên Tuyết phải không?

- Đúng là tôi. Đây tiền của anh, cảm ơn nhiều nha!

Tay xách xách mang mấy túi đồ ăn nhanh cô nhảy chân sáo vào Anisuce.

Dù có trong hoàn cảnh nào thì cũng phải ăn, có tiền thì để ăn chứ để làm gì. Với lại cô đây cũng không phải loại vì chút chuyện vặt vãnh mà ngược đãi bản thân.

Phòng giám đốc ở trên tầng mười, cô thì đang ở sảnh chính tầng một, công ty lại không có ai... hát thôi chứ gì nữa.

- Á á á a.... Người yêu hồi... í a... ~~~~

~~~~~

- Phù phù... mệt chết đi được...

Sao tự nhiên cô cảm thấy bản thân thân ngu thế không biết, quá ngu rồi.

Một mình mấy túi đồ, vừa đi vừa hát từ tầng một lên tận tầng mười rồi để đến khi tới nơi thì lại nằm sải lai trên sàn, thở hồng hộc như một con bò. Đòi chính là bẽ khổ... ~.~

Lê lét bê bết đến bàn làm việc của bản thân, cô bày đủ loại đồ ăn nhanh lên bàn. Đẹp tất cả đồ dùng làm việc, bàn cô để chật cứng đồ ăn: pizza, KFC, mì tương đen, cola,...

Cầm miếng đùi gà lên cô xoay người đối diện cửa phòng giám đốc. Cảm giác bản thân như một hiệp sĩ đấu bò, cô vung vung chiếc đùi gà tuyên chiến... Ở lại thì ở lại, ít nhất cô còn có đồ ăn còn hân á đến cả miếng xương gà cũng không có, hứ!

Cắn một miếng gà, uống một ngụm cola. Chẳng hiểu bản thân nghĩ gì mà cô tiến gần đến phòng giám đốc. Hé mắt nhìn qua cửa... đậu má, Lâm Dương Vũ đâu rồi? Về rồi sao? Cũng phải giờ là mười rưỡi tối rồi còn gì.

Đưa chân đạp cửa cô ngang nhiên đi lại trong phòng.

Aiyo, kinh à nha, có cả phòng ngủ luôn à nha, đôi ngọ hơi bị lớn à nha... =)))

Đặt mông ngồi xuống ghế giám đốc, xoay xoay ghế một chút... chóng hết cả mặt, thế mà trong phim mấy ông tổng tài cứ thích xoay qua xoay lại... Nghệ thuật chính là ánh trăng lừa dối... =..=

Cả người nghiêng ngả, cô loạng choạng đi về phía phòng ngủ. Đặt người xuống giường, cô trực tiếp bày ra cái đáng nằm có một không hai.

Lăn qua lăn lại trên giường mấy vòng, cô đột nhiên ngồi phắt dậy.

- A a a, yếu thật. Nhà vệ sinh!

Chạy nhanh đến nhà vệ sinh, cô mở cửa ra và... hét...

- A a a!

- Cô... cô... cô sao lại vào đây? - Anh trước tiên... trước tiên...

- Cô quay người lại đi.

- Không.

- Một, hai,...

- Tôi quay lại rồi đây.

- Bỏ cái tay đang bịt mắt ra.

- Nhưng anh... anh đang..

- Cô bỏ tay ra nhìn mà xem.

- Ô, thế anh mặc đồ rồi à?

-...Thế cô nghĩ gì? Tôi cũng không phải kẻ bệnh hoạn.

Nhìn hần, cười "hề hề" một cái cô quay phắt người chạy ra khỏi phòng giám đốc, chứ ngu gì mà ở lại.

Chạy qua bàn làm việc của mình cô gom lại tất cả đồ ăn bỏ vào túi rồi một phát phi thẳng vào thang máy ra khỏi công ty.

Gi? Đồ ăn là tiền cả đấy. Với lại vừa đi vừa ăn cũng không phải quá tệ. =..=

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cuộc họp gia tộc (1)

Con định hại chết mẹ luôn sao?

- Há, gì mà chết chứ. Con đâu có làm gì đâu.

- Vậy sao con lại ăn mặc như vậy?

Nhìn lại bản thân từ đầu đến đít* à nhầm đến chân... ồ mà. Áo sơ mi đuôi tôm cổ bẻ tay dài kẻ caro đen, đỏ. Kết hợp với đây là quần jeans đen rách gối, giày sneaker yeezy đen. Mái tóc xám dài được buộc gọn lên cao, cô còn cổ tình đóng thùng phía trước của áo. Chắc chắc... chất phát ngất thế này còn gì...

- Đẹp mà mẹ.

- Đẹp gì mà đẹp. Nhìn đâu cũng không có lấy một chút nữ tính nào hết. Con biết sáng nay tới đây để làm gì không?

- Ăn ă.

- Con nha đầu này!

- Á, sao mẹ lại đánh con? Con nói đúng mà.

Tay xoa đầu, chu chu môi bất mãn. Thật là đầu muốn chết cô rồi.

- Chỉ biết ăn thôi. Hôm nay là ngày họp gia tộc đấy cô nương.

- Thì đâu liên quan đến con.

- Trong đầu cô là đang nghĩ cái gì vậy cô nương? Buổi họp này rất quan trọng đấy, nó liên quan đến cả bộ mặt của gia tộc chúng ta. Vậy nên không thể ăn mặc tùy tiện được.

- Nhưng mình mặc người nhà mình nhìn thì có liên quan gì đến bộ mặt gia tộc ă?

- Ô hay, đây là buổi họp của thập đại gia tộc. Con hôm qua lại không nghe mẹ nói đúng không?

Cái gì? Thập đại gia tộc? Đùa cô à?

Không ồ, không ồ, phải chuẩn thôi. Cô không thể để mình sống lốt đót lao đao như thế này được. Đúng, phải chuẩn thôi.

- Con... con... À đúng rồi, hôm nay con phải đi làm. Đi... đi thực tập ấy mẹ. Con... con... đi đây.

- Tiểu Tuyết, đứng lại cho mẹ.

- Con phải đi làm.

Chạy đến bực mạng, chạy đến thùng cả dạ dày, chạy đến mồ hôi chảy dòng dòng... nhưng sao cô vẫn ở lại chỗ cũ?

Quay đầu nhìn lại:

- Hề hề, xin chào...

- Ha, hóa ra Lãnh tiểu thư lại chăm chỉ như vậy a.

- Tôi... tôi...

- Chủ nhật được nghỉ mà cũng đi làm.

-...

- Giám đốc như tôi cũng đâu có ác độc như vậy.

- Tôi...

- Thôi, mau đi vào cùng tôi. Cháu xin phép bác gái.

- Ừm, may mà có con, Dương Vũ. Nếu không... mà thôi hai đứa vào sau nha. Bác vào trước.

- Dạ!

Ánh mắt long lanh lấp lánh đầy sao trời, cô hướng mắt nhìn theo bóng lưng xa dần của mẹ mình. Đây rốt cuộc là cái gì?

Mẹ! Sao mẹ lại nhẫn tâm bỏ rơi con gái nơi hoang vu với tên thần kinh bất ổn này?

Phải vùng lên hồi anh em, cả tuần có bảy ngày thì đến sáu ngày cô bị tên Lâm Dương Vũ này đàn áp rồi. Không được, không thể để cho cái tên này cướp mất hạnh phúc cùng sự tự do cuối tuần của cô được. Sống phải biết hưởng thụ không hưởng thụ được thì... thôi, chứ biết làm gì nữa.

- Đừng có mà suy nghĩ vớ vẩn, đi vào thôi.

- Anh biết tôi nghĩ cái gì?

Đưa ánh mắt mắt ngờ vực nhìn hấn...ơ mẹ nó, hấn còn không thèm để ý tới cô.

Không để ý thì không để ý, cô đây cũng không quan tâm, Tuyệt đẹp Tuyệt có quyền nhá!

Nào thì vào, dù sao cũng chỉ là ăn thôi mà cũng không nguy hiểm gì. Cùng lắm thì cô một mình một bàn ngồi ở trong góc cách li với mấy người bọn họ là ổn thôi mà.

- Á á, anh làm cái gì vậy? Bỏ tôi ra.

- Không. Tôi đã nói với bác gái sẽ cùng cô đi vào rồi.

- Nhưng cũng không nhất thiết phải làm như vậy.

- Tôi thích thế đấy. Bớt nói đi.

-...

Á hu hu hu, sao số cô nó thảm, nó tàn tật thế này hả? Cô sống rất tốt mà, không phải sao?

Cái gì? Sao mà cô hú hét á? Cứ nhìn cái tình trạng hiện giờ của cô thì biết... giống y một con cún bị chủ lôi đi... =..=

Mọi người biết đúng không? Cách mà người ta kéo vali ý. Đẩy đẩy, kiểu như vậy đấy. Cô chính là cái vali tượng trưng cho con cún, tay cầm thì chính là cổ áo phía sau của cô tượng trưng cho cái xích cún còn Lâm Dương Vũ chính là chủ của con cún...

Sao? Thấy sao? Đặc sắc quá mà. Đặc sắc muốn khóc luôn mới sợ.

~~~~~

- Xin chào Lãnh tiểu thư, nghe danh cô đã lâu!

- Ồm... ờ ờ.

- Cô là Lãnh tiểu thư phải không? Hân hạnh được gặp mặt.

- Ồ ồ.

- Cho hỏi cô là...

...

Quần què, đầu trâu thịt chó. Máy người rớt cuộc là cái thế loại loại gì vậy? Trời thì nóng muốn đổ máu mà cứ xí xón cà chón lại gần. Máy người định làm thịt lợn hấp hay nướng tự nhiên nhờ nhiệt độ?

Hơn chục con người rúc trong một cái thang máy lại còn không ngừng ba la bô lô. Máy người không biết mệt nhưng mà cô biết a.

Liếc mắt tìm Lâm Dương Vũ... thôi không nói thì tốt hơn... Tình trạng của hắn còn kinh khủng hơn cô bội phần. Cô cầm tay trái, cô nắm tay phải,... nhìn cũng muốn ngất rồi. Bộ suit xám của hắn như sắp rách đến nơi rồi ý. Đúng là sức mạnh của cái mặt tiền mà. Nhưng cái mặt của hắn kia là sao? Toe toét cười? Không phải chứ? Hắn đã không phải là người rồi. =..=

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc họp gia tộc (2)

Mẹ ơi, cô đang ở đâu thế này? Có cần thiết phải xa hoa như vậy không? Không phải chỉ là ăn thôi sao mà phải bày biện như vậy. Máy người không tiếc nhưng cô biết tiếc đồ ăn a.

- Á. Sao anh đẩy tôi?
- Không thì làm thế nào? Cô cứ đứng đực ra đấy, chắn hết đường của người khác.
- Này nhé Hàn Từ Thiên..
- Tiểu Tuyết! Con đang làm cái gì vậy?
- Cha, con đâu có.
- Còn nói không có, con vừa chỉ tay vào Từ Thiên. Thái độ, hành vi như thế là không được.
- Con... con chỉ... chỉ... giúp hắn chỉ ra vết bụi trên áo thôi mà.
- Thật không?
- Đương... đương nhiên rồi cha.
- Phải không Từ Thiên?
- Hình như phải ạ.

Hình như? Cái tên kia, người không biết thương người đang gặp hoàn cảnh khó khăn chút nào hả? Phải là "đúng ạ" chứ sao lại "hình như". Đúng là... Để đấy, cô lờm cho hắn sợ luôn.

- Con lại đang nhìn gì vậy, Tiểu Tuyết?
- Ha ha đâu có, cha. Con đang nhìn xem... xem anh hai có ở đây không thôi. Đúng đúng, là anh hai.
- Con chưa từng quan tâm nhiều đến như vậy?
- ...
- Đi với cha. Cha dẫn con đi gặp mẹ.

Cha à. Cha không thương con nữa sao? Cha tại sao lại đi theo "con đường chủ nghĩa" giống mẹ vậy? Cha là cha thích con nhà người ta hơn con sao?

Bị kéo đi, cô còn không quên tặng cho Từ Thiên ánh mắt "thân thương, đầy trù ẻo" và đậm chất "tình người". =..=

~~~~~

- Loius, ra đây đi. Tôi chán cái nhìn của cậu lắm rồi.

- Để bị lộ vậy sao?

Loius Vương đầy quyền rũ, bí ẩn trong bộ tây trang màu tím than, từ phía sau cửa phòng màu đỏ bước ra. Đứng đối diện với Hàn Từ Thiên.

- Không... nhưng với tôi là có.

- Mà tôi cũng đâu có nhìn cậu, cậu chán ghét cái gì.

- Tôi cũng đâu có nói là cậu nhìn tôi.

-...

- Ánh mắt của cậu là sao?

-...

- Cậu, không lẽ...

- Tùy cậu thôi. Nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta khá giống nhau, nhỉ? Tôi đi trước đây.

Loius vỗ bả vai hấn mấy cái, rồi đi thẳng vào trong. Vóc dáng cao to dần biến mất.

Cúi đầu xuống, nhếch môi cười, Từ Thiên khẽ nói:

- Hi vọng chúng ta không giống nhau, Loius!

~~~~~

- Vì sự phát triển của thập đại gia tộc. Nào, chúng ta cùng nâng ly.

Một người đàn ông trung niên mở miệng nói lớn, bắt đầu cho buổi tiệc. Mọi người đều vô cùng hưởng ứng mà vỗ tay, reo hò.

Tiếng nhạc du dương vang lên, từng đôi một tiến ra đại sảnh nhảy. Tay nắm tay, mắt nhìn nhau âu yếm, đây đích thực là thiên đường của các cặp đôi... và là địa ngục của Lãnh Thiên Tuyết cô.

Tay chống cằm chán chường... mấy người có thể bớt tè nhọt được không?

Cô đây phần nộ lắm rồi nhé, máu xông lên não cứ như nước tăng lực ý.

~~~~~

- Thú vị thật! Cô mà cũng có lúc như vậy được sao?

Đột nhiên đứng dậy, nam nhân nọ liền tiến dần đến gần cô.

- Tôi nghĩ cậu nên dừng lại.

- Hừm, ý gì vậy Lãnh Thiên Tuấn?

Nam nhân nhướn mày hướng Lãnh Thiên Tuấn tỏ thái độ.

- Không gì cả. Chỉ nghĩ là cậu không nên tiếp tục.

- Ha, cậu mà cũng có ngày ra mặt vì Lãnh Thiên Tuyết?

-... Không biết.

- Không sao, tôi cũng chẳng quan tâm. Chỉ là đột nhiên cảm thấy hứng thú.

- Cậu...

- Lãnh Thiên Tuấn, cậu chỉ cần nhớ bản thân chính là anh trai của Lãnh Thiên Tuyết. Vậy thôi.

-... Tôi biết, Bạch Đình Phong.

- Biết là tốt. Tạm biệt!

Bạch Đình Phong quay lưng bỏ đi, tay đưa lên vẫy vẫy với Lãnh Thiên Tuấn.

Không biết tại sao nhưng hắn cảm thấy Lãnh Thiên Tuấn rất lạ. Ít nhất là so với trước kia thì Lãnh Thiên Tuấn hiện tại còn biết đến Lãnh Thiên Tuyết. Nhưng hắn cũng vậy, nhỉ? Là lòng đến nỗi chính hắn còn không phát hiện ra.

~~~~~

- Chủ tịch Trần, nghe nói hôm nay ông có điều muốn thông báo? Không biết đã nói được chưa? - Ông Lãnh điềm đạm.

- Đúng, đúng. Nhân tiện đây tôi xin thông báo một điều: Con trai tôi vừa từ Anh trở về, sớm muộn cũng là người thừa kế công ty. Mong đến lúc ấy mọi người sẽ giúp đỡ nó. Và đây, Trần Văn An con trai tôi!

What? Cái gì cơ? Trần Văn An?

Ồi mẹ nó đòi, mày ăn không ngồi rồi không có việc gì làm hay sao mà cứ phải đá đá cô mấy cái.

Trần Văn An, Trần Văn Hy tên giống nhau như vậy mà cô lại còn không phát hiện ra. Đùa, đùa cùng một ruột với nhau. Thế quái nào mà Trần Văn Hy lại có anh trai?

Không thể nào, phần giới thiệu trong truyện cũng chưa từng nhắc đến. Nội dung... lại thay đổi, phải không?

Giỏi, rốt cuộc là do ai? Ra đây cô táng cho một phát này.

Bởi vì bạn... =..=

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh xin lỗi

- Ừm... ừ...

- Tiểu Tuyết tỉnh rồi, cha mẹ ơi Tiểu Tuyết tỉnh lại rồi.

Tiểu Tuyết? Không phải là cô sao? Tỉnh? Ồ thế không phải là tỉnh ngủ à? Chỉ là tỉnh ngủ thôi thì việc gì phải gọi cha kêu mẹ như vậy?

Mở mắt, đảo nhìn quanh một chút, chói quá. Mắt hơi nheo lại cô cố nhìn, à thì ra là ở bệnh viện.

Mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi, khó chịu thật. Cô thật sự chẳng thể nào yêu thương nỗi cái mùi này.

- Tiểu Tuyết, tỉnh rồi sao? Con có thấy mệt không?

- Có một chút ạ, mẹ không cần lo quá đâu.

- Vậy con có muốn ăn gì không?

-... Cái gì cũng được hả cha?

- Mọi thứ con muốn.

- Vậy con muốn... KFC!

- Nhưng...

- Không phải cha đã nói là mọi thứ con muốn rồi sao?

Dầu mỡ, mất trùng xuống cô bày ra đáng vẻ đáng thương.

- Rồi rồi, cha đi.

- Tôi cũng đi với ông, con ở lại nghe lời anh hai biết chưa?

- Dạ!

Vui vẻ gạt đầu, hóa ra ở viện cũng được cung như vậy, không tồi.

Đang hí hửng lại cảm nhận được gì đấy, cô quay đầu nhìn lại:

-... Sao anh ở đây?

- Thế em nghĩ là gì?

- Thăm bệnh, mà thăm tôi hả?

- Đúng rồi!

Tay đưa lên xoa xoa đầu cô, Lãnh Thiên Tuấn nở nụ cười.

Nhìn đến gần người, trước đây hẳn chưa từng đối xử như vậy với cô. Còn cái nụ cười này nữa không phải là quá dịu dàng rồi sao? Dịu dàng? Không phải chứ, không được, không được, ắt hẳn là cô vẫn còn mơ ngủ rồi. Lấy tay dụi dụi mắt rồi lại từ từ hé mở mắt ra... là thật.

- Là do anh hai không hiểu em, không quan tâm đến em. Để giờ anh hai bù đắp lại cho em.

Đột nhiên hẳn lại cười nhưng đây lại là nụ cười không rõ từ vị, từ đôi mắt ánh lên sự chua xót.

Nhìn chằm chằm hẳn cô phát hiện... rốt cuộc là nữ phụ Lãnh Thiên Tuyết kia đã làm cái quần gì thế?

~~~~ Hai tuần trước.

- Thiên Tuyết!

- Đẹp, đẹp để yên cho tôi ngủ.

- Thiên Tuyết!

- Cái gì? Cái gì? Ai mà dai như đĩa thế hả trời?

Vùng vằng tức giận, từ giữa đóng chặn gối trên giường có một cái đầu nhỏ màu xám khểnh nhô lên.

Tóc tai bù xù, mắt nhắm mắt mở cô quay đầu nhìn quanh phòng. Mẹ, có thấy ma nào đâu, ngủ tiếp.

Ngay lúc cô vừa định ngả lưng nằm xuống thì lại có một lực đạo rất mạnh đẩy cô ngồi dậy. Mơ màng được một lúc thì cô cũng tỉnh táo lại. Mắt mở to nhìn cái vật thể lạ trước mặt.

Từ tóc, tai lại đến cả khuôn mặt cùng thân hình... không phải là quá giống nữ phụ Lãnh Thiên Tuyết rồi sao?

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt nhìn nhau thực lâu, nhìn không được cô bèn mở miệng hỏi:

- Cô là...

Lời còn chưa kịp dứt cô liền bị người kia cướp lời.

- Tôi là Lãnh Thiên Tuyết, giờ mới có cơ hội gặp mặt cô, Trần Thiên Tuyết. Hân hạnh!

- Cô thật sự là Lãnh Thiên Tuyết sao?

Người kia gạt đầu.

- Nhưng sao cô lại như vậy?

Nhìn một lượt người kia, cả người kia đều chỉ có một vòng ánh sáng trắng bao quanh, không quá chói nhưng thật sự rất đặc biệt. Trên người mặc một chiếc váy trắng, mái tóc xám được thả tự nhiên. Xinh đẹp lại huyền ảo nhìn nàng như thực lại như mơ.

Người không chủ động mà đứng dậy, chân bước đến gần nàng. Cô đưa tay khẽ chạm vào người nàng... nhưng không được.

Mặt biểu cảm ngạc nhiên, cô lại không ngừng mà liên tiếp cố chạm vào người nàng nhưng lại hoàn toàn vô dụng, cảm giác như nàng chỉ là ảo ảnh vậy.

Nở nụ cười nhạt, ánh mắt vô định nàng nói:

- Không được đâu, cô không chạm được vào tôi đâu.

-... Tại sao vậy?

- Bởi vì... à mà thôi, nói ra cũng khá dài. Cô cứ coi tôi là một linh hồn là được rồi.

- Ừm. Mà sao cô lại ở đây?

Nàng cắn môi, ậm ừ một lúc thì cũng nói ra:

- Tôi cảm thấy mình không thể cứ vậy mà rời khỏi được, ít nhất thì cũng phải hóa giải hiểu lầm cái đã. Dù gì thì cũng tại tôi ra đi mà cô phải thế cho tôi, tôi không thể để cô phải chịu cái nhìn khắt nghiệt của người khác.

- Không sao, không sao tôi cũng quen rồi. Mà hiểu lầm cô nói là gì vậy?

- Khi nào cô tỉnh thì sẽ biết thôi.

Nàng mỉm cười, thoáng một cái liền nhập lại với thân thể trước đây. Để tay trước ngực nàng vỗ nhẹ mấy cái, miệng thì thầm:

- Ngủ ngon nhé, chỉ hai tuần thôi...

~~~~~

- Là do anh, là bởi vì anh. Không phải tại anh em cũng đã không như vậy.

Nàng khóc, từng giọt nước mắt lăn dài chảy xuống hai bên gò má. Nàng là Lãnh Thiên Tuyết chứ không phải Trần Thiên Tuyết. Nàng khóc vì chính cảm xúc thật của bản thân chứ không phải là cái " đóng kịch kịch, diễn xuất" người ta nói.

- Cô khóc cái gì? Lại tính bày trò mèo gì đấy?

Lãnh Thiên Tuấn khoát tay ngồi trên salon. Lãnh đạm nhìn.

- Bởi vì anh em mới trở nên đáng ghét như vậy, vì anh mà em mới trở nên chua ngoa đánh đá, vì anh mà em mới ghen tị với chị Vân Hy.

- Cô nói linh tinh cái gì vậy?

- Thế không phải là tại anh sao? Anh từ khi có chị Vân Hy đã không thèm để tâm đến em. Đã không còn quan tâm em như trước nữa.

- Cô...

- Em đã từng hy vọng chúng ta sẽ luôn bên nhau, anh sẽ mãi là anh trai tốt luôn ở bên chăm sóc, thương yêu em. Nhưng có vẻ em đã sai.

- Nay...

- Chuyện chị Vân Hy bị ngã xuống bể bơi không phải là do em, là do chị ấy trượt chân nên mới ngã. Không phải chị ấy đã giải thích với anh rồi sao? Nhưng tại sao anh vẫn không tin em? Tại sao? Tại sao hả?

-...

- Em như vậy không phải vì em có cái ý nghĩ xấu với anh và mọi người mà em chỉ muốn anh để ý đến em, muốn anh một lần nữa lại quan tâm đến em. Nhưng thứ em nhận lại được là gì? Còn không phải ánh nhìn chán chường của mọi người sao? Họ thì không nói nhưng sao đến cả anh cũng như vậy?

Nói xong cô ngã xuống sàn, nhắm mắt lại, cô không còn chịu được nữa rồi. Cái sức mạnh này cũng sắp cạn kiệt. Vậy là cô sắp biến mất mãi mãi rồi sao? Cũng phải thôi, nó chỉ có tác dụng trong hai tuần. May là hôm nay gặp được Lãnh Thiên Tuấn không thì...

Cha mẹ, cô cũng đã gặp. Họ có vẻ vui hơn trước rất nhiều, chắc là nhờ Trần Thiên Tuyết cả nhỉ?

Mở mắt ra nhìn mọi thứ lần cuối cùng, lại nhìn Lãnh Thiên Tuấn... anh vẫn là vậy sao? Khó khăn mở miệng:

- Anh vẫn là không tin em?

Mắt nhắm nghiền, nước mắt vẫn còn đọng ở khóe mắt. Linh hồn cô rời khỏi thân thể cũ dần dần tan biến.

Trần Thiên Tuyết, xin lỗi cô. Tôi chỉ giúp cô được có vậy, mọi chuyện nhờ cả vào cô...

Sau đấy một lúc Lãnh Thiên Tuấn mới trở nên nên hoảng loạn vội vã đưa Lãnh Thiên Tuyết vào bệnh viện cấp cứu.

~~~~~ Hiện tại

Một dòng kí ức đột nhiên chạy qua...

Hóa ra là vậy sao? Nàng cũng thật đáng thương đi, yên tâm có cô ở đây cô sẽ giúp nàng chăm lo mọi chuyện.

- Em sao vậy? Sao lại khóc?

- Há?

Lau lau nước mắt trên mặt, cô nhìn hấn nói:

- Đâu đâu có. Bụi bay... bụi bay vào mắt.

- Anh đã đọc quyển nhật kí trong hộp bàn của em rồi.

Nhật kí? Nhật kí nào? Ở sao cái gì thế? Đến cả phòng của cô cô còn không biết, máu chó. =.=

Vòng tay một cái hấn liền ôm gọn cô vào trong lòng. Cô vì bất ngờ mà động đậy, hấn lại siết chặt tay hơn.

Để cầm tựa lên đầu cô hấn thủ thi:

- Xin lỗi em. Xin lỗi em vì tất cả... tha thứ cho anh hai nhé, Tiểu Tuyết!

Lương lự một chút cô cũng gật đầu. Cái gật đầu này sẽ là kết thúc cho mọi chuyện, hy vọng sẽ là vậy. Đây cũng như là hóa giải mọi nỗi oan uất của Lãnh Thiên Tuyết đi, yên nghỉ nhé. Cái này chắc cũng sẽ phần nào làm vơi đi sự ân hận cùng day dứt của Lãnh Thiên Tuấn.

- Không sao đâu, anh hai.

Quay người cô vòng tay ôm chặt hấn, vùi mặt vào ngực hấn. Hóa ra hương vị của tình anh em là vậy sao? Thật ngọt ngào. Thảo nào mà nàng - Lãnh Thiên Tuyết lại phải như vậy.

~~~~~

- Ông nhìn kia!

- Cuối cùng chúng lại như xưa rồi nhỉ? Để tôi vào xem.

- Cái ông này, để cho anh em chúng nó thân thêm một chút xem nào.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

- Tiểu Tuyết à, sáng rồi, dậy thôi.

-...

- Tiểu Tuyết à, em ăn sáng đi.

-...

- Tiểu Tuyết à, hôm nay em có muốn đi đâu không?

-...

- Tiểu Tuyết à...

- Dừng, dừng lại ngay. Sao anh lại nói nhiều như vậy? Bình thường không phải an tĩnh lắm sao?

- Anh không biết.

Nhún Nhún vai, mặt biểu cảm "anh cũng không biết" Thiên Tuấn lại tiếp tục bài ca "Tiểu Tuyết" của mình.

Thiên a, ai hiểu lòng cô lúc này. Sáng Tiểu Tuyết, trưa Tiểu Tuyết, chiều Tiểu Tuyết đến tối cũng Tiểu Tuyết là sao hả? Cô sắp bị "Tiểu Tuyết" đè bẹp nát bét rồi đây này.

Hắn ta, Lãnh Thiên Tuấn ấy từ lúc cùng cô hóa giải hiểu lầm xong liền như cái bóng theo cô suốt ngày. Mấy hôm đầu còn có thể chịu đựng được nhưng đến hôm nay cô thật sự đã bùng nổ rồi. Làm thế quái nào mà có ai chịu được cái việc lúc nào cũng có cái đuôi đằng sau đầu.

Nói cũng đã nói rồi nhưng lại không được, có trách thì hãy trách mặt của hắn quá dày đi.

- Sao vậy cô nương, cô lại bắt mẫn chuyện gì?

Mẹ cô trên tay bung đĩa hoa quả đi từ trong bếp ra nhìn cô yêu chiều hỏi.

- Mẹ!

Kéo dài giọng, cô chạy đến salon trong phòng khách ôm lấy bà.

- Nói ra xem nào cô nương, cô bắt mẫn cái gì?

Đưa cho cô miếng táo, bà hỏi.

- Là anh hai, do anh hai đẩy mẹ. Tại anh ấy cứ theo con suốt ngày, con chịu không có nổi.

Cắn một miếng cô lại nói:

- Thật sự rất phiền.

- Em nói anh phiền sao?

Thiên Tuấn từ đâu đi đến, cướp lấy miếng táo trên tay cô cho vào miệng, trùng trùng mắt.

- Còn không phải sao? Anh không phải phiền mà là rất rất phiền.

- Không thế nào. Anh đối xử với em tốt như vậy mà em nói anh phiền sao? Mẹ, mẹ xem em... ơ mẹ, mẹ đâu rồi?

Ngơ ngác nhìn xung quanh, sao hắn mới mở miệng nói mà bà ấy đi luôn rồi. Đây là trọng nữ khinh nam sao?

Mặt mày ủy khuất, ừ xù hắn quay lại nhìn cô.

- Cắt ngay cái bộ mặt ý đi. Anh biết là bản thân mình không thể dễ thương được mà. Làm ơn trở về lúc đầu giùm em, em cần một ông anh ngầu lòi, lạnh lùng chứ không phải bánh đa, bánh đúc như vậy đâu.

- Anh cũng tự thấy như vậy không phải lắm, ép mình lắm mới như vậy được. Như cũ vẫn tốt hơn, nhỉ?

Nói xong, hắn khôi phục lại bộ dạng lúc đầu của bản thân. Cái kiểu nửa nạc nửa mỡ trong phút chốc liền biến mất, để lại một Lãnh Thiên Tuấn siêu ngầu, lãnh đạm lại lạnh lùng. Nở nụ cười nửa miệng quen thuộc hắn hướng cô... nhưng cô lại đâu mất rồi?

Chạy vội ra cửa thì thấy cô đang chập vạt chân lên chân xuống vào xe hơi. Bất giác cô quay đầu lại cười khổ một cái, hết lớn:

- Em đi học đây, anh xú nữa đi làm vui vẻ.

- Đợi đó, để anh đưa em đi.

Nhanh chóng mang giày vào, hắn bước ra ngoài tiến đến chỗ cô.

- Không cần, không cần. Em tự đi. Vậy nhé, em đi đây. Tạm biệt!

Liếc nhìn đồng hồ trên tay, đã giờ này rồi sao? Không được nếu cứ ở đây kì kèo với hắn chắc cô muộn học mất, cô cũng không muốn bị phạt đâu. Chui tọt vào trong xe, đóng cửa lại, nhân ga một cái cô quay xe ra cổng rồi phóng vụt đi, tay còn không quên đưa ra cửa kính vẫy vẫy mấy cái với Thiên Tuấn.

Nhìn thấy cảnh tượng này Thiên Tuấn nhất thời không thể nói được câu gì. Cô em gái dịu dàng, đoan trang của hắn sao lại thành ra 4D như vậy?

~~~~~

- Thưa giáo sư, em xin phép được vào lớp.

- Vào đi nhưng...
- Thưa thầy em không có đi học muộn, còn một phút nữa chuông mới reo mà.
- Thì tôi đâu có nói em đi học muộn. Đừng có chen vào khi tôi đang nói chứ. Thôi vào đi.
- Dạ!

Lật đật đi vào lớp, lại mò xuống bàn cuối cùng để ngồi. Dù gì thì người ta cũng không có thích. Coi như của trời để riêng cho mình vậy nhưng thế này cũng thật quá khoa trương đi. Nguyên cả dãy bàn cuối không hề có một ai, lại còn cách hai dãy bàn trên thì mới có người ngồi. Cô lập cô hả?

Cô cũng xác định là ở đây chắc chắn sẽ không có bạn bè gì cả nhưng mấy người thật sự không thể để cô giống người bình thường chút được sao? Cô cũng đâu bị mắc dịch bệnh gì mà lại "cách li" cô như vậy?

- Các em chú ý, khóa thực tập vừa qua của các em tôi đã có kết quả. Các em đều hoàn thành tốt khóa thực tập của mình. Chúc mừng các em

Tâm hồn cô đang treo ngược cành cây lại lập tức trở lại thân xác khi tiếng của Trần Văn An vang lên.

Thẳng lưng, chỉnh lại tư thế ngồi của bản thân một chút cô chú ý lời hần nói, cô cũng không phải dạng học sinh cá biệt cứ đến lớp là lại ngủ hay quậy phá gì nên cái gì nên làm thì làm thôi.

Nhìn quanh lớp một chút, hần hần lòng gật đầu một cái rồi lại tiếp tục:

- Vì để cổ vũ tinh thần của các em, sắp tới nhà trường tổ chức một chuyến thăm quan dã ngoại, hoạt động ngoài trời trong vòng một tuần cho những học sinh hoàn thành tốt khóa thực tập của mình. Thật khéo lớp ta tất cả đều làm được như vậy, hy vọng các em có thể tham gia chuyến đi này, gia đình cũng có thể đi chung. Các em suy nghĩ kĩ rồi đưa ra lựa chọn cho mình, ai đi thì sáng thứ hai tuần sau có mặt tại trường vào lúc bảy giờ. Các em rõ cả chưa?

- Rõ ạ!

Cả lớp đồng thanh.

- Vậy thì tốt, còn giờ chúng ta bắt đầu vào tiết học.

Xi, thăm quan gì chứ cô đây không tham gia, tham gia để bị soi mói đến chết à. Khôi nói cũng biết cái bọn vịt cái kia đi rồi, mắt nhìn thấy Trần Văn An là sáng như đèn ô tô. Họ không đi có trời mới tin.

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

* Lật* * Rằm*

- Á!
- ... Còn không mau dậy.
- A ui, mẹ làm gì vậy?
- Con còn định ngủ đến lúc nào nữa?

Hớ, giờ muộn lắm rồi sao?

Từ dưới đất bò lên giường, lục tìm điện thoại trong đồng chăn gối. Ế, mới có 6 giờ sáng thôi mà. =..=

- Mẹ! Sáng sớm thế này mẹ gọi con dậy làm gì ạ?
- Ô hay, thế con không dậy chuẩn bị đồ đạc để đi dã ngoại cùng trường à? Bảy giờ sáng nay là tập trung học rồi.

Dã ngoại? Cùng trường? À đúng rồi, là cái vụ một tuần đi chơi gì đấy mà tên Vân An nói...

Hề, gì đấy? Cô đã mở miệng nói với ai trong nhà về chuyện này đâu. Với lại cô cũng đâu có ý định tham gia. Sao bà lại biết được?

- Ngạc nhiên cái gì? Con quên rằng Dineusa cũng có phần trong việc sáng lập ra CH rồi sao?

Quần què gì đấy... Dineusa? CH? Tác giả kia nguoi đang trên nguoi người có số phận bi thảm sao? Có giỏi thì xuyên vào đây tay đôi một trận xem nào.

- Thôi thôi, cắt ngay cái bộ mặt "hòn cả thế giới" của con đi. Mau đi thay đồ, cả nhà đang ở dưới lầu đợi con.

- Dạ.

Mặt ỉu xiu ôm lấy bộ quần áo trên giường cô lê từng bước vào nhà vệ sinh.

Cô đây không cam tâm. Vì cái gì, tại sao a, tại sao mà đối xử tàn nhẫn với cô như vậy?

~~~~~ Phòng khách.

- Cha!

Như một cơn gió cô phi từ cầu thang tầng hai xuống thẳng phòng khách rồi ôm cứng lấy cha mình, giọng nũng nịu.

- Không!

- Cha biết con muốn nói gì sao?

Mắt mở to ngạc nhiên, đồng tử dường như được căng mở hết sức có thể.

- Ta là cha con, còn không biết con muốn nói gì sao?

- Nhưng công ty còn có rất nhiều việc.

- Alo, thư kí Trần đó hả? Ủ, là tôi. Một tuần này mọi chuyện trong công ty nhờ cậu cả nhé. Ủ, ừ nhờ cậu.

Quay đi nghe điện thoại một chút ông quay đầu lại nhìn cô:

- Giờ thì cha không có việc gì rồi.

Còn có thể như vậy sao? Đổ dồn mọi việc cho thư kí rồi đi hưởng thụ, cha à cha quả thật quá bá đạo.

- Anh hai!

- Dừng, chủ tịch mà không có việc thì giám đốc như anh cũng không có việc.

- Nhưng không phải anh không thích mấy cái này sao?

- Lâu lâu đi một lần cũng không sao.

-...

Mặt ngệt cả ra. Cô kiện, cô kiện, kiện hết. Mấy người đang chơi cái trò gì vậy? Chà đập lên nỗi đau của người khác vui lắm sao? Hãy nhớ đấy! =.=

~~~~~

- Ô, hân hạnh được gặp ông, chủ tịch Lãnh.

- Ủ, tôi cũng vậy, hiệu trưởng Nhậm.

- Vậy gia đình là đi...

- À, tôi và bà nhà sẽ đi theo sau vì còn bận chút việc. Còn Thiên Tuấn sẽ đi chung với lớp của Tiểu Tuyết.

- Vậy hẹn gặp lại ông bà sau, tôi xin phép.

- Tôi cũng vậy, chào hiệu trưởng.

Hai người đàn ông nói vài ba chào hỏi rồi lại bắt tay xã giao vô cùng thân thiện.

Trong khi đó, trên xe...

- Anh là Lãnh Thiên Tuấn phải không?

- Anh thật đẹp trai.

- Em hâm mộ anh từ lâu lắm rồi.

- Anh ơi...

- Anh...

...

Làm ơn cho cô xuống xe... môi trường âm thanh của cô đang bị ô nhiễm trầm trọng, làm ơn để cô xuống xe.

Mấy người có thể bớt đi cái hám sắc của mình được không? Thật mất mặt nữ giới mà.

Cúi xuống nhìn Lãnh Thiên Tuấn... không ổn, vô cùng không ổn rồi. Mặt hắn hiện tại đang đen như nhọ nồi rồi đây này, mây đen gió lốc sắp đến rồi, núi lửa đã chuẩn bị phun trào rồi.

- Máy người... cắt hết cho tôi!

Giọng nói như làm đông băng cả thế giới.

* Bùng nổ*.

Ôi thôi xong, thiên tai đến thật rồi... Cô sợ, để cô về nhà...

Im lặng 5 giây.

- Ô!

Cả đám còn gái trên xe ồ lên, trong mắt tràn đầy hứng khởi chẳng bù... cho lũ con trai đang ôm nhau chuẩn bị khóc... =..=

- Anh ngầu thật.

- A a a, thật lạnh lùng.

- A tôi chết mất, ảnh ngầu quá má ơi.

...

Mặt Lãnh Thiên Tuấn trước đã đen giờ lại càng đen hơn còn có dấu hiệu chuẩn bị chuyển sang màu đỏ. Căn bản giờ hắn có bùng phát ra sao cũng vô dụng đành chịu đựng cái đám vịt trời chợ tây này.

Thiên a, cô còn muốn sống. Cô thề, cô đảm bảo. Khi nào đến nơi mọi người sẽ thấy được tận mắt một Lãnh quái vật chính hiệu...

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dã ngoại li kì truyện

- Ya, cắt hết, cắt hết cho tôi. Khôn hôn thì tránh xa tôi ra!

Gần giọng lớn tiếng mà nói, gân xanh ở cổ cũng được dịp nổi hết lên, Lãnh Thiên Tuấn đã thực sự bùng phát rồi. Hắn thật sự muốn hỏi rốt cuộc ở CH đã cho bọn người này ăn những gì hả? Tại sao lại có thể có độ chai mặt khủng khiếp như vậy? Mặt dày, mặt dày, tất cả lũ các người đều là cái bánh dày nhét đầy thịt!

- Tuấn!

- Tiểu Hy?

- Ủm, là em.

- Sao em lại ở đây?

- À, em đi với Vân An.

Vừa nói nàng vừa làm dáng bộ chỉ vào cái người phía sau đang ung dung tay đút túi quần, nhắm mắt đi thong thả.

Có ngày chết vì không nhìn đường chứ chẳng đùa... Cô thâm rùa.

- Á, á.

Ô ngã thật kìa, lại còn đụng trúng mô..., mô gì thì thôi đi, cô đây cũng không có tiện nói a.

Cả đám nữ sinh thấy vậy liền xúm xít lại gần hỏi thăm này nọ nhưng vấn đề ở đây là... không ai dám đỡ Vân An lên. =))

Lại quay đầu nhìn Lãnh Thiên Tuấn một chút. Chắc... thay đổi 360° luôn, Vân Hy thật có mị lực a.

Tuy không có cười nhưng từ ánh mắt đã thấy hân cảm thấy thấy vui, thoải mái như thế nào. Người ta gọi đây là "yêu", là "hạnh phúc trong tình yêu".

Thở hắt một cái, quả thực cái không gian này thật sự không phù hợp với cô. Vì sao? Vì sao? Đương nhiên là vì cô không muốn "đường tình" của mấy cái người này chìm chết đuối độc thân như cô rồi.

Quay đầu trực đi đến khách sạn mà trường đặt trước, thì đột nhiên có một lực đạo khiến cô quay ngược lại.

- Đi đâu vậy?

- Là anh?

- Ủ, là tôi.

- Hàn Tử Thiên, anh... um... um...

- Suyt, cô im cái miệng lại không được sao?

Dùng tay bịt chặt lấy miệng của cô hấn lỏi cô đến gốc cây lớn gần đó.

- Anh làm cái gì ở đây?

- Đi chơi.

- Thì ai mà chẳng biết là đi chơi, nhưng vấn đề là "vì sao anh lại có mặt ở đây".

- À, Hy kêu tôi đi chung đấy.

- Vậy sao anh không đến chỗ cô ấy mà lại kéo tôi ra đây.

- Tôi không nỡ phá hỏng giây phút hạnh phúc của Tiểu Hy.

- Anh có chắc mình yêu cô ấy không vậy?

- Có...

- Vậy thì mau đến đấy mà giật lấy cô ấy đi. Vậy nhá, hết. Tôi đi trước đấy.

Nói xong cô trực tiếp đi thẳng. Gì chứ, cô là cô sợ mấy cái vụ tiếp xúc với nam chính lắm rồi. Có ngày đắc tội, người bị chặt thành mấy khúc đem đi trôi sông cũng không hay.

Nghĩ tới, lại rùng mình một cái, may là cô thông minh chuẩn đi trước không thì tương lai về sau khó có thể đảm bảo được rồi.

Nhìn bóng cô dần xa, Hàn Tử Thiên cúi thấp người xuống... cười nhạt, miệng thầm nói:

- Có yêu nhưng không phải là Trần Vân Hy...

Là cô thật sự quên hấn rồi sao? Vậy từ trước đến giờ những gì hấn làm thì có ích gì chứ?

Cứ vậy hấn ở trong cái thế giới của mình, không quan tâm đến xung quanh. Hiển nhiên là cũng không có nhận ra từ lúc bắt đầu đã luôn có ánh mắt dõi

theo cô cùng hân. Mọi biểu cảm, câu từ của hân hiển nhiên đều đã được thu vào tầm mắt.

~~~~~

Haizz... cái cuộc đời này thật sự quá là cuộc đời đi, nhàm chán đến phát ngán luôn. Cô đây thật sự chịu không nổi cái tình cảnh này. Lăn lăn trên giường, Lãnh Thiên Tuyết thật sự đã bị nhàm chán làm cho lên cơn luôn rồi.

- A!

Hết lớn một tiếng, thật sự là chán chết cô rồi. Rốt cuộc là cái trường này tổ chức đến đây để làm gì vậy? Không hướng dẫn viên, không thông báo, tất cả việc mà cái trường này làm là đưa họ đến đây rồi quăng lại, xong việc thì mấy cái xe liền rỗng rần nối đuôi nhau mà quay ngược xe trở về. Mấy người thật không có đạo đức gì cả.

Im lặng một chút, mắt cô chợt sáng lên. Hừ, đã thế cô đây tự tìm niềm vui cho mình.

Nghĩ bụng cô nhảy phát xuống giường, mở vali vớ lấy cái áo sơ mi trắng cùng quần short jeans rồi thẳng tiến vào toilet thay đồ.

~~~~~

- Cô gái, thịt xiên nướng của cô đây.

- A, cảm ơn bác.

- Cô ăn ngon miệng nhé.

Vui vẻ cầm mấy xiên thịt, lấy một xiên ăn thử một chút... oa ngon bá cháy luôn, lại còn có chút cay cay.

- Hey!

- Á, giật hết cả mình.

- Cô làm gì có tội đúng không?

- Tội cái đầu anh ý mà anh sao lại ở đây, Lâm Dương Vũ?

- Ờ thì đây nè.

Nói xong hân liền bước sang một bên để cô nhìn.

- Mấy người... mấy...

Lấp bắp nói không ra câu, cô gặp phải tình cảnh gì thế này? Sao nguyên cả đám này lại ở đây?

Trần Văn An, anh trai yêu quý Lãnh Thiên Tuấn, Trần Văn Hy đang khoác tay Hàn Tử Thiên, bên cạnh lại còn có cả Loius Vương cùng Bạch Đình Phong. Lại nhìn sang tên đứng cạnh đang cười te tòn. Mấy người là đang hẹn hò tập thể?

- Sao vậy, Tiểu Tuyết?

Lãnh Thiên Tuấn đột nhiên đến gần cô, đầu hơi cúi xuống nhìn thẳng vào cô. Mây khẽ nhú lại, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn.

- Ừm, không có gì đâu. Em chỉ cảm thấy hơi bất ngờ chút thôi.

- Vậy sao?

- Ừm.

Ngừng một chút cô lại nói:

- Anh làm gì ở đây?

- Anh cùng mấy người này đưa Văn Hy đi ăn tối. Em có muốn đi cùng không?

- À, à em có chút chuyện. Em đi trước nha!

Đi ăn tối cùng nhau á? Không đời nào, cô đây phải tận hưởng cho trọn cái "ẩm thực tour" này.

- Gì mà vội vậy, Lãnh tiểu thư?

- Cũng không có...

- Vậy thì đi ăn cùng chúng tôi thôi.

Không để cô được dịp đánh trống lảng Bạch Đình Phong trực tiếp kết thúc cuộc trò chuyện do mình bắt đầu, còn không ngại mà tiến lên phía trước cầm tay cô... chỉ là lực đạo có hơi mạnh...

- Hờ hờ, đi ăn...

Khóc không ra khóc, cười cũng không nổi, cô thật sự có số quá đen thôi mà.

Cả đám người nổi bật đi trên đường không biết thu hút bao nhiêu người chú ý. Lâm Dương Vũ cùng Hàn Tử Thiên vốn tính hướng ngoại nên cũng không ngại cười mấy cái để sát nhân; Loius Vương, Trần Văn An có vẻ không quan tâm đến thế sự trên đường lẫn; Lãnh Thiên Tuấn vẫn hãnh là lạnh như băng đôi lúc thì lại cúi đầu xuống nói chuyện cùng Vân Hy; còn Bạch Đình Phong cúi đầu xuống hình như là đang suy nghĩ cái gì đó nhưng tay thì vẫn nắm chặt bàn tay của ai kia. Ai kia thì mặt muốn vằn biếu cảm, mếu máo thật đáng thương.

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chúng ta đổi phòng đi

16 con mắt nhìn nhau, không ai nói một lời, bao trùm là bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ. Quay ngược, quay xuôi người nhìn ta thì ta nhìn người, có cái đầu nhỏ nào đó vẫn luôn động.

Lại nhìn đến đồ ăn trên bàn, mấy người không chịu mở miệng thì cô đây làm sao mà có thể động đũa, làm sao mà có thể ăn. Rầu rĩ hết nhìn đồ ăn lại nhìn người, mấy người nói gì đi chứ, cô đây đói muốn chết tới nơi rồi. Đây là nơi ăn uống chứ không phải là nơi để cho mấy người đầu mất đầu.

Đang bắt mẫn thì đột nhiên...

* Ợt, ợt... *

Bụng nhỏ kêu rồi... xấu hổ quá đi.

Cười một cái làm lẽ, thật muốn đào một cái hố để song phi thân xuống đó mà.

- Đói rồi đúng không, Tiểu Tuyết?

* Gật gật. *

- Vậy chúng ta mau ăn thôi.

Sau lời nói của Lãnh Thiên Tuấn, mọi người bắt đầu dùng bữa nhưng căn bản ngoài tiếng chén bát ra thì lại hoàn toàn tĩnh lặng.

Bất quá nó cũng chẳng làm ảnh hưởng đến tâm tình của Thiên Tuyết đại tiểu thư lúc này, vẫn một mình một bát ăn đến thực vui vẻ.

~~~~~

Sao lại mưa? Sao lại mưa, hả? Thật đau lòng mà. Trời mưa mất điện, ô hay nhè.

Một mình ngồi trên cửa sổ trong phòng nhìn mưa cô lẩm bẩm. Không phải là cô ghét mưa nhưng trong tình trạng này thì ai mà lại yêu thương nổi chứ. Tóc vừa gội xong thì liền mất điện, cô đây còn chưa kịp sấy tóc a.

* Đoàng Đoàng. *

- Á!

Giật mình nháy xuống cửa sổ cô ngồi bệt trên sàn nhà, có chút giật mình cùng hoảng loạn. Không phải cô sợ sấm nhưng căn bản cô thật sự rất dễ bị giật

mình. Cái tật này mãi cũng không có sửa được nên thôi luôn, cô cũng lười chẳng chịu sửa nữa. Bình thường thì không sao nhưng những lúc như thế này thì hẳn là có cả một đống sao luôn rồi.

* Đùng, đoàng.*

- Á!

Hét lớn một tiếng, không ồm, không ồm rồi. Cứ thế này thì cả đêm cô chỉ có hú hét thôi chứ ngủ được gì. Phải làm sao đây... a đúng rồi Loius Vương, phòng hẳn ta cách âm tốt nhất.

Nghĩ cái là đi được luôn, như tìm được chân lí của cuộc sống cô mở cửa chạy thẳng đến phòng ở cuối hành lang.

* Cộc cộc.*

...

* Cộc cộc.*

... Ở thế là bơ nhau à?

Không chịu thua cô dùng tay đập cửa, đập đến nỗi con ác ma từ trong phòng đi ra về mặt phủ cả tầng u ám. Ấy chết cô quên mất, hẳn ta rất gắt ngủ, ai mà làm phiền hẳn ta thì... ặc nghĩ thôi đã muốn khóc rồi.

Tại sao cô có thể ngu dại mà đập lên quả bom nổ chậm thế này chứ? Tại sao? Tại sao a?

- Cô muốn gì?

Nhìn hành động của cái con người trước mặt hết vò tóc lại ôm đầu rồi thì là miếng mào cùng cúi đầu hẳn thật sự muốn hỏi cô ta đến đây để tấu hài cho hẳn sao? Xin lỗi giờ là nửa đêm rồi, hẳn không có hứng.

Cái giọng như được đẩy từ địa ngục trở về chột vang bên tai, cô giật mình nghệt mặt ra nhìn chăm chăm hẳn kiểu như căn bản còn chưa tiêu hóa được những gì hẳn nói.

Chán nản dùng tay đỡ trán, làm ơn ở đây có bảo an không? Nếu có hãy mau đưa cái con người này đi trại giam. Lắc đầu ngán ngẩm, hẳn lặp lại:

- Cô muốn gì?

- À à, đúng rồi. Tôi với anh đổi phòng đi.

Hắn quắc mắt nhìn lại khi nghe thấy lời đề nghị của cô.

- Tại sao?

-... Phòng anh cách âm rất tốt...

- Thì sao?

-...

Quay đầu khẽ nhìn một chút quang cảnh bên ngoài trời mưa... không lẽ...

- Cô sợ sấm sao?

- Ai nói chứ? Tôi là bị giật mình không có ngủ được, vừa hay phòng anh...

- Không!

- Tại sao?

- Phòng tôi ở đây tôi không đi đâu hết.

- Vậy hay là anh cho tôi ngủ nhờ thôi, tôi dưới đất còn anh ở trên giường. Được không?

-... Cô vào đi.

Chần chừ một chút hẳn kết quả vẫn là đồng ý, để cửa mở cho cô vào phòng.

~~~~~

Thấy cho cô chần cùng gối, hấn ở trên giường cao cao tại thượng nói:

- Cô nợ tôi một ân tình...

Thầm bĩu môi một cái, gì? Ân tình? Vậy anh cho tôi ngủ trên giường đi tôi sẽ nợ anh một ân tình.

- Rồi rồi, biết rồi. May này anh muốn gì tôi đều đáp ứng cho anh hết.

- ...

- Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, Lãnh Thiên Tuyết này không biết nuột lời.

- Vậy ngủ ngon.

-... Anh cũng vậy.

Một người trên giường, một người dưới đất nằm quay lưng về phía nhau, cứ im lặng như vậy cho đến khi có tiếng thờ của ai vang đều.

Từ trên giường đi xuống Loius Vương thẳng hướng toilet mà đi tới, trên tay còn cầm một cái khăn bông. Đến gần nâng Lãnh Thiên Tuyết ngồi dậy, chậm rãi dùng khăn bông mềm mại lau tóc cho cô, miệng lầm bầm:

- Tóc ướt vậy mà...

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Je t'quote; aime...

- Này, khăn bông.

...

- Này, nước.

...

- Đi đường nhớ mang theo mũ.

...

- Đồ đạc của cô tôi đã xếp gọn lại rồi.

...

Cả mấy ngày liền, Trần Văn An y như gà mẹ mà lo lắng, chăm sóc từng chút một cho Lãnh Thiên Tuyết. Lúc thì là người bán nước, lúc thì lại như nhân viên phục vụ.

Lãnh Thiên Tuyết cũng khá bất ngờ, cứ nhiên lại được người mà bản thân không để ý đến nhất lại chăm sóc mình. Nhưng bất ngờ cũng chỉ là bất ngờ thôi, hai người thì không phải tốt hơn sao? Được chăm sóc thì ai mà chẳng thích, với lại cô cũng khá lười đi.

Cứ thế mà khoảng cách giữa Trần Văn An cùng Lãnh Thiên Tuyết cũng được cải thiện khá nhiều. Họ nói chuyện với nhau nhiều hơn so với trước đây, cũng thường xuyên chủ động bắt chuyện với nhau, còn có... cười với nhau nhiều hơn đặc biệt thì còn phải nói đến việc trao đổi số điện thoại giữa hai người họ.

Sang đến ngày thứ năm trong khuôn khổ đi du lịch, Trần Văn An đột nhiên có việc gấp phải đi nên rất nhanh đã rời khỏi một chỗ với bọn họ. Khi đi còn không quên dặn cô phải biết chăm sóc bản thân.

~~~~~

Chọc chọc đĩa thức ăn trước mặt, Lãnh Thiên Tuyết đột nhiên sinh ra tâm lí chán nản cùng buồn chán. Mấy ngày qua đều là nhờ có Trần Văn An cô mới không trở thành kẻ tự kỉ nhưng giờ hấn đi rồi thì biết tìm ai nói chuyện bây giờ?

- Cô sao vậy?

Ngồi ở bàn đối diện chăm chú theo dõi từng biểu cảm của Thiên Tuyết, Loius Vương tự nhiên cũng cảm thấy lạ lạ. Bình thường không phải đều trong tình trạng " quên uống thuốc" sao? Sao tự nhiên hôm nay mặt cô lại như cái bánh đa ngâm nước thế kia? Nhịn không được, hần liền đi tới hỏi.

Cái dáng đi rõ ràng như siêu mẫu trên sàn catwalk như thế nào trong mắt Thiên Tuyết lại y như mấy con mèo quý tộc lăm lăm béo ú đang đứng đĩnh đi về phía mình. Tâm tình không tốt lại nhìn thấy người không thích cô liền sinh ra tâm trạng khó chịu, quắc mắt nhìn hần một chút rồi nằm ườn ra bàn. Tay dùng đũa tiếp tục gắp gắp thức ăn, chậm rãi mở miệng trả lời:

- Tôi chán.

-... Vậy sao?

- Ồ.

- Thế cô có muốn đi đâu chơi không?

- Thế bây giờ không phải đi chơi à?

- Không, ý tôi là đến nơi khác cơ.

- Vậy à?

-...

* Gật gật đầu.*

Cười một cái, cái mặt lại lập tức về trạng thái ỉu xiu...

- Không có hứng. Thế nhé, tôi đi đây.

Vậy là cuộc nói chuyện được kết thúc bằng một cái vẫy tay của ai kia.

~~~~~

Một mình đi dạo giữa đường lớn, cái mặt vẫn chưa khá hơn chút nào. Vẫn lăm lè, chán nản. Giờ là đầu giờ chiều thì làm gì có gì chứ.

Hôm nay là ngày thứ năm rồi... còn hai ngày nữa, cô phải sống sao đây. Bận bè không, niềm vui cũng không. Rốt cuộc cô phải sống ra làm sao đây?

Ngó ghé nhìn sang hai bên đường đều là nhà ca, đều là những căn nhà cấp một trông khá hoài niệm. Gì chứ, hiện tại để một nơi toàn nhà cấp một thì có vẻ là nhiệm vụ không khả quan mấy. Đến gần ngôi nhà có cửa sắt xanh cách mình không xa, cô hé mắt qua nhìn.

" Nhà có chó đề."

Một tấm bảng to tướng đặt ngay trước cửa.

Chẳng biết ma xui qui khiến thế nào cô lại lớn tiếng hú một cái lại còn không ngừng dùng chân đá vào cánh cửa để tạo ra tiếng động lớn. Và rồi như tất cả mọi người đều biết... con chó từ trong nhà chạy ra.

Mới đầu có chút giật mình nhưng khi nhìn lại thì thấy cửa vẫn khóa, con chó cũng không có thể đi ra được cô lại tiếp tục tục trên người. Hết lè lưỡi nghịch ngợm rồi thì làm mặt xấu. Tóm lại chỉ cần những gì có thể làm được cô liền quay ra sử dụng với con chó.

Đang khoái chí vì trò trên chó này, mặt cười tí lại trông cô chẳng giống một đứa con gái 18 tuổi cả.

Đột nhiên...

- Grừ grừ! Gâu gâu!

Chó đã xông cửa...

Hốt hoảng vội vàng chạy thẳng, có lí nào mà con chó đẩy lại ra ngoài được. Không lẽ nó nhảy qua cửa sao?

Căn bản là không thể ngừng tò mò được, cô cứ liên tục suy nghĩ. Quay đầu nhìn lại phía sau, cô chợt đứng lại. Hết:

- Mày nhảy qua cửa sao? Chó đề!

Bộ bà bị đơ à? =.=

Vừa mở miệng hét xong cô mới phát hiện bản thân vừa làm một việc so với bị thần kinh còn hơn cả một bậc, liền nhanh chân quay đầu cong đít bỏ chạy.

~~~~~

- Học... học...

Tay chống đùi thở gấp, đúng là sát nhân mà.

Cô đây thật sự là không còn sức nữa rồi, tự nhiên bị gì mà đi treu chó nhà người ta để mà bị rượt như vậy này. Cũng may chắc nó lo cho con nên cũng không đuổi cô nữa mà đi về. Thật đau tim quá mà.

* Brừ brừ.*

Lấy điện thoại ra xem... Trần Văn An? Sao lại gọi cho cô vậy? Không phải vừa đi sáng nay sao?

- Alo...

- Sao cô không nghe lời tôi vậy hả? Tại sao không biết lo cho bản thân. Bộ muốn chết lắm hả mà đi treu chó nhà người ta? Nhớ để ý đến bản thân biết chưa?

- Ồ... tôi... tôi...

* Tut tut.*

Tất máy rồi sao? Cô... cô... hần... hần làm sao mà biết chuyện cô đi treu chó a? Mà giọng của hần ban nãy cũng quá đáng sợ đi. Nghe qua điện thoại thôi mà sát khí cũng ngập mặt cô luôn rồi, không biết nếu đứng nghe hần nói trước mặt thì... chắc chắn, mới đó thôi đã không muốn nghĩ thêm rồi...

* Brừ brừ."

Lại nữa, sao lại nhắn tin cho cô. Không phải vừa gọi điện rồi sao?

"... Tôi xin lỗi... Je t'amie..."

What? Cái gì đây hả trời? Hần mà cũng biết đi xin lỗi người khác sao? Phỏng mũi tự hào, ít nhất giờ cô cũng có chút địa vị trong người khác rồi, tự hào dễ sợ luôn.

Nhưng mà cái chữ đằng sau là gì vậy? Nửa tây nửa ta, thật muốn bùng nổ mà. Đây là đang muốn thách thức IQ của cô sao? Mà kệ đi, chắc cũng chẳng có nghĩa gì đâu, nghĩ chỉ cho mệt ha.

Còn giờ... đi về thôi, cô mệt rồi...

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Bậm môi tức giận, mới sáng sớm ra mà đã phải lãnh cục nợ này rồi. Thử hỏi xem, cô sống xấu lắm sao?

Nhìn cái con đang tích cực lê lười cùng vầy vầy đuôi, ơ... sao tự nhiên ghét mày thế nhỉ? Lãnh Thiên Tuấn không biết hôm nay bận việc đi đâu liền trực tiếp trao cho cô thú cưng đáng yêu bậc nhất của hần - Lut.

Khoát tay nhìn trái rồi lại nhìn phải, cô hiện tại phải làm sao với nó đây?

Chán nản ngả người xuống giường, vất vả kêu mấy tiếng:

- Lut... Lut.

Đúng như dự đoán còn chó nhanh nhẹn chạy đến bên cô rồi nhảy phốc cái lên giường, cái lười không biết thế nào mà tự nhiên liềm liềm mấy cái lên mặt cô. Tâm trạng buồn chán nhất thời vì hành động nhỏ của Lut mà cảm thấy có chút vui vui, miệng cười tủm tỉm, cô đưa tay vò lông trên đầu nó.

- Được rồi, tao với mày đi dạo.

Nhảy từ trên giường xuống, tay với lấy cái áo khoác lưới màu trắng dài tới đùi gần đó, quay người một cái liền rất nhanh mặc vào. Cầm lấy ví ở trên bàn cô gọi Lut rồi mở cửa ra khỏi phòng.

Lut rất ngoan, không quậy như mấy con chó khác, thấy người lạ đến gần cũng chỉ đi chậm lại rồi khép nép mình sau chân cô, không có sủa bậy.

Giờ là buổi sáng, người ra ngoài rất nhiều cộng với việc đây còn là địa điểm du lịch khá có tiếng. Thời tiết khá dễ chịu, gió thoảng qua rất mát cảm giác thật thích. Đi dạo lâu như vậy cũng có chút mỏi chân, cô cùng Lut ghé vào tiệm coffee gần đó.

Ngồi xuống bàn ở trong góc, cũng thuận tiện bé Lut đặt lên ghế salon. Gọi cho mình một li kem chocolate, Lut thì đương nhiên là uống sữa rồi. Giờ điện thoại ra nhìn nhìn một chút rồi lại tắt máy, cô vừa ăn kem vừa nghịch nghịch lông trên người Lut.

Lông của nó vốn rất mềm, sờ đi sờ lại bao lần cũng thấy rất êm tay lại thoải mái, Lut dường như cũng thấy không phiền mà nằm im uống sữa mặc cô động.

Kem ngọt ăn nhiều quá cũng không có thích lắm, đợi Lut uống sữa xong cô mới ôm nó lên... nặng thật chứ đùa nhưng ôm thế này cũng thật thích. Lut màu trắng, lông xù nhìn sao cũng thấy cũng thấy cưng mỗi tội nó thật sự rất to. Cao đến ngang hông của cô dài cũng tầm hơn một mét, thật sự muốn hỏi rốt cuộc Lãnh Thiên Tuấn kia đã cho nó ăn những gì.

Cứ thế vừa ôm Lut vừa suy nghĩ một chút việc vặt, tâm tư hiện tại đều trong tình trạng treo ngược giống như đồng hồ cát không ngừng chuyển tiếp. Miệng nhỏ nhắn lẩm bầm một chút rồi lại thôi. Nhanh chóng đứng dậy rồi thanh toán, cô cùng Lut rời khỏi quán coffee.

Ngó đông lại ngó tây, đôi đồng tử không ngừng chuyển động. Nơi này cũng thật sự rộng lớn quá đi, hóa ra cái khu nhà cấp một kia không phải đã hết, đây mới chính là thiên đường để vui chơi giải trí. Đồ ăn vặt nhiều vô kể, mấy cái trò chơi cảm giác mạnh đều tập hợp hết ở đây, nếu để ý kĩ thì còn thấy có cả maid- coffee nữa.

Maid- coffee? Không tồi nha, cô trước đây chưa từng thử, hôm nay lại có dịp như vậy... liếc nhìn một chút xuống Lut, chỉ thấy nó một mực lè lưỡi nhỏ ra ngoài, chắc cũng không sao đâu ha. Đi thôi, Lut.

* Reng reng *

Mấy cái chuông được treo ở cửa, vừa có người ra vào liền tích cực rung, phục vụ cũng liền trực tiếp ra đón dãi. Nhưng mà... ở maid- coffee cũng có nam nhân làm phục vụ sao, trước đây cô chỉ biết toàn là nữ giới làm cái này.

Ngơ ra một chút nhìn nam phục vụ trước mặt mình, thật sự quá bất ngờ đi. Chỉ là bộ đồ phục vụ trắng đen, cũng không có gì cầu kì cho lắm bởi họ có phải là nữ giới đâu mà mặc váy này váy nọ. Gật đầu một cái, người phục vụ đó liền dẫn cô đến bàn ở giữa phòng. Cảm giác có chút ngại bởi ai cũng nhìn được cô hết nhưng trong phòng cũng không còn bàn nào đi.

Ngập ngừng một chút vẫn là ngồi xuống, Lut cũng ngoan ngoãn theo lời của phục vụ mà đến nơi giành cho thú cưng gần đó mà nằm phịch xuống. Cô nhìn nó liền có cảm giác muốn lười một chút.

- Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì vậy?

- Hà? Tiểu thư?

- Đúng vậy, là cô đấy.

Ồ... à đúng rồi đây là maid- coffee mà...

- Vậy ở đây có đồ gì đặc biệt không?

- À cô có thể thử com cuộn hay com gà chiên giòn đi kèm một ly kem dâu trắng miệng cũng khá tuyệt.

- Vậy sao...

Nhìn đồng hồ, giờ cũng gần mười một giờ trưa rồi, ăn trưa vậy.

- Được rồi, cho tôi một phần com cuộn còn kem dâu để chút nữa mang lên.

- Được ạ.

- À đúng rồi ở quán có đồ ăn cho chó không?
- Có ạ.
- Vậy thì phiền anh mang cho cho con chó của tôi thức ăn.
- Được ạ, vậy tôi đi trước.

Người nam phục vụ liền nhanh chóng lui xuống.

Cái đầu nhỏ lại được dịp cử động mà liên tục ngó nghiêng.

Đội đồ ăn đến bụng nhỏ vì đói mà biểu tình nên cô ăn đến thực thỏa mãn. Ngâm thìa kem trong miệng cô rung người, ngon thật.

Lại một miếng nữa, mắt cười tít lại.

- Ô xin lỗi cô.

- Hớ?

Có chuyện gì sao? Mi mắt hạ xuống rồi lại hướng lên nhìn nam nhân trước mặt.

- Tôi có thể hôn cô một vài được không?

- Há?

- Chỉ vào má thôi... tôi... tôi...

Cảm thấy có chút quái, cô nhìn xung quanh thì phát hiện phía sau anh ta có cả đám người đang reo hò... Truth or dare sao?

Hồi lớp 10 cô cũng từng chơi qua, xui xẻo thế nào liền bị đám bạn cùng lớp bắt đi tỏ tình với đàn anh lớp trên... Xấu hổ muốn chết.

Lại nhìn đến nam nhân trước mặt, mặt mày đỏ hồng nhìn đến thật đáng yêu, chắc do ngại.

Môi mọng không ngừng mím chặt, ánh mắt có chút tránh né cái nhìn của cô. Tiểu nam thần thật đáng yêu.

Vì trai đẹp cô đây cũng chẳng việc gì phải do dự, gạt đầu một cái rồi đưa mặt đến.

* Chụt.*

Tiểu nam thần hôn chụt cái vào má cô xong cúi đầu cảm ơn này nọ rồi chạy thẳng. Để lại phía sau một Thiên Tuyết đang lưu luyến nụ hôn vừa rồi...

Hám sắc... =..=

~~~~~

Ăn trưa xong thì cũng là chuyện của buổi chiều, gọi Lut đi thanh toán cô lần thứ ba bước ra khỏi cửa.

Đang đi thì trời bất chợt đổ mưa lớn, mặt mày nhăn nhó cô ôm lấy cả người Lut bế lên trú tạm ở trước một cửa hàng đã đóng cửa gần đấy.

Ướt rồi thì sẽ rất mệt.

Nhìn đôi giày trắng dưới chân vì dính chút đất bùn mà nhem nhuốc cô cũng tự nhiên thấy tức giận... lại phải giặt giày rồi...

~~~~~

- Hôm nay vui không Lut?

- Đương nhiên rồi, mày có bản tí nào đâu.

Trời tạnh mưa thì đã tối rồi, cũng nghĩ không thể tiếp tục ở ngoài cô bắt taxi cùng Lut trở về khách sạn.

Nhưng mà... sao trước khách sạn lại có nhiều xe vậy?

Bước gần đến cô tò mò nhón chân ghé cổ cổ gắng nhìn.

Nhìn không được cô mới chen vào giữa, vỗ tay vào vài người phía trước hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Cô không biết sao? Lãnh Thiên Tuyết tiểu thư mất tích rồi.

Hả? Mất tích? Không phải cô vẫn còn ở đây sao?

- Hình như thông tin sai phải không?

- Sai làm sao được, người ta nói cửa phòng cô ấy không có khóa, đồ đạc cũng đặc biệt bừa bộn giống như xảy ra xung đột vậy hơn nữa trên tường cũng có mấy vết xước.

... Tào lao... Mấy người ý muốn nói phòng tôi như chuồng heo hả?

- Vậy cậu có biết mấy cái xe này của ai không?

- À, của cảnh sát với đặc vụ FBI.

Đùa nhau à?

Như gắn động cơ tên lửa cô phi thẳng lên phòng mình... trước cửa phòng thật sự có rất nhiều người.

- Ở kia không phải Lãnh tiểu thư sao?

Một người đột nhiên lớn tiếng nói, tay chỉ vào cô ngạc nhiên.

Sau lời nói nói ấy mọi người đồng loạt hướng mắt nhìn về phía cô, người từ trong phòng cũng đi ra hết.

- Cô rốt cuộc ở đâu vậy hả?

Lâm Dương Vũ hung tợn đi về phía cô, trợn mắt, nhìn sao cũng thấy đáng sợ. Tay cũng không rảnh mà búng trán cô một cái rõ đau làm cô khóc không ra nước mắt.

- Gì? Tôi đưa Lut ra ngoài chơi. Mà ai nói tôi bị mất tích đã thế còn tùy tiện vào phòng tôi.

- Hả?

Hắn ngạc nhiên.

- Hả cái gì mà hả. Lut là thú cưng của anh hai tôi mà anh ấy về chưa?

- Chưa...

Lâm Dương Vũ vẫn còn đang ngơ ngác vô thức trả lời lại.

- Vậy sao... Vậy Lut tối nay mày lại ở cùng tao rồi. Đi, về phòng.

Dẫn Lut lười biếng đang có sẵn ý định nằm ra hành lang của khách sạn cô vào phòng đóng rầm cửa lại trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Đây, mấy người bày ra thì tự đi mà dọn cỗ đây cũng không biết đến chữ "có lỗi" đâu.

- Khoan đã, Lãnh Thiên Tuyết. Cô định để phòng mình như vậy sao?

Đứng trước cửa phòng cô gào to, Lâm Dương Vũ như chẳng sợ việc mất đi hình tượng mặc ở phía sau Loius Vương, Hàn Tử Thiên cùng Bạch Đình Phong đang muỗm mặt vì hành động vừa rồi của hắn.

- Kệ tôi, không cần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Em yêu chị.

- Tôi cũng vậy.

Dứt lời hai nữ nhân nọ ôm lấy nhau mà điên cuồng hôn môi.

Che mặt lại quay đi, Lãnh Thiên Tuyết tự nhiên có cảm giác không tốt. Không phải cô có ác cảm với chuyện nữ giới yêu nhau bởi chẳng phải cô cũng là con phát điên phát dại vì chuyện tình yêu của nam nhân với nhau sao. Tự nhiên chỉ là cảm thấy vậy...

- Hề, nhìn kia xinh như vậy mà... á á á, sao em nhéo tai anh?

Lâm Dương Vũ nhảy dựng lên ôm lấy tai, cả người đều là biểu cảm bất bình nhìn chăm chăm vào Trần Văn Hy.

- Thế không phải tại anh trước mặt em lại khen người phụ nữ khác?

Vân Hy khoát tay mặt căng ra... phụ nữ khi yêu rất hay ghen... Thiên Tuyết nghĩ thầm.

Lắc lắc đầu một chút, người như Vân Hy mà đã có phản ứng như vậy không biết phụ nữ trong xã hội này sẽ thế nào nữa. Chắc chắn...

Liếc mắt nhìn biểu cảm của từng người, Lãnh Thiên Tuấn thì không sao, Loius Vương, Hàn Từ Thiên thì có vẻ kì thị chuyện này, Bạch Đình Phong thì vẫn vậy vẫn luôn suy nghĩ về điều gì đó nên không quan tâm.

Dậm dậm chân hay băng quơ đùa nghịch với Lut để giết thời gian, kì nghỉ đã kết thúc rồi nên họ đang đợi xe đến đón.

~~~~~

- Vậy tối nay 8 giờ gặp nhau ở phố Từ Đàm nha. Ủm, ừm em biết rồi. Sẽ không ai biết đâu mà. Ủm, love you, moaz!

Cái tiếng gì vậy. Lò dò khẽ mở mắt, nhìn thấy một Vân Hy đang mỉm cười hạnh phúc, cô thoáng đơ người rồi chợt nhớ lại những gì mình vừa nghe được. Chắc lại hẹn ai đấy trong đám nam chủ kia, đúng là hậu cung nhiều người.

Nhóm người bọn cô được đặt cách cho đi riêng xe, cô với Vân Hy một xe, đám đực rựa còn lại thì tự mà chia ai đi với ai. Ngồi trên xe một lúc, lắc qua lắc lại cô liền có buồn ngủ nên cuộn người lại mà "" khò"" luôn.

Nhắm mắt lại ngủ tiếp, đường đi còn dài... thì cô đây vẫn còn ngủ...

~~~~~

- Ở Trần Văn Hy đâu?

Nhìn quanh bàn ăn rộng rãi có mấy người đàn ông với mình, cô buột miệng hỏi.

- Cô ấy...

- Nói...

- Bận việc...

- Nên...

- Ra ngoài...

- Rồi...

... Mấy người là đang chơi nói chữ sao? Mỗi người mấy chữ rồi cúi đầu vào ăn. =..=

Mà Trần Văn An, hẳn có thể nào quan tâm em gái mình một chút có được không? Làm như em gái của hàng xóm không bằng, nhờ bị bắt cóc tổng tiền thì làm sao?

Còn mấy người nữa, trong lòng cô đầy khinh bỉ các người. Người yêu đi mất mà còn không chịu hộ tổng theo sau nhờ đâu bị thằng nào nó hót mắt thì sao? Thì phải làm sao hả?

Khoan... thằng nào hót mắt... không lẽ...

- Ngoại tình!

Đập bàn đứng dậy nói lớn, cô khiến mọi chú ý tập trung về phía mình.

- Ai ngoại tình cơ?

Nhẹ ngẩng đầu lên, Bạch Đình Phong đưa mắt nhìn cô hỏi.

- Trần Văn Hy.

-... Cô bớt linh tinh được rồi đấy.

Như chẳng quan tâm, hắn nói một câu rồi lại lẳng lặng tiếp tục dùng bữa.

- Nhưng tôi nói thật mà, 8 giờ tối nay tại phố Tử Đằng cô ta có hẹn với người nào đó. Lúc đầu tôi còn tưởng là mấy anh nhưng mà mấy anh ở đây thì cô ta hẹn với ai? Tôi còn đề ý cô ta còn nói ""love you"" nữa mà...

Sau lời nói của cô, cả đám đàn ông lập tức đứng bật dậy rồi lũ lượt kéo nhau ra ngoài. Ngơ ngác nhìn theo, cô định đi theo nhưng không kịp... xe chạy mất rồi còn đâu...

~~~~~

* Cách.*

Nghe thấy tiếng cửa mở, đang ngồi trên salon nghịch điện thoại, cô trở mình ngồi dậy, chăm chú nhìn đám người đang bước vào.

Quái, sao sắc mặt của ai cũng kì lạ vậy? Đầu tiên là Lãnh Thiên Tuấn, kế đến là Loius Vương cùng Hàn Tử Thiên, tiếp đó là Bạch Đình Phong, Lâm Dương Vũ, cuối cùng là cặp anh em nhà họ Trần. Đợi đã, vẫn có người đi vào, cuối cùng là... Lục Cẩm Nhiên? À không phải, không phải, đây rõ ràng không phải Lục Cẩm Nhiên bạn cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lặng tiến đứng về phía góc phòng, cô im lặng.

Không gian tĩnh lặng bao trùm quanh đây, không một người nào lên tiếng, bầu không khí căng thẳng như nuốt trọn cả thế giới này.

Nuốt nước miếng, cô thực sự bị cái không gian này làm cho nổi hết cả da gà lên rồi. Cứ vốn nghĩ bọn họ sẽ như vậy mà nhìn nhau cho đến sáng mai cô trực quay đầu bỏ đi.

- Lãnh Thiên Tuyệt, cô biết đúng không?

- Há? Biết gì cơ?

- Chuyện của Văn Hy...

- Anh nói gì lạ vậy, Bạch Đình Phong? Tôi thì biết được chuyện gì chứ.

-... Vậy sao? Ngồi xuống đây đi.

Vỗ vỗ tay xuống chỗ bên cạnh mình, Lãnh Thiên Tuấn ra lệnh.

Ngoan ngoãn nghe theo lời Thiên Tuấn, cô nhẹ bước đến rồi ngồi cạnh hắn.

Tương chừng cái không gian tĩnh lặng này sẽ kết thúc nhưng không phải... nó lại tiếp tục yên tĩnh như ban đầu. Chán nản gặp người, đáng lẽ ra cô không nên hỏi họ câu hỏi đó như vậy thì sẽ không phải chịu đựng cái cách tra tấn kinh khủng này... haizz..

Không gian này thật sự rất yên tĩnh, dường như chẳng có âm thanh nào cả khiến người ta có thể ngủ luôn... giống như cô sắp tới vậy...

Ngáp to một cái, cô thật sự buồn ngủ muốn chết rồi..

-... Hy em có muốn nói gì không?

Lâm Dương Vũ bình thường đáng ghét là thế, từng từng là thế mà bây giờ tự dưng lại trở nên nghiêm túc lạ thường, hai tay chấp trước gối ánh mắt lạ kì nhìn Trần Văn Hy hỏi.

-...

Vân Hy trông cũng thực lạ, từ lúc bước vào trong này nàng luôn cúi đầu một lần ngược mắt lên nhìn cũng không có. Môi luôn mím chặt, run run. Nhờ câu nói này của Lâm Dương Vũ mà mới ngẩng đầu nhìn nhìn nhưng lại không nói gì tiếp tục duy trì im lặng.

- Em thật sự là không có gì muốn nói với chúng tôi sao?

Loius Vương cuối cùng cũng chịu mở miệng nhưng câu hỏi so với Lâm Dương Vũ cũng không có gì khác biệt lắm.

-...

Im lặng, lại là một khoảng im lặng..

- Máy người dùng hỏi cô ấy, có gì thì nói thẳng với tôi này.

Là giọng nữ, cuối cùng Cùng Vận cũng lên tiếng. Từ ánh mắt, gương mặt cùng giọng nói đều đánh vào tâm trạng mọi người ở đây, đặc biệt phải nói đến Thiên Tuyết, miệng cô thì thầm:

- Lục Cẩm Nhiên...

Nữ nhân quả thực rất yếu đuối, rất mỏng manh nhưng cũng rất mạnh mẽ đến không ngờ. Đừng nghĩ bạn có thể hiểu hết họ bởi đó vốn dĩ là không thể.

Giống như Cùng Vận bây giờ rõ ràng là đang lệ trào khóe mi nhưng bộ dáng lại kiên định, kiên cường.

- Vậy cô nói đi, chuyện này rốt cuộc là sao?

Bạch Đình Phong có chút động tâm.

- Tôi với cô ấy chính là như mấy người mình thấy, chúng tôi là thật sự...

- Nói dối, cô chính là đang nói dối. Làm sao có thể chứ, nếu như vậy thì làm sao... làm sao mà cô ấy cùng chúng tôi..

- Thế anh không cảm thấy kì lạ sao? Tại sao mỗi lần cùng cô ấy mấy người các anh lại chẳng nhớ gì ngoài " khúc dạo đầu"?

Lâm Dương Vũ cứng họng, thần thờ ngồi xuống, ánh mắt vô định.

- Cô sẽ không lừa dối chúng tôi?

Âm vực thấp, còn ai ngoài Lãnh Thiên Tuấn.

Nhếch môi cười đau khổ.

- Nay nghĩ tôi sẽ đem cái này ra đùa sao?

Huyếch huyếch tay Trần Văn An, cô hỏi nhỏ:

- Cô ấy là ai vậy?

-... Cô không biết cô ấy sao? Cùng Vận, cô ta là Cùng Vận.

Vẫn thắc mắc nhưng có vẻ với khung cảnh này thì cô không thắc mắc được rồi.

Chuyện này thực kì quái, cô từ đầu đến tận giờ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt mình. Vì có gì mà mấy người họ đều phản ứng mạnh như vậy?

Đột nhiên Trần Văn Hy đến quỳ gối xuống trước Trần Văn An, cúi đầu không dám ngẩng lên.

- Anh hai, em xin lỗi. Em biết bản thân thật sự không thể được tha thứ. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ càng không có tư cách mở miệng xin anh cùng mọi người tha thứ cho em.. nhưng chỉ mong anh làm ơn đừng nói cho cha biết, em..

* Chát.*

Lấy tay che má phải, môi run run, nước mắt cũng không kiềm được mà chảy xuống.

- Đánh anh cũng đánh rồi vậy làm ơn đừng nói cha biết được không? Em van cầu anh..

-...

Dứt lời Trần Văn An liền quay đầu bỏ đi để lại phía sau một Trần Văn Hy như khóc như cười.

Nước mắt vẫn chảy dài, môi vẫn tiếp tục cười nhưng là nụ cười của tủi nhục, của đau khổ tột cùng. Nhìn thấy cảnh này Cùng Vận ở phía sau nhìn không được đành một, hai bước đến bên nàng ôm nàng vào lòng an ủi.

Lãnh Thiên Tuấn nhắm mắt xoa thái dương, Lâm Dương Vũ lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, bạch Đình Phong cúi đầu không nói, Loius Vương quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa chỉ có Hàn Tử Thiên vẫn nhất nhất im lặng không nói cũng không biểu cảm gì cả.

Cô là nên trở về phòng hay là ở lại đây nhìn cảnh bi thương này?

- Về phòng đi, tôi dẫn hai người về phòng.

Chủ động giúp đỡ người khác không phải là lần đầu tiên nhưng giúp đỡ Trần Văn Hy thì quả thực đúng là lần đầu tiên của cô.

- Cảm ơn...

Nhẹ cảm ơn một tiếng, Văn Hy vừa đưa tay nắm lấy bàn tay cô thì bị Cùng Vận gạt phăng ra, cô ta lớn tiếng:

- Không cần, chúng tôi không cần cô giúp đỡ. Không cần phải giả bộ nhân nghĩa, muốn sĩ nhục thì làm đi.

- Sĩ nhục gì chứ?

- Cô lại còn giả bộ ngây thơ, chuyện chúng tôi là less, chúng tôi yêu nhau không phải cô đã biết rồi thông báo cho đám người này rồi sao? Đi nào Hy, tôi đưa em đi khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mất thâm quang đen cả một mảng, bông mắt sưng phồng, mặt mày tái nhợt không có lấy chút sức sống. Vỗ vỗ vào mặt mình mấy cái rồi lại dùng tay véo má... haizz cô thật sự là bị bọn người kia bức muốn chết luôn rồi mà.

Cả đêm qua không ngủ, cứ nhắm mắt lại là hình ảnh hai người Cùng vận với Trần Văn Hy đỡ nhau rời khỏi nhà liền hiện ra. Thật sự là quá ám ảnh người mà.

Thoa một chút kem che khuyết điểm... lần đầu cô chủ động dùng mỹ phẩm đấy. ~.~

~~~~~

- Tiểu Tuyết, lại đây ăn sáng.

Nhìn thấy cô xuống nhà, Lãnh Thiên Thiên liền gọi cô vào phòng bếp.

Nghe lời cô kéo ghế, ngồi xuống bàn ăn. Nhìn xung quanh không thấy ai ngoài Thiên Tuấn cùng mấy cô giúp việc thiết nghĩ đám người kia liền rời đi cả rồi.

Ngâm dưa, cô lén để ý sắc mặt của Thiên Tuấn...

- Có gì thắc mắc thì hỏi đi.

- Ừm, thì là... ừm... chuyện của Trần Văn Hy ấy...

-... Sao?

- Anh không cảm thấy gì sao?

-...

Không trả lời, hần đẩy ghế ra rồi rời khỏi bàn ăn.

Chán nản, mọi người hiện tại đều bị Cùng Vận cùng Văn Hy làm cho điên lên rồi. Cô còn vậy thì thử hỏi xem, rõ ràng người ta còn là người yêu thì cảm

nhận phải tôi tệ ra làm sao.

* Brừ brừ.*

- Alo?

- Lãnh Thiên Tuyết... hức... cô nói xem... hức, tôi phải làm sao? Hức...

Cái giọng điệu này... không lẽ vì chuyện của hai người kia mà say đến mất nhân tính rồi?

- Này, nói đi, anh đang ở đâu?

- Hức... không. Hi hi, cô biết không... tôi có một bí mật đó... hức, hi hi. Nhưng... hức.. không nói cho cô biết đâu... hức...

Tên điên này, say rồi mà còn thích kích người ta nổi máu điên.

- Anh đang ở đâu?

- Hà? Cái gì cơ? Tôi... hức... đang ở Indok...

Trực tiếp tắt máy, say xỉn lại còn ở Indok... tên này xác định sốc tinh đến nổi mất não luôn đi.

~~~~~

Nhờ tấm thẻ thành viên của Lãnh Thiên Tuấn cô mới được vào đây nhưng nhìn vẻ mặt của mấy tên bảo vệ kia có vẻ không tin lắm nên cô phải hành động nhanh chóng mới được.

Gi... Lãnh Thiên Tuấn kia cho cô mượn thẻ á? Không, không cô đây rõ ràng là vừa mới chôm được...

Mà thôi, quan tâm làm gì dù sao Indok cũng không phải nơi nên lưu lại lâu. Móc điện thoại ra bấm bấm mấy cái, cô gọi:

- Này. Anh đang ở xá xinh nào của Indok đấy, tôi đến rồi này.

Nhìn quanh tứ phía, đảo mắt tìm kiếm... à mà thôi chắc hẳn không trả lời được đâu. Vì sao ư? Đang nôn thốc nôn tháo ở kia kia.

Tắt máy, cô tiến đến vỗ vỗ lưng hân... trời ạ có cần vì tình mà khổ đến vậy không?

- Hà? Lãnh Thiên Tuyết... hức... sao cô lại ở đây?

Bộ dạng say xỉn, quên trời quên đất, cả người đều là nòng nặc mùi rượu đặc biệt nồng lại còn có chút chua chua thực khiến người đứng cạnh nổi điên mà.

Nhấn mặt một chút, cô nói:

- Tôi đưa anh về, chỗ này thật sự không nên ở lại lâu. còn chưa kể anh còn đang say như vậy nữa.

- Cô đến an ủi tôi sao? Hức!

-...

- Được thôi, về nhà nào... hức...

Chật vật đỡ cái tên say xỉn, cô bước chân nhanh chóng ra khỏi Indok, vừa lên xe liền bị một đám người bảo vệ ở phía sau đuổi theo.

Chửi thề một tiếng, cô lập tức cho xe chuyển bánh.

~~~~~

Haizz... cũng chẳng trách được ai, tại cô chôm thẻ thành viên Indok của Lãnh Thiên Tuấn nên mới ra nông nỗi này. Nhưng cô đâu có sai đâu, cô là đang giúp người hoạn nạn mà.

Quay lại nhìn Lâm Dương Vũ ở phía sau, cô thầm thở dài... lụy tình thật mà...

Có thể nói trong các nam chính hân chính là người yêu Vân Hy sâu đậm nhất. Nói thể không phải có ý những tên còn lại không yêu Vân Hy nhưng Dương Vũ hân ta lại kiêu thật sự rất dễ ý đến nữ chính Vân Hy này.

Có cái giai đoạn khi mấy người bọn họ xác lập mối quan hệ nhiều người này hân ta thật sự mất rất nhiều thời gian để chấp nhận.

Bởi làm sao mà có thể có một người đàn ông nào toàn tâm toàn ý chia sẻ người phụ nữ của mình đâu. Bề nổi hòa ổn là vậy chứ trong góc khuất đâu phải ai cũng rõ.

~~~~~  
* Phịch.*

- Uống cho lấm vào để rồi say xỉn.

Bầu môi khinh bi cái người đang nằm trên giường... haizz cô cũng thật sự hết cách rồi, đành cho hấn ngủ ở khách sạn vậy. Biết làm sao được địa chỉ nhà hấn cô không nhớ, hỏi hấn thì cũng như không mà gọi hỏi Lãnh Thiên Tuấn thì lại là cả vấn đề... vậy nên nghỉ đi, cô để hấn ở khách sạn là tốt lắm rồi.

Quay vào nhà tắm lấy khăn lạnh lau mặt cho hấn, đã giúp thì giúp cho trót vậy, cô đây cũng đâu phải người vô tình, máu lạnh đâu.

Xong xuôi đâu đấy, cô trở người định hướng cửa phòng mà đi ra thì...

- Hức hức... đừng đi... Hy, trở lại...

... Khóc rồi...

Nhẹ nhàng đến bên hấn, cúi đầu thấp xuống một chút... cô lôi điện thoại ra chụp, quay phim

Mỗi tiếng " tách" cùng với ánh đèn flash hiện lên là một câu nói của cô:

- Đây thì lụy tình này... đây thì say tình này... đây thì để bà đây bị rượt này... đây thì xin như chó chết này... đây thì chết với bà.

Cạn lời... =.=

Nhiệm vụ hoàn thành cô chỉnh lại tư thế của hấn, đắp chăn gọn gàng rồi ung dung ra khỏi phòng như chưa có chuyện gì xảy ra.

~~~~~  
END CHAP!

Chap mới nào bà con... Chap 36 up từ hôm mùng 2/9... chap 37 thì tận 23/9 mới up. Tui thấy mình thật vi diệu quá mà... ~.~

Mà có ai nhớ tui không nà! >.<

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Bộp.*

- Con xem đi, xem rằng con đã làm ra chuyện gì hả?

- Con không có, con chỉ..

- Không có? Con nói không có liền là không có được sao?

- Nhưng rõ ràng...

- Con tự xem lại mà kiểm điểm bản thân đi, đừng làm cho loại chuyện này phát sinh thêm lần nữa.

-...

"" Tiểu thư Lãnh Thiên Tuyết cùng thiếu gia nhà họ Lâm đang hẹn hò"" dòng chữ nổi bật xuất hiện trên trang nhất của tuần báo Hoa San, kèm theo đó là bức hình cô đỡ Lâm Dương vũ từ trong xe đi vào khách sạn.

Hờ hờ, cô còn gì để nói nữa sao? Hình ảnh đấy là thật, chuyện cô đưa Lâm Dương Vũ vào khách sạn cũng chẳng phải sai, quan trọng là cái tiêu đề này cũng giật tít quá lên để câu view đi.

Mặt không biến sắc, cô ung dung ngồi xuống salon mềm mại lướt web. Cái này được một thời gian kiểu gì cũng sẽ tự lắng xuống, chỉ cần cô cùng Lâm Dương Vũ hai bên kiên trì im lặng, tránh gặp mặt nhau... vậy là ổn thỏa. Càng lên tiếng thì lại càng bị hiểu lầm, cô đây cũng không có ngu đi.

Im lặng được một chút, cô đột nhiên đứng dậy, đơ người nhìn vào màn hình điện thoại... "" Lâm Dương Vũ thừa nhận có cảm tình với tiểu thư họ Lành""...

Đây rốt cuộc là cái sự tình gì? Hấn... hấn... cô... cô... ôi trời ạ, có phải vì lụy tình mà mắt não luôn rồi không?

Trực tiếp bỏ lại điện thoại, cô như bay phi ra cửa, nhanh nhẹn đi giày vào, thuận thực vào gara lấy xe hơi rồi lao đi vun vút.

~~~~~  
- Lâm Dương Vũ anh mau ra đây cho tôi!

Tay không đập cửa, giờ có đau tay cô cũng chẳng qua tâm.

- Cô kia cô bị điên hả? Ai là Lâm Dương Vũ ở đây hả?

Người đàn ông to béo xuất hiện phía sau cánh cửa mặt hầm hầm nổi giận. Làm gì có chuyện mới sáng ra liền có cái kiểu đập cửa gào thét như vậy?

Ồ, đây không phải nhà Lâm Dương Vũ sao?

- Dạ, bác cho cháu hỏi đây có phải nhà của lâm Dương Vũ - thiếu gia họ Lâm không ạ?

- Thiếu gia nhà họ Lâm nào ở đây? Tôi chẳng biết ở đây có người nào tên là Lâm Dương Vũ cả.

Ông ta có vẻ bức lắm những vẫn kiên nhẫn đứng đó trả lời.

Không thể nào. Rõ ràng đây là nhà của Lâm Dương Vũ mà, cô vừa nãy trên tuần báo Hoa San có thấy ghi địa chỉ nhà hấn mà. Phó Ngọc Tuyền, khu chung cư Nhất Mộc, số 34... Nhịn khoảng được, cô liền buột miệng hỏi:

- Vậy đây có phải phố Ngọc Tuyền khu Nhất Mộc không ạ?

- Phố Ngọc Tuyền thì phải chứ khu Nhất Mộc thì không. Đây rõ ràng là khu Nhất Lộc.

Ông ta cau gắt, ghét ra mặt kiểu như cô mà còn hỏi thêm câu nào nữa ông ta liền không ngại cho cô một đập.

Cúi đầu ái ngại, chắc do bạn nãy bất cẩn quá liền không để ý. Thấy có chữ "Nhất" thì liền lao vào.

- À, vậy sao? Thành thật xin lỗi lỗi bác, cháu là bị nhầm địa chỉ...

- CÚT!

Ông ta gầm lên, cô liền lúng túng cúi đầu rồi chạy đi.

~~~~~  
* Píhng poong *

Nhấn chuông một cái, đợi không lâu liền có người ra mở cửa nhưng không phải Lâm Dương Vũ... là một người phụ nữ trông có vẻ đã quá tứ tuần.

- A, chào cô. Lâm Dương Vũ có đây không ạ?

- À có, cô là Lành Thiên Tuyết phải không? Mời cô vào, thiếu gia đang đợi cô.

Nở nụ cười phúc hậu, người phụ nữ niềm nở dẫn cô vào phòng Lâm Dương Vũ. Dẫn đến phòng thì gõ cửa mấy cái rồi cúi đầu chào cô song thì rời đi.

- Lành Thiên Tuyết?

Giọng nói trầm ổn của Lâm Dương Vũ vọng ra, còn đặc biệt khàn khàn, có lẽ mấy ngày qua hấn thật sự không ổn.

- Ừm, là tôi.

- Vào đi, cửa không khóa.

- Cảm ơn.

Bước vào trong gian phòng, bao trùm lên mọi vật là một mảng tối đen, tĩnh mịch đến lạ thường, nếu để ý kỹ chắc chắn sẽ thấy mấy chai rượu đang nằm

lăn lóc trên sàn.

- Anh còn ổn chứ?

- Tôi? Trông giống có chỗ nào không ổn sao?

- Nhưng mà rượu...

- Nam nhân đều có uống rượu không phải sao?

Quay người lại nhìn cô, hần cười nhạt, ánh mắt đượm buồn lại chất chứa gì đó vô cảm...

Hần nói hần ổn? Có trời mới tin. Hần chính là tên nam chính ít động đến rượu bia nhất... không, phải là không động đến rượu bia mà bây giờ lại uống đến nhiều như vậy. Nói đi, đến bị ngu cũng biết là hần không ổn.

- Mà, chuyện trên tuần báo Hoa San...

- Xin lỗi cô.

- Xin lỗi? Sao anh lại xin lỗi tôi? Tại tôi đưa anh vào khách sạn nên mới phát sinh ra chuyện này, hần là đạo này anh cũng không có được bình yên gì đi. Người phải xin lỗi là tôi mới đúng.

-... Nhưng người chụp ảnh là do tôi thuê.

Sững người, mắt tròn tròn ngạc nhiên. Scandal thì cô đây không thiếu nhưng là trước khi cô xuyên vào nhưng còn bây giờ nếu có phát sinh ra cái loại như "" Lãnh tiểu thư giải bộ ngoạn hiền"" thì cô cũng chẳng lấy cái gì làm lạ. Nhưng với Lâm Dương Vũ thì khác, tạo scandal cùng cô có lợi gì cho hần sao? Có hại gì cho cô sao?

-... Tại sao?

- Có lẽ là tạo màu sắc cho cuộc sống đầy nhàm chán...

- Anh điên rồi!

- Phải, tôi điên rồi. Điên rồi nên mới làm ra loại chuyện này, điên rồi nên mới giả bộ say, điên rồi nên mới ngày ngày nhớ mong cô, điên rồi nên mới có thể vì Hy bỏ rơi tôi mà có chút phản kích.

Hần như thú dữ, phát điên lên, cả người giống như mất bình tĩnh mà gào thét.

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Bó chân ngồi im lặng trong phòng... những lời Lâm Dương Vũ nói vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô.

Lời hần nói... là thật? Lời hần nói... có thể tin được sao? Vẫn cảm thấy có chút không thực, nhưng cái chính đây chính là chuyện mà cô không ngờ đến nhất.

Làm sao mà có thể. Rõ ràng Lâm Dương Vũ... haizz, bỏ đi, bỏ đi... cô đây vẫn nên quên hết đi thì tốt hơn. Để bản thân đỡ phiền muộn, để mình đỡ bị ảo tưởng một chút... quên đi cái chuyện này vẫn là cách tốt nhất.

* Cộc cộc.*

- Ai vậy?

- Vân An!

Chẳng suy nghĩ gì nhiều cô lập tức nhảy xuống giường ra mở cửa cho hần.

Vân An đến rồi!

Mở cửa, đập vào mắt cô là nụ cười ấm áp của hân. Đùa chứ, cô đây thật sự nhớ hân muốn chết, nhất là trong tình cảnh này lại càng nhớ hân hơn... bởi hân chính là người tốt nhất...

- Cô đen đi rồi!

Phụt! Cái tên đáng ghét!

- Anh cũng già đi trông thấy.

- Vậy sao? Vậy tôi đã là người đàn ông chân chính rồi.

... Hân làm như mình còn trẻ lắm không bằng... cũng nửa 50 rồi chứ trẻ gì nữa... ~.~

Lòng thầm khinh bỉ nhưng môi vẫn nở nụ cười ngọt:

- Đúng, đúng a. Anh giờ là "" đàn ông chân chính"" rồi..

Không nói gì hân nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, lại còn rất chăm chú. Nhìn thấy cô nguýt hân mà hân cũng tỏ ra như không, làm xong chuyện mới mở miệng từ từ nói:

- Cô có chuyện gì hả?

- Tôi? Có chuyện? Làm gì có, anh nhìn xem, tôi là rất khỏe mạnh.

- Vậy được rồi, tôi về đây.

Ồ, cái quần... què... Hân ta là đang trêu ngươi cô? Đến chỉ để châm chọc, để nhìn, để hỏi và rồi cuối cùng là đi như vậy sao? =.=

- Thế anh đến đây rút cuộc để làm gì?

- Tiện đường liền ghé qua chơi.

- Vậy anh cũng tiện chân mà về nhanh đi.

- Không cần nhắc, tôi là đang làm như vậy.

~...

~~~~~  
CH... thật quá thừa tiền đi!

Đưa sinh viên đi thực tập tại các công ty lớn, đưa sinh viên đi dã ngoại... giờ thì lại mời các giám đốc trẻ của các công ty lớn đến CH để chia sẻ kinh nghiệm. Nói đi, CH đúng thật quá thừa tiền!

#Sự thật hiển nhiên đúng... thì hiện tại đơn... ~.~

Gi mà chứng khoán, gì mà cổ phần còn cái gì gọi là vốn đầu tư... cô đây thật sự bị cái này hành tới chết mà. Gật gù muốn ngủ nhưng kết quả lại bị giọng nói quen thuộc làm cho tỉnh táo.

- Chào các bạn sinh viên của CH thân mến! Tôi là Loius Vương đến từ Bitues.

- A a a! Soái ca!

Đám nữ sinh trong trường không ngừng gào thét, âm thanh so với mấy cái loa của CH chất lượng còn tốt hơn, âm thanh còn sống động hơn mấy phần.  
~.~

Mấy người gào thét, điên cuồng là việc của mấy người. Còn Lãnh Thiên Tuyết tròn to mắt ra nhìn là việc của Lãnh Thiên Tuyết.

Cả hội trường hỗn loạn vì sự xuất hiện của Loius Vương, cũng phải thôi mấy vị "" giám đốc trẻ"" vừa rời nhà trường giới thiệu đều là "" hàng giả 100%"" , cả thầy đều là các vị nửa thế kỉ. Loius Vương vừa trẻ, vừa đẹp trai lại có tiếng như vậy bảo sao họ không gào thét một trận cho đã.

Sau khi khiến các sinh viên trong hội trường náo loạn một phen, Loius Vương cười mỉm một cái, đôi mắt cong cong lại có thể khiến các sinh viên nghiêm túc ngồi xuống lắng nghe hân nói... quả thực rất có mị lực...

Không mặc vest cũng chẳng thắt caravat, hần độc nhất trên người là áo sơ mi đen làm từ vải nhung ở bụng hai cái cúc ở trên cùng, quần tây trang cùng màu ôm lấy đôi chân thon dài. Gương mặt của hần là sự hòa quyện hài hòa giữa vẻ đẹp phương Đông và phương Tây. Nói xem, ai mà không phát cuồng vì hần thì chính là bị điên rồi.

Và cô... đương nhiên là không thể bị điên được rồi, cô đây cũng là đang ngất ngay trước vẻ đẹp của hần.

Yết hầu chuyển động lên xuống theo mỗi câu nói, giọng nói trầm ấm đầy mị lực như rót mật vào tai, làn da trắng nổi bật trên tone đen của quần áo, đặc biệt eo lại cực kì thon...

~~~~~

- CH năm nay thật biết đùa người.

Nữ sinh A bức xúc, bặm chặt môi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Cái gì mà giám đốc trẻ... đều là lừa người!

Nữ sinh B bĩu môi, thái độ khinh bỉ ra mặt.

- Nhưng may hôm nay còn có Loius Vương đến không nhất định tôi ngủ luôn rồi...

Nữ sinh C mắt sáng ngời, hồi tưởng lại hình ảnh của vị giám đốc trẻ Bitues.

- A, thật là. Không nhắc thì thôi, mà nhắc lại nguoi lại khiến ta "" thêm nhỏ dãi"" a~~~~.

Nữ sinh A tay vung chân múa, cả người đều là thích thú khi nhắc đến Loius Vương.

Đoàn sinh viên dần từ hội trường tản ra, là nam thì tay không ngừng ghi chép kinh nghiệm học tập được còn là nữ đều là cảm điện thoại ngắm hình Loius Vương. Thật sự quá khác biệt.

Lãnh Thiên Tuyết như từ trong giấc mộng bước ra, cả người mơ mơ hồ hồ không rõ, thần trí bất ổn, trong đầu đều là ngập tràn hình ảnh của Loius Vương.

Hần đẹp... cô biết, hần có phong cách thời trang tốt... cô cũng biết... chỉ là hôm nay hần quá vô thực đi, đẹp đến nỗi không ngờ được... Cái này không thể tránh được ai bảo hần là người cuối cùng, ai bảo hần xuất hiện đúng lúc cô đây đang chuẩn bị mộng đẹp để gặp nam thân, ai bảo hần là mặc sơ mi đen?

* Brừ, brừ.*

"" Đến gặp tôi... bây giờ... ""

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Năm phút... mười phút... ba mươi phút... một tiếng... một tiếng! Thật sự là một tiếng đã trôi qua rồi mà sao người vẫn chẳng thấy đâu? Vừa lúc lời điện thoại ra liền có cuộc gọi đến:

- Lãnh Thiên Tuyết cô vẫn ở chỗ hẹn sao?

- Thế không phải anh hẹn gặp tôi à?

- Xin lỗi nhé, tôi có việc bận mất rồi... hẹn cô hôm khác nhé.

- Này, này...

* Tut, tut, tut.*

Tất máy luôn rồi...

Giỏi, giỏi lắm. Khá khen cho tên lưu manh nhà người. Năm phút, mười phút còn được nhưng đây chính là một tiếng đấy, thật sự là một tiếng đấy. Leo cây? Cô đây không giỏi món đấy... =.=

Loius Vương, từ nay ta với người không đội trời chung!

~~~~~

- Nay thì leo cây! Nay thì lưu manh! Nay thì cà chón!

Không ngừng đâm mạnh vào gấu bông trước mặt, Thiên Tuyết dùng tất cả thể lực tích lũy 18 năm trời của bản thân để ra tay. Là tại cái tên Loius Vương kia cô đây mới về nhà muộn rồi bị bố mẹ cùng Lãnh Thiên Tuấn kêu quá trời.

Nhớ lại lúc cô nhận được tin nhắn của hắn là lúc năm giờ ba mươi phút, cô đây tốn mất hai mươi phút để đến địa điểm hẹn rồi lại tốn mất một tiếng để chờ hắn nhưng lại bị hắn cho leo cây, mất thêm mười phút để đón taxi, mười lăm phút để tha con gấu bông này, tiếp đến là mất ba mươi phút để ngồi taxi về nhà và cuối cùng là thêm một tiếng nữa để nghe "" dân ca"" made in Lãnh tộc...

Woah... vậy là cô đã tốn ba tiếng mười lăm phút cuộc đời cho hắn... =))

Trời hôm nay rất đẹp, mọi thứ đều thuận lợi ngoại trừ ba tiếng mười lăm phút "" ác quí"" kia... nhưng tâm trạng của cô hôm nay phi thường cảm thấy không tốt, giống như ngày có mưa mà mãi không dứt.

Mệt mỏi cô nằm phịch xuống, đè lên con gấu bông lớn gấp đôi bản thân mà mình tùy tiện đem từ cửa hàng thú bông về. Quả không phí tiền mua... nằm rất thoải mái, mềm mềm, ấm ấm..

Tay không ngừng vuốt ve bộ lông mềm mịn của bé gấu dưới thân, Lãnh Thiên Tuyết vô thức chìm vào giấc mộng không hay.

"" Tôi thích em, bên tôi nhé."" Chẳng trai thứ nhất ngỏ lời.

"" Tôi yêu em!"" Chẳng trai thứ hai mở miệng.

"" Mười ba năm, tôi đã chờ đủ lâu rồi..."" Chẳng trai thứ ba giọng buồn buồn.

"" Quá khứ, hiện tại và cả tương lai cũng chỉ vì em."" Chẳng trai thứ tư cười mỉm.

"" Lời hứa của chúng ta... giờ đã đến lúc em phải thực hiện."" Chẳng trai thứ năm điềm tĩnh.

"" Chăm sóc em, an ủi em, bên cạnh em... chính là tôi đều đã làm"" Chẳng trai thứ sáu cất giọng trầm ổn.

Môi cười mắt híp, chỉ thiếu nước miếng chảy ra... Lãnh Thiên Tuyết mẫn nguyện chìm trong giấc mộng của bản thân. Hình ảnh mờ ảo của đàn nam thân vừa tỏ tình dần hiện rõ... Lãnh Thiên Tuấn, Loius Vương, Hàn Tử Thiên, Lâm Dương Vũ, Bạch Đình Phong và Trần Văn An...

Giật mình tỉnh giấc, đây chính là ác mộng... là ác mộng... Tại sao cô có thể nằm mơ như thế được?

~~~~~

Sau lần mộng đó cô đến một người trong đám nam chính kia đều không có gặp mặt... đến cả Lãnh Thiên Tuấn cũng bốc hơi đầu mất. Ở cùng một nhà nhưng kẻ đi sớm, người về muộn có muốn cũng chẳng gặp được.

Vẫn như mọi ngày, vẫn quần jeans, vẫn áo sơ mi, vẫn giày thể thao, cũng vẫn là cách buộc tóc đuôi ngựa quen thuộc, cuộc sống của cô dần bình ổn chỉ có đi học và về nhà.

Sống một cuộc sống như bao người, không có soi xét cũng chẳng có thị phi, bản thân cứ như là không khí mà sống qua ngày... đây chính là cuộc sống mà bấy lâu cô mong ước. Nhưng là của quá khứ, là của Trần Thiên Tuyết trước đây chứ không phải là hiện tại, của Lãnh Thiên Tuyết bây giờ.

Ăn xong cơm tối cô yên lặng ngồi xem tin tức cùng bố mẹ. Tin tức thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt, cả thầy đều là chứng khoán rồi cổ phần, lãi suất mà cô không hứng thú nhưng biết làm sao đây, cô đâu thể chạy được chỉ có thể ở lại cùng "" đám thế sự""...

Cứ nghĩ buổi tối cứ như vậy mà trôi qua nhưng ai ngờ...

- Sau đây là tin tức nổi bật... Trần tiểu thư của Trần gia cùng nữ doanh nhân Cùng Vận công bố yêu đương, chính thức lên tiếng về chuyện yêu cùng lúc năm vị thiếu gia nổi tiếng..

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến... Về trước cô còn có thể nghe rõ chứ về sau hoàn toàn biệt tăm... Quay sang nhìn hai người bên cạnh về mặt bình thản, cô thật sự ngạc nhiên... họ không nổi giận với Trần Văn Hy sao? Cô ta là lừa gạt con trai của hai người đấy.

- Ông này, Tiểu Hy nó công bố thật rồi kia...

- Chứ biết làm sao, chuyện yêu đương thì đâu có thể ép buộc.

- Cũng may là Tuấn nhi có nói trước không thì...

...

Thì ra là Lãnh Thiên Tuấn... thảo nào...

~~~~~

- Cô là Lãnh Thiên Tuyết phải không ạ?

- Đúng là tôi.

- Đây là bưu phẩm gửi cho cô.

- Tôi? Cho tôi sao?

- Vâng, phiền cô kí tên.

-... Được, cảm ơn anh.

...

Bưu phẩm? Cô nhớ là bản thân có mua gì đâu ta? Vậy tại sao lại có bưu phẩm gửi tới? Không lẽ nhầm người? Cũng không đúng, trên đây còn in rõ số nhà cùng tên của cô mà... Mà kệ, cứ mở ra trước đã.

Bóc từng lớp giấy bọc, đồ vật được gửi đến cũng dần hiện ra trước mắt... là một khung ảnh. Quay ngược lại nhìn tấm ảnh ở bên trong, là một bé gái đứng trước đồng hồ Big Ben cười xinh xắn... Thật quen thuộc... không lẽ...

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tiểu Hy, thần thờ gì vậy?

- Không có, em chỉ cảm thấy có chút bất ngờ thôi.

- Bất ngờ?

- Đúng vậy, ban đầu em còn nghĩ sự việc này sẽ chẳng êm xuôi như vậy...

Cùng Vận không nói, đưa ly sữa cho nàng rồi lặng ngồi.

Cả hai cứ thế cùng trầm mặc, chả ai nói câu gì bởi có nói họ cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Con đường này quá chông gai, chỉ sợ nói ra rồi sẽ lại nảy sinh bất đồng.

- Vân An giúp em?

Cùng Vận đột ngột lên tiếng.

- Không biết... anh hai vốn đang rất tức giận...

Một câu "" không biết"" của Vân Hy dường như chẳng làm thay đổi được suy nghĩ của Cùng Vận. Cô ta biết, ngoài Trần Vân An ra chẳng ai có thể giải quyết chuyện này cho họ cả. Cô ta dù sao cũng chỉ là doanh nhân, lấy đâu ra cái năng lực che trời, chắn đất như vậy.

- Thôi, đi ăn sáng. Em cũng đâu có thể uống mỗi sữa như vậy.

- Vâng!

Một câu nói tưởng chừng như đơn giản nhưng lại khiến đối phương ấm lòng. Bên cạnh người mình thương, mỗi sáng thức dậy là thấy nhau, cùng bên nhau trò chuyện thủ thỉ... nói đi, đòi người được như vậy không phải là quá sung sướng rồi sao? Chẳng lo toan, chẳng tính toán cứ như vậy mà đi hết cả một đời...

~~~~~

Một tuần trôi qua, Lãnh Thiên Tuyết ngày nào cũng nhận được bưu phẩm. Không phải là quà cáp này nọ mà chỉ đơn giản là... chiếc váy, đôi giày, kẹp tóc,... của cô bé trong khung hình lần trước được gửi đến.

Cô bé... um, không phải. Phải là Lãnh Thiên Tuyết ngày xưa mới đúng. Nhưng mặc kệ là của Lãnh Thiên Tuyết nhưng vì có gì lại có người gửi những thứ đó đến đây. Máy thứ đó cũng đâu còn dùng được, Lãnh Thiên Tuyết bây giờ cũng đâu có thể mặc nó.

Vẫn biết là không dùng được nhưng cô vẫn xếp chúng trong một cái hộp đặt dưới gầm giường. Kỳ vật không phải là nên nâng niu, trân trọng sao?

* Brừ brừ.*

Có điện thoại... số lạ? Toan định tắt máy nhưng chẳng biết thế nào cô vẫn đưa lên tai nghe:

- Alo, xin hỏi ai đấy ạ?

-...

- Xin phép hỏi ai ở đầu máy bên kia đấy ạ?

-...

Đối phương vẫn tiếp tục im lặng, không hé miệng một lời.

- Tôi là Lãnh Thiên Tuyết, có phải là nhầm máy rồi không?

-...

Thiệt nghĩ người bên kia có lẽ do ngại ngùng vì nhầm máy mà không dám mở lời, cô có chút muốn cười liền cố nín lại mà nhẹ giọng:

- Vậy tôi tắt máy đây...

- Ừm, tôi không có gọi nhầm số...

Phía bên kia đầu máy giọng trầm ôn, nam tính có chút phong trần, lúc này cô mới dám xưng hô chứ từ nãy đâu biết người ta là nam hay nữ nên chỉ nói trống không

- Vậy không hiểu anh gọi cho tôi có mục đích gì?

- Không..

- Không có?

- Không.. không phải..

- Vậy rốt cuộc là thế nào?

Phía bên kia ậm ờ một lúc mới mở miệng, lại là mấy câu hỏi chẳng liên quan:

- Cô khỏe không?

-... Tôi khỏe...

- Cô ăn uống có đầy đủ không?

- Đủ hơn những gì tôi cần...

- Cô ngủ có đủ giấc không?

-... Tôi sắp thành con lợn nái rồi.. =..=

Người bên kia hình như càng hỏi lại càng hăng, lại còn dường như không thấy sự kì lạ của bản thân khi liên tiếp hỏi mấy câu hỏi chẳng liên quan làm cô có cảm giác như bản thân đang bị trêu đùa.

- Có phiền khi anh dừng hỏi mấy câu như vậy được không? Cái tôi cần biết là vì sao anh gọi cho tôi.

- À, xin lỗi..

-...

- Tôi chỉ muốn hỏi mấy món đồ kia cô nhận được chưa?

- Là khung hình với váy, giày,... trông cũ cũ đấy á?

- Là nó.

- Tôi nhận được rồi... không...

Tất máy rồi...

Trêu người, hấn ta đích thị là đang trêu người cô. Giỏi, giỏi lắm đừng để cô tìm ra hấn ta. Ế, không phải là có thể tra số điện thoại sao?

Hí hứng mở lại điện thoại và rồi... lại tắt. Cô đâu biết tra số... =.=

Nhưng không phải là có thể tìm người tra sao? Lại mở điện thoại, gọi điện một chút rồi đi ra khỏi nhà. Cô đây còn phải đến CH để chăm chỉ...

~~~~~

- Cậu chủ, nhiệm vụ đã hoàn thành.

- Có bị phát hiện không?

- Cái này tôi nghĩ chắc là không.

- "" Chắc là "" là có ý gì?

-...

- Tiếp tục, đừng quay lại đây báo cáo cho tôi khi chưa chắc chắn. Không thì anh hấn biết hậu quả ra sao rồi nhỉ?

- Rồi.

Người đàn ông nọ nhanh nhẹn rồi đi để lại trong phòng tôi chàng trai cao lớn. Cả căn phòng lớn chẳng bật nổi lấy một cái đèn, riêng chỉ trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh một cô gái... cười thật dễ thương, thật xinh đẹp...

Chàng trai kia mỉm cười nhẹ, ánh mắt thâm tình đưa tay vuốt nhẹ gương mặt cô gái trên màn hình kia, khẽ nói:

- Tôi yêu em, em cũng yêu tôi phải không?

Chẳng được bao lâu, chàng trai kia lại như phát điên hét lớn, dùng cây gậy bóng chày được để sẵn gần đấy ném thẳng về phía màn hình lớn... vỡ tan...

- Không, không, em phải yêu tôi, phải ở bên tôi... Em là của riêng mình tôi, Lãnh Thiên Tuyết...

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

"Thế giới này thật xinh đẹp nhưng cũng thật đáng sợ. Nó sẽ là màu hồng với nhiều người nhưng cũng có thể là màu đen xám xịt với đa số khác. Chẳng ai biết trước được bởi biết trước thì chúng ta đâu cần phải sống trong hy vọng?"

Thế giới này tàn nhẫn? Đúng, nó thật tàn nhẫn... Tại sao thế giới này lại có thể tàn nhẫn đến như vậy? Không, phải là tại sao con người chúng ta lại có những cảm xúc như vậy? Thật tàn nhẫn... Tình yêu, lòng đố kỵ, ghen ghét... chúng thật ghê tởm bởi nó khiến con người ta trở nên cực đoan, độc đoán và xấu xa hơn.

Nhưng đây là khi mỗi người trưởng thành phải không? Vậy tôi hy vọng tôi không trưởng thành, vì không trưởng thành thế giới này với tôi sẽ mãi là màu hồng và... tôi sẽ không phải gặp em..""

~~~~~

- Tiểu Tuyết nhăn với cha mẹ là tôi có việc bận nên cả tuần này sẽ không về nhà.

- Vâng, nhưng...

Lời muốn nói cô còn chưa nói mà, vì có gì lại có thể lạnh lùng tắt máy như vậy?

Cơ mà cô vốn dĩ mấy tuần nay cũng đâu có gặp hấn, toàn là hấn rời khỏi nhà từ rất sớm, về nhà cũng rất muộn. Cô chính là mấy tuần này không có khả năng đụng mặt với hấn. Gặp hấn cũng chỉ là muốn hỏi chuyện của mấy người kia. Việc họ lâu rồi không xuất hiện làm cô có chút buồn chán.

~~~~~

- Lãnh Thiên Tuyết, ở đây.

- Ừm.

Trần Văn Hy vui vẻ cười, vẫy tay gọi Thiên Tuyết. Gật đầu một cái rồi nhanh chóng tiến đến, cô kéo ghế lịch sự ngồi xuống chào hỏi:

- Cô đến lâu chưa?

- Vừa mới đến, không lâu.

Lời vừa dứt cô liền cảm thấy hình như bản thân đã đặt câu hỏi quá thừa thãi. Nhìn đồng hồ ăn la liệt trên bàn... quả thật rất có phong cách của kẻ mới đến ha ha...

Thấy ánh mắt của cô liếc qua đồng hồ ăn Trần Văn Hy liền hiểu ý vội cười ngại ngùng:

- A, thật ra vì quán này thật sự có rất nhiều đồ ăn ngon nên... nên...

- Ừm, không sao. Nhưng hôm nay cô gọi tôi đến đây là muốn nói việc gì?

- À, đúng rồi. Văn An anh ấy đã lâu lắm không có xuất hiện rồi, cô có biết anh ấy ở đâu không?

- ... Sao cô lại hỏi tôi vấn đề này?

- Tại thấy hai người rất thân nên mới tùy tiện hỏi. Nếu cô không biết thì thôi vậy.

Muốn hỏi gì đó nhưng lại thôi, cô cũng đâu thân thuộc gì với mấy người họ. Hai người cùng trầm mặc, không gian quái dị vô cùng.

- Nếu chỉ hỏi vậy cô chỉ cần nói qua điện thoại đâu nhất thiết phải hẹn ra đây.

- À thì, muốn cùng cô đi tham dự lễ hội ẩm thực với tôi... >.<

- Tôi?

- Phải a~, cô cũng thích ăn mà đúng không?

- Không sai, nhưng...

Tay nhanh hơn não... nghe thật sự có chút phản cảm nhưng chính là câu duy nhất có thể nói về Trần Văn Hy hiện tại. Nhanh như cắt liền cầm lấy tay Thiên Tuyết lôi ra chỗ thu ngân tính tiền xong thì đi thẳng ra khỏi quán.

~~~~~

- Trần Văn Hy, nhanh lên nhanh lên.

- Rồi, rồi đến ngay.

- Khoai tây lóc xoáy, ẽ tokbokki, sushi, takoyaki, vịt quay Bắc Kinh còn có trà đào...

- ...

Tiền đi đây nhé, tạm biệt! A a a, rốt cuộc vì sao Lãnh Thiên Tuyết có thể ăn nhiều đến như vậy? Nàng trước giờ vốn luôn nghĩ bản thân là ăn nhiều nhất không ngờ...

- Này, cô có thể tạm ngồi xuống ăn bớt một chút đi không? Thức ăn thật sự quá nhiều rồi...

Bất lực nhìn Lãnh Thiên Tuyết y hệt đứa trẻ năm tuổi mắt sáng lên vì đồ ăn.

- Được a, nhưng chút nữa chúng ta phải đi tiếp. Đi hết nguyên cả cái hội chợ này luôn.

- Rồi rồi, chừng nào cô ăn hết đồng đồ này rồi tính tiếp ha.

Thứ quan trọng nhất là gì? Là đồ ăn! Vui ăn, buồn ăn, cười ăn, khóc ăn dù có thể nào cũng vẫn phải ăn chính là điều mà Lãnh Thiên Tuyết luôn tâm niệm. Không phải bởi cô xuất thân từ nạn đói mà đơn giản chỉ vì cô thích ăn và cô ăn không béo nên lại càng thích ăn. ~.~

Tâm tình thoải mái, vui thích đều nhỏ cũng không chủ động mà lác qua lác lại trông thật khá ái.

"" Lại thấy em, hôm nay tôi lại thấy em cười... Em vô tư như vậy, hồn nhiên như vậy... em nói xem tôi làm sao nữa. Bất quá, chỉ có như vậy em mới là của tôi, trở thành của riêng mình tôi!""

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Nhớ một người, quan tâm một người, hạnh phúc khi ở bên một người, ghen tị với người khác khi có hành động thân mật với người mình quan tâm... đó là yêu, phải không? Ừm, chẳng biết nữa. Ở cái thế giới này chẳng có gì là hoàn toàn chính xác cả.

Tí tách... tí tách... a, mưa rồi... Bầu trời kia chẳng còn trong xanh, nó xám đen lại rồi kia.

Bỏ gối ngồi nhìn mưa rơi, Lãnh Thiên Tuyết thấy mình thật cô đơn, thật đáng thương. Ngồi lặng im ôm lại quá khứ, đột nhiên cô thấy bản thân sống như vậy thật thần kì. Cứ nhiên lại có thể xuyên qua làm nữ phụ trong cuốn ngôn tình vừa mới đọc lại còn sống với cái danh tiểu thư nhà giàu sống trong nhung lụa, là một đứa trẻ vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

... Thật thần kì...

Suy nghĩ vẩn vơ một hồi cô lại thấy bản thân mình thật kì lạ, đang bình thường tự dưng lại nghĩ đến mấy chuyện này. Haizz, thật buồn chán... giá như có Trần... Ờ, sao tự dưng lại nghĩ đến hắn ta... có lẽ hắn đã quá thân thuộc với cô, gắn thật chặt trong tiềm thức của cô rồi... một hảo huynh đệ.

~~~~~

- ARE YOU READY? Sẵn sàng? Sẵn sàng cái gì mới được cơ chứ?

Lãnh Thiên Tuyết lăm bắm, trên tay vẫn còn cầm buro kiện vừa mới được gửi tới. Thật kì quái...

Xem như chẳng có gì cô liền vứt buro kiện vừa mới nhận được vào thùng rác rồi đeo ba lô đi học.

~~~~~

- Tuyết Tuyết! Bà la sát! Con heo ngu ngốc kia!

Ba vạch hắc tuyến hiện rõ trên trán, Lãnh Thiên Tuyết một trời âm khí quay lại nhìn cái người cả gan dám gọi bản thân như vậy.

- Lạc Mộc... cậu giỏi lắm!

Nhanh chóng tiến tới gần Lạc Mộc thúc vào bụng cậu ta một cái rồi dùng tay đánh vỗ bả vai cậu ta, miệng rít lên:

- Lạc Mộc à? Này thì Lạc Mộc này. Cậu gọi tôi là gì? Bà la sát? Con heo ngu ngốc? A, cậu thật giỏi ha?

- Khụ khụ...

Nhìn Lạc Mộc bị mình đánh đến không nói được câu gì, Lãnh Thiên Tuyết vui vẻ ra mặt. Nói láo là bị như vậy đấy. Ăn no rừng mỡ là bị như vậy đấy.

Lạc Mộc bị đánh đến đau đớn. Mặt ửng đỏ muốn mở miệng phản bác nhưng lại chẳng dám. Mắt rung rung như muốn khóc. Lúc này chỉ biết dùng từ "thốn" để nói về hoàn cảnh của bản thân hiện tại.

Lãnh Thiên Tuyết nhìn thì nhỏ con nhưng công phu"" đánh người của cô thì phải ở dạng cực đỉnh. Không có học võ nhưng mấy cái đánh này của cô thật khiến người bị đánh muốn tan cả mỡ mà.

Có trời mới biết, có người bị đánh mới biết cái cảm giác bị Lãnh Thiên Tuyết đánh là như thế nào. Lúc đầu còn chưa có cảm giác gì đến lúc phát giác ra thì con đau cứ như bão mà ập đến. Nhẹ thì sưng đỏ mắt mấy ngày, nặng thì bầm tím cả một mảng. Ôi, đau... TT

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đấy. Đây là cậu làm thì tự chịu, đang khi không tự nhiên lại gọi tôi như vậy. Nói đi, cậu muốn nói gì với tôi.

Trùng mắt nhìn Lạc Mộc, quả thật dạo gần đây tâm tình cô không được tốt lại công thêm việc bị Lạc Mộc gọi như vậy ra tay quả thật "" tàn độc"" hơn mọi ngày.

- Tôi gọi là muốn cậu đi làm bài nghiên cứu thôi mà. Sao cậu có thể đánh tôi ra nông nổi này cơ chứ?

- Tại cậu cả, bình thường thì không muốn cứ khiến tôi phải nổi điên lên. Cậu nói xem, tôi mà gọi cậu như vậy cậu có bức không?

-... Không...

Giật giật khóe môi, tên này là lại muốn ăn đòn?

- Thôi, nghỉ đi. Bài nghiên cứu thì đến tận tháng sau mới nộp, để sau hẵng làm..

Lời còn chưa kịp dứt đã bị Lạc Mộc nói chen vào:

- Không, phải làm xong trong hôm nay. Tôi muốn làm sớm xong sớm, chứ không muốn nước đến chân mới nhảy đâu.

- Thì... kệ cậu.

Phun một câu tỉnh bơ như việc làm bài nghiên cứu chẳng liên quan gì tới mình, Lãnh Thiên Tuyết vội quay người trở về nhà.

Nhưng...

- Bắt buộc phải làm xong trong hôm nay sao?

- Bắt buộc!

- Thật sự phải như thế à?

- Ừm!

-... tùy cậu thôi...

- Vậy được, mau đi thôi. Về nhà tôi làm nhé!

- Ừm.

... Ô, cô đồng ý với cậu ta rồi...

Biết sao được... cậu ta nói cô mà không làm cùng sẽ nằm vật ra giữa sân trường mà ăn vạ, ai biết cậu ta lại làm thật. Ôi điên mất! A a a a!

~~~~~

- Tạm biệt!

- Bye bye!

Nhìn cái mặt cậu ta thỏa mãn chưa kìa. Đùa, chứ nhìn bây giờ mặt cậu ta quả thật rất gọi đòn. Bẻ khớp tay một chút... cô muốn đánh người...

Haizz, đùa thôi. Cô mệt rồi, về nhà ngủ đây... 12 giờ đêm rồi còn đâu.

Lững thững đi dọc vỉa hè, vừa đi lại vừa hát... cô đói, cô muốn ngủ... giờ này lại còn không có taxi, ôi mẹ đường về nhà còn dài lắm

- Tiểu thư, Tiểu thư!

- Ông gọi tôi?

- Vâng, tiểu thư.

- Xin hỏi, ông là...

- Tôi là Vương Mạn, Lãnh phu nhân bảo tôi đến đón cô về.

- Mẹ tôi?

- Vâng, cô mau lên xe, trời cũng sắp sáng rồi.

- Ồ.

Ngồi trên xe lắc qua lắc lại khiến cô có chút tỉnh, không còn buồn ngủ như lúc đầu nữa.

- Cô có vẻ đói hay ăn tạm cái bánh nhé.

- À vâng.

Bánh ngon thật, cơ mà lại muốn ngủ rồi... cô giống con heo thật...

"Nhếch môi cười thần bí... a, bắt được em rồi..."

~~~~~

END CHAP!

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Cái con heo ngu ngốc, não cá vàng, não tôm... Ai đòi hẹn người khác lại để người ta phải chờ gần 30 phút không, hả? Ồi, thiên a. Tại sao cho Từ Thiên hần đời này gặp được Lãnh Thiên Tuyết như vậy... quá đáng.. =..=

Là người coi trọng thời gian, Từ Thiên vốn chẳng định như mấy soái ca ngôn tình lăm liết đứng một chỗ chờ cho đến khi nữ chính xuất hiện rồi làm một trận trừng phạt hôn môi hay ôm ấp nồng nhiệt gì gì đó. Nghĩ bụng chờ thêm tầm 10 phút nữa rồi đi cũng coi như mình đã có nhân tính lăm liết rồi thì chợt nghe tiếng:

- Để anh chờ lâu rồi. Có lỗi quá, tôi gặp phải chút rắc rối nhỏ...

Hàn tử Thiên quay đầu lại, thuận thế thấy được vóc dáng bé nhỏ thân thuộc đứng ngược sáng nhìn có chút mơ hồ, ảo diệu chỉ cười nhẹ một cái:

- Không sao, cô đến cũng vừa hay lúc.

- Vậy à? Vậy thì tốt rồi.

-... Ừm.

Cảm thấy có chút kì quái nhưng quay đi nhìn lại vẫn không biết là kì quái chỗ nào hần thật hoài nghi bản thân có phải chính mình kì quái không?... Haizz, vẫn là đạo này suy nghĩ quá nhiều không tránh khỏi sinh ra ảo giác...

~~~~~

Tàn bộ thật lâu, hai người một trước một sau trông thật kì lạ cùng sai bước... có thật là họ đang hẹn gặp nhau không vậy?

Cảm thấy chính mình mà không mở miệng thì Lãnh Thiên Tuyết cũng chẳng định nói câu gì. Có khả năng hai người họ cứ đi như vậy mà hết con phố này đến con phố khác rồi khi hoàng hôn tới thì vội từ biệt mà đi về.

- À, cô hẹn gặp tôi có chuyện gì vậy?

-... Vào quán coffee này rồi nói.

Lãnh Thiên Tuyết âm thầm chỉ đại vào quán coffee gần đấy. Hành động quá tự nhiên, không có nửa điểm suy nghĩ gì nhiều... rất giống qua loa, đại khái chỉ đại vào một nơi để nói chuyện. Nội tâm của Từ Thiên cũng thập phần phần nộ: "Có phải nếu xung quanh đây chỉ có nhà vệ sinh công cộng chắc cô cũng chỉ vào đấy để cả hai cùng nói chuyện nhỉ?"

~~~~~

- Nước của hai vị, xin mời!

- Cảm ơn!

Mỉm cười nhẹ nói câu cảm ơn với nhân viên phục vụ, Từ Thiên lại quay mặt đắm chiều nhìn Thiên Tuyết trước mặt, mở miệng nói:

- Cô là muốn nói gì với tôi vậy?

- À...

Thiên Tuyết có chút lưỡng lự, có ý muốn nói mà lời cứ đến miệng là không sao diễn đạt ra cho được. Từ đầu đến cuối đều né tránh ánh nhìn của Từ Thiên, do dự một chút vẫn là tiếp lời:

- Chẳng qua là muốn nói lời tạm biệt với anh một chút.

- Tạm biệt?

Từ Thiên mù mịt, cái hiểu cái không. "Tạm biệt"... hắn cũng đâu phải bò hay chó đâu mà không hiểu nghĩa của từ "tạm biệt" nhưng cái quan trọng ở đây là tạm biệt cái gì và vì sao lại tạm biệt? Lẽn Thiên Tuyết vì nói lời "tạm biệt" mà hện hấn ra ngoài như này quả thật rất bất thường..

- Ủ, là tạm biệt.

- Ý tôi là vì sao lại là tạm biệt?

- Cũng không có gì to tát, chẳng qua tôi sẽ qua Mỹ du học một chuyến. Có thể là 1 năm, 2 năm, 3 năm hoặc cũng có thể là không trở lại đây nữa...

-... Vì sao?

Trầm mặc cả một buổi Từ Thiên hấn mới có thể mở miệng hỏi một câu "vì sao".

- Vì sao à? Ủm... thích có được coi là một lí do không?

- Không.

- Vậy à? Nếu vậy tôi cũng không thể cho anh một cái lí do chính đáng nào được.

"Vì sao cô rời đi? Vì sao cô lại rời đi? Là cô thấy nơi đây quá nhàm chán với cô hay là do nơi đây có quá nhiều người cô không thích hay... chỉ đơn giản là cô lại muốn bỏ rơi tôi như cô đã từng làm?" Mắt sụp xuống... có cái gì động lại, có lời muốn nói, có bao điều muốn hỏi nhưng đều dừng lại ở yết hầu rồi trôi xuống dưới hết...

Ngay cả trong suy nghĩ của bản thân Từ Thiên cũng chẳng thể gọi Thiên Tuyết là "em" mà chỉ lãnh đạm, dùng từ xưng hô xa cách, lạnh nhạt nhất "cô"...

Ha... nức cười, hấn là đang nghĩ cái gì vậy? Sao tự nhiên thấy ảm đạm, mắt mắt như này? Cô không phải chỉ là đi du học hay sao? Cơ mà sao hấn lại không nhớ như vậy... Bất quá... hấn còn tư cách để ở đây "không nhớ" ư?

- Mà vị hôn thê của anh như nào rồi?

Cô bất ngờ lên tiếng đánh gãy cái dòng suy nghĩ của Từ Thiên làm hấn có chút giật mình mà ngẩng đầu, ánh mắt cũng ngạc nhiên nhưng lại dần khôi phục như ban đầu, như chưa từng có gì xảy ra cũng như hấn chưa từng vì câu nói của cô mà làm cho bất ngờ, làm cho đặc biệt kinh động.

- Cũng ổn, không quá tệ so với suy nghĩ của tôi.

- Thế là tốt rồi, chúc anh hạnh phúc!

- Có phải...

- Không, tôi ra đi là vì tôi. Tôi ra đi chẳng phải vì ai cả, cũng chẳng phải vì có thêm sự xuất hiện của ai. Đây là vì lợi ích cá nhân của tôi.

"Cô gạt tôi... cô gạt tôi phải không? Nói phải đi... Là do ba tôi bất ngờ lấy từ đâu ra cho tôi một vị hôn thê của tôi nên cô mới chán ghét, mới bỏ tôi phải không? Cô nói đi! À, quên mất... tôi có là gì của cô đâu... trong cô tôi cũng đâu có tồn tại nên đâu có thể vì tôi mà đi được. Cô chẳng qua cũng chỉ muốn bỏ tôi lại mà thôi. Quả thật cô ra đi là vì lợi ích của riêng mình."

Trong suy nghĩ, trong chính tư tưởng của bản thân Từ Thiên đã thực sự bùng cháy... mọi thứ, mọi sự việc chấp nối lại mà chẳng có chút logic bản thân hấn tự ngầm cho rằng đấy chính là lí do khiến Thiên Tuyết có quyết định đi du học và thậm chí là sẽ chẳng trở lại.

- Mấy người kia biết chưa?

- Biết hết rồi.

- Tôi... là người cuối cùng sao?

- Đúng vậy.

- À...

"À" cái thật dài, đây có được coi như là Hàn Tử Thiên tự an ủi bản thân không? Tự thương xót hay tự mình đồng cảm cho hoàn cảnh của bản thân hiện tại?

- Bao giờ cô đi?

- Ngày mai, 8 giờ sáng ngày mai tại sân bay AP... có hứng thì đến tiễn tôi. Vậy nhé, tôi đi đây. Hy vọng sáng mai có thể thấy anh đến tiễn tôi.

Nụ cười duy nhất trong ngày, nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại vô hồn, thiếu cảm xúc. Cô thấy hẳn đáng thương vậy sao? Nụ cười này là đồ bố thí cho hẳn hả? Nếu thật vậy thì quả là quá mức trịnh trọng rồi... cảm ơn...

Giữ chặt cốc nước trong tay... hóa ra hẳn vẫn chỉ là người cuối cùng, là "lối thoát hiểm" phụ thôi phải không?

~~~~~

- Thế nào, ổn không?

- Cũng được... ngu đàn hết sức!

~~~~~

END CHAP!

Aiyo, lâu lắm mới gặp lại mọi người. * vầy vầy -ing* hí hí.

Không biết mọi người còn nhớ con tác giả này không nữa ư ư TT. Haizz, lâu không viết truyện mà chính con tác giả đây còn không nhớ nổi nội dung mình viết đến đâu rồi, tên của các nhân vật cũng dần như quên gần hết... =..= Không khoa học. =..=

Hy vọng mọi người lại đến ủng hộ truyện... yêu truyện như ngày đầu. Cảm ơn mọi người vì đã chờ đợi, moah! <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

- Lại, bên kia chụp một tấm đi.

- Còn nữa, bên này bên này.

5 năm bay nhảy bên ngoài, làm điều mình thích rồi buộc phải trở về tiếp quản cơ ngơi của gia đình là điều kiện mà Bạch Đình Phong buộc phải chấp nhận với cha mẹ để thỏa mãn nhu cầu sở thích của bản thân.

- Ok, đẹp rồi. Chúng ta nghỉ một lát.

Vầy vầy tay với nhân viên công tác, Bạch Đình Phong dùng tay áo lau mồ hôi chảy dài từ trên trán xuống gò má. Thời tiết như này cũng quá mức hành người rồi. Năm nào nhiệt độ của mùa hè cũng trở thành "ki lục gia" so với các năm trước.

Thả tay để chiếc Cannon 5D Mark 4 xuống, Bạch Đình Phong lại bắt đầu ngẩn ngơ ngồi tựa vào cái ghế đá gần đấy. Hình như cũng được 5 năm rồi nhỉ? 5 năm này... hẳn đã dùng để làm gì nhỉ? Thọ làm bánh, họa sĩ... còn giờ là nhiếp ảnh gia. Cơ mà hẳn cũng chẳng gắn bó lâu với nghề này đâu, hẳn bay nhảy 5 năm nay là đủ rồi, dù sao cũng 29 30 tuổi đến nơi nên về phụ giúp cha mẹ thì tốt hơn.

Lại ngẫm lại, hình như lâu rồi hẳn chưa gặp Trần Văn Hy từ sau cái đợt nàng rời đi với Cùng Vận vào ngày hôm ấy. 5 năm này nói dài cũng không dài, nói ngắn thì lại chẳng phải nhưng đủ để Văn Hy nàng được cha mẹ tha thứ hình như sắp tới đây còn chuẩn bị bay qua Hà Lan đăng kí kết hôn thì phải? Aizz aizz, cũng chẳng rõ nữa hẳn là mang máng nghe được ở đâu đó thôi.

Uống ngụm nước, lại chỉnh chỉnh quần áo một chút hẳn vỗ vỗ tay kêu mọi người tập hợp lại để hoàn thiện những bức ảnh cuối cùng. Nắng chiều nóng rát, vàng rực làm ướt cả áo sơ mi, ướt cả phần tóc sau gáy được buộc gọn vì lâu đã không cắt. Nắng chiếu lên bóng dáng của Bạch Đình Phong... hmm, có chút gì đó trưởng thành hơn, nam tính hơn cũng thu hút mắt nhìn của mọi người hơn.

~~~~~

- Này, Lãnh Thiên Tuyết lâu như vậy mà vẫn chưa chịu về hả?

- Ừ.

- Gia đình cậu không ép cô ấy về sao?

- Có, nhưng con bé không muốn nên thôi. Hằng ngày face time cho đỡ lo lắng cũng đủ rồi.

- Ồ.

- ...

...

Lâm Dương Vũ ngồi vắt vẻo trên salon trong văn phòng chủ tịch, tứ chi thon dài được dịp banh mở hết cỡ, nhắm mắt lười biếng hỏi hời hợt Lãnh Thiên Tuấn mấy câu. Hỏi xong cũng rất có qui tắc mà ngậm miệng, tay cầm lấy mấy quả nho bỏ vào miệng nhai.

Lãnh Thiên Tuấn tay không ngừng nghỉ kí hợp đồng, mắt đọc qua dò xét 1 chút rồi hạ bút kí. Thấy Lâm Dương Vũ đột nhiên im lặng Lãnh Thiên Tuấn chỉ ngẩng đầu nhìn một chút rồi lại cúi xuống làm việc.

Quả thật là em gái hắn đã 5 năm rồi chưa về nhà. Sinh hoạt hàng ngày con bé đều nói tự mình lo ổn thỏa được, mỗi ngày đều gọi face time nói chuyện nhưng hắn vẫn thấy có gì đó không ổn lắm. Từ bao giờ mà Lãnh Thiên Tuyết lại ngoan ngoãn, không bất nháo như vậy, từ bao giờ mà... haizz, à mà thôi bỏ đi. Chắc cũng là do môi trường bên đây đã giúp Thiên Tuyết trưởng thành hơn khi rời xa vòng tay của gia đình.

Cha mẹ rất nhớ con bé, hắn cũng vậy. Đã lâu rồi chưa nghe được giọng Lãnh Thiên Tuyết líu lo không ngừng trực tiếp ở bên tai...

5 năm dần trôi qua, hắn cũng lên tiếp quản Dineusa, để cha mẹ được nghỉ ngơi. Cùng với Lâm Dương Vũ điều hành Anisuce vào tuổi 28.

Lâm Dương Vũ tưởng chừng như nhàn hạ, chả lo chả nghĩ gì vào giờ phút này hắn đang có một mối bận tâm lớn. Bận tâm tâm Lãnh Thiên Tuyết.

Aiya, cũng thật là. Mấy năm này hắn quả thật rất hay suy nghĩ về Lãnh Thiên Tuyết. Cứ rảnh rỗi một chút lại suy nghĩ rồi tính toán thời gian đã bao lâu chưa gặp Lãnh Thiên Tuyết. Gia đình cô còn có thể face time các thứ chứ hắn có được miếng face time gặp nhau qua màn hình điện thoại bao giờ đâu.

Chẳng phải là hắn không biết mấy thứ nhớ nhưng suy nghĩ này, hắn biết chứ, hắn cũng biết mình thích Lãnh Thiên Tuyết mà nhưng mấy năm nay lại không có gặp mặt qua, hắn đành lâu lâu lại qua hỏi Lãnh Thiên Tuấn nhưng xác thực mỗi lần hỏi thì thông tin hắn tiếp nhận được lại giống nhau y đúc. Có khác chỉ là khác câu chữ chẳng thể đúng chính xác 100%.

- Mà này, anh ta lên chức chủ tịch Bitues rồi à?

Lãnh Thiên Tuấn đột nhiên hỏi.

- Ừ, cũng được một thời gian rồi. Nghe báo hợp tác chặt chẽ với công ty của Hàn Tử Thiên mới lập cách đây tầm 2, 3 năm.

- Ồ.

- Mà cậu hỏi cái này để làm gì?

- Thuận miệng thôi.

- Ồ, thôi cũng đến đến giờ rồi, tôi đi đây.

~~~~~

Tuy mới lên tiếp quản Bitues không lâu nhưng Loius Vương đã không ngừng đẩy mạnh phát triển về nhiều mặt. Đưa Bitues ngày càng trở nên hùng mạnh, so với thời cha mình thì cũng phải nhỉnh hơn 5 lần. Từ lúc lên điều hành Bitues đến nay, Loius Vương hợp tác chặt chẽ với Hàn Tử Thiên. Hàn Tử Thiên tuy mới 26 tuổi nhưng cũng đã tự lập ra công ty cho riêng mình.

Nhắc đến Hàn Tử Thiên lại không thể không nói đến cái nghị lực phi thường của hắn. Hắn vốn là trẻ mồ côi không cha không mẹ, từ bé đã phải tự mình phấn đấu, cố gắng sống, cố gắng để tồn tại nơi đầu đường xó chợ. Khi hắn được 6, 7 tuổi thì có người đến thu nhận hắn, nói muốn để hắn theo học hỏi chút nghề. Cuối cùng cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, bọn chúng dạy hắn đánh nhau, dạy hắn trộm đồ, dạy hắn làm sao để giết một người rồi phi tang hoàn hảo mọi thứ,...

Phải mạnh mẽ như nào thì hắn mới trải qua cái giai đoạn đấy, bị hành hạ đánh đập khi không đạt mục tiêu chúng đề ra. Nói ra cũng là một đứa trẻ đáng thương thiếu đi tình thương của gia đình và xã hội. Hắn cố gắng đi đến bây giờ cũng chỉ vì một người, một tia sáng nhỏ nhoi chiếu đến hắn trong quãng đời tuổi thơ.

- Vậy, lại một lần nữa hợp tác thành công!

- Đúng vậy, cảm ơn anh đã tạo điều kiện.

Loius Vương sánh ai cùng Hàn Tử Thiên đi từ phòng họp ra, đây đã là lần thứ 9 bọn họ cùng hợp tác một dự án lớn như này. Chả tính đến tình cảm như nào nhưng hợp tác đôi bên cùng có lợi như này thì ai mà chẳng thích.

Loius Vương cũng đã 30 tuổi rồi, so với bọn người này thì hẳn là người lên tiếp quản công ty của gia đình muộn nhất, phong thái chừng chặc của người đứng đầu Bitues thật chẳng chê vào đâu được, nghiêm nghị lại phảng phất sự lãng tử của nam giới độ tuổi hoàng kim.

~~~~~

- Alo?

- ...

- Vâng, em biết rồi mà. Bye anh!

- ...

~~~~~

END CHAP!

Halooooo mọi người, chap 45 đã đến rồi đây.:))) Mọi người chờ lâu lắm rồi phải không? Em cũng vậy nè. Mọi người đọc truyện vui vẻ, lâu rồi không viết nên chả biết viết nó có thuận ý mọi người không hay lại chả ra gì. -.- Mọi người có gạch đá gì muốn ném, muốn xả vì tiến độ ra truyện lâu vl của em thì cứ xả nhé.vv Đêm khuya up như này nó mới hay nè:vvv hí hí

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

- Nil, em đi đâu vậy?

- Em ra siêu thị mua chút đồ, tủ lạnh nhà mình sắp chẳng còn gì nữa rồi.

- Vậy đợi anh thay đồ một chút, anh đi cùng em.

- Thôi, không cần đâu. Anh còn nhiều việc cần làm mà. Em đi trước đây, bye anh!

- Đi cẩn thận đấy, biết chưa?

- Em biết rồi mà, em cũng 23 tuổi rồi chứ có nhỏ bé gì đâu...

Lâu bầu bĩnh môi bắt mắt một chút, Nil mở cửa rồi bước ra khỏi nhà. Nhà cô cách siêu thị cũng chẳng xa lắm, đi bộ tầm 15, 20 phút là đến nơi rồi. Nhìn nhìn chiếc xe đạp trong sân, cô nghĩ nghĩ... ừm, vẫn là đi bộ đi, dạo này cô cũng không có cơ hội được vận động nhiều lắm.

Nil có mái tóc ngắn ngang vai được nhuộm màu nâu nhạt, trên gương mặt tròn nhỏ là đôi môi hồng xinh xinh cùng chiếc kính cận che đi đôi mắt.

~~~~~

- Hmm, dâu tây hay là táo?

A thật là, cô ghét nhất việc trong hai phải chọn một như bây giờ. Bỏ đi, mua cả hai luôn. Cô mà không ăn nổi thì không phải còn anh ấy sao? Anh ấy sẽ ăn hết. Gật gù nghĩ bụng, Nil thoải mái lấy hai bọc táo cùng dâu tây bỏ vào xe đẩy, lại đi thêm mấy vòng quanh siêu thị mua những đồ cần thiết rồi thẳng quầy thu ngân mà tính tiền ra về.

~~~~~

- Này anh gì ơi, anh có làm sao không?

- ...

- Anh không nghe thấy tôi nói gì sao? Anh gì ơi.

- ...

- ...

Chẳng có lẽ... tay run run đưa lên trước mũi người đàn ông nọ, aizz hết hồn, vẫn còn sống. Dọa cô chết khiếp luôn rồi. Đưa tay mò quần áo của hắn để tìm điện thoại tìm phương thức liên lạc với người thân nhưng... oạch, cái gì vậy nè? Hết pin? Ôi má ơi, anh trai đi đâu mà người thì uống rượu đến không còn ý thức, điện thoại lại hết pin.

May nhà mình cũng gần, cô quyết định mang hắn về nhà, chứ giờ cũng không thể bỏ hắn một mình ở đây được. Nhờ đâu có kẻ xấu thì làm sao? Mỗi người vô tình gặp được nhau đều là duyên phận thôi thì đã giúp thì cứ giúp cho trót đi.

~~~~~

- Mau giúp em với.

- Đến đây, đến đây. Sao em về muộn vậy?

Chàng trai trong nhà vội buông bỏ laptop cùng tập tài liệu xuống ra mở cửa.

- Anh, mau giúp em đưa anh ta vào nhà với.

- Sao lại...?

- Em cũng không biết đâu, đi sắp về đến nhà rồi thì thấy anh ta bất tỉnh ngay gần nhà mình, hình như là uống rượu hay sao ấy, em cũng chẳng rõ nữa nên đưa về nhà mình luôn. Và lại để anh ta ở ngoài như vậy cũng không ổn, gần đây lại chẳng có nhà nghỉ hay khách sạn nào nên em..

- Rồi, không sao. Giúp người là việc tốt mà. Em mang đồ vào bếp đi, để anh lo cho cậu ta.

- Anh được không đó?

- Em lại dám nghi ngờ khả năng của anh?

- Anh cũng chẳng có khả năng để em nghi ngờ. Thôi, em mang đồ vào bếp, anh lo cho anh ấy nha, có gì thì gọi em đến giúp.

Làm dấu hiệu "ok" chàng trai nọ đưa cậu thanh niên vừa được Nil mang về vào phòng riêng cho khách. Lau mặt, thay đồ,... làm chẳng thiếu việc gì rồi chàng trai nọ nhẹ nhàng đóng cửa chỉ là trong đáy mắt hiện lên khác thường.

~~~~~

- Oa, mùi gì mà thơm vậy?

- Chỉ là trà gừng thôi mà, anh lúc nào cũng tung hô quá lên.

- Ô, anh nói sự thật mà.

- Thôi đi, em chẳng lạ gì cái tính của anh đâu. Com tối em làm xong rồi đấy, anh mau ăn đi rồi còn làm việc.

Liếc liếc Nil mấy cái, cái môi vì bất mãn mà trề ra, chàng trai nọ lác lư đi đến bàn ăn, chọc chọc từng thứ trên bàn rồi mới bắt đầu chịu nghiêm chỉnh ăn com

- Này em đi đâu đấy.

Nhận thấy Nil định đâu đấy, chàng trai miệng ngậm đũa vội nói.

- Em mang trà gừng cho anh ấy, nhà mình hết trà giải rượu rồi nên đành để anh ấy uống tạm trà gừng vậy.

- Há? Cái gì mà uống tạm? Cậu ta được uống đồ em làm là phúc phận mấy đời của cậu ta gì mà tạm với không tạm.

- Anh lại bắt đầu làm quá rồi đấy, mau ăn com đi.

Vội chạy lại níu tay cô lác lác:

- U, đừng mà. Em phải ăn com xong với anh thì anh mới cho em đi cơ. Em mà không ăn với anh cho xong là anh quăng cậu ta ra ngoài luôn.

Lại lắc lắc thêm mấy cái, lại nhìn cô bằng ánh mắt cún con...

- Anh bớt lại được rồi đấy.

- Không muốn đâu. Người ta không muốn ăn một mình đâu.

Nil nhú mày nhìn người trước mặt... anh ấy lại không ổn rồi.

- Ai ai, được rồi. Anh bỏ tay em ra đã. Em ăn xong rồi mới mang lên cho anh ấy được chưa?

- Vốn là phải như vậy.

Anh giai này, anh có đa cấp mặt nạ rồi si lè mặt nạ sao? Sao anh giai có thể một giây liền lật mặt như vậy? Aizz, bỏ đi, đằng nào cô cũng đã quen rồi.

- Anh cũng thật là. Bao nhiêu tuổi rồi chứ? Anh đã...

- Đây đây, đừng có nhắc đến tuổi tác của anh.

- Xi!

~~~~~

- Cậu ta sao rồi?

- Như anh thấy đó, vẫn bất tỉnh thôi.

- Vậy em làm sao mà đem trà cho cậu ấy uống được.

Lẽo đẽo theo cô từ cửa phòng cậu thanh niên kia ra đến tận phòng khách rồi nhảy cái bộp lên salon, mắt chăm chăm nhìn cô.

- Em cũng có biết làm sao đâu. Bát trà đến phân nửa đã chảy ra khỏi miệng anh ấy rồi. Uống được từng nào hay từng ấy vậy.

Ôm gối tựa lằm bằm, cô nghiêng đầu xem TV. Được một lát vẫn cảm nhận được ánh mắt ai kia nhìn mình chòng chọc cô mới quay lại lườm:

- Đây, anh nhìn cái gì chứ. Mau đi làm việc đi.

- Ồ ồ, anh biết rồi. Đến công ti anh sẽ trừ lương em vì cái tội lên mặt với chủ tịch.

- Anh cứ việc, em cũng chẳng sợ.

- Em... hừ, không thềm nói với em nữa!

Thở dài lắc đầu "đồ ấu trĩ", lờn tởn rồi mà...

~~~~~

- Đây, Hàn Từ Thiên cậu tình rồi phải không?

- Cũng mới được một lúc thôi...

~~~~~

END CHAP!

Aizz, thật ra thì cái tiến độ ra chap mới của tui nó không nói trước được đâu -.- nó khó nói lắm luôn á. Cơ mà mọi người đọc truyện vui vẻ nha! Ra tầm đêm đêm cho nhà nhà người người đều bất ngờ.vv Cơ mà thật sự luôn ấy, truyện tui up bên santruyen nó ít view hơn hẳn so với các bên khác lunnnn:vvv

Mọi người ngủ ngon nha! <3:vvv

Bạn đang đọc truyện *Này! Nữ Phụ Thì Làm Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.